

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

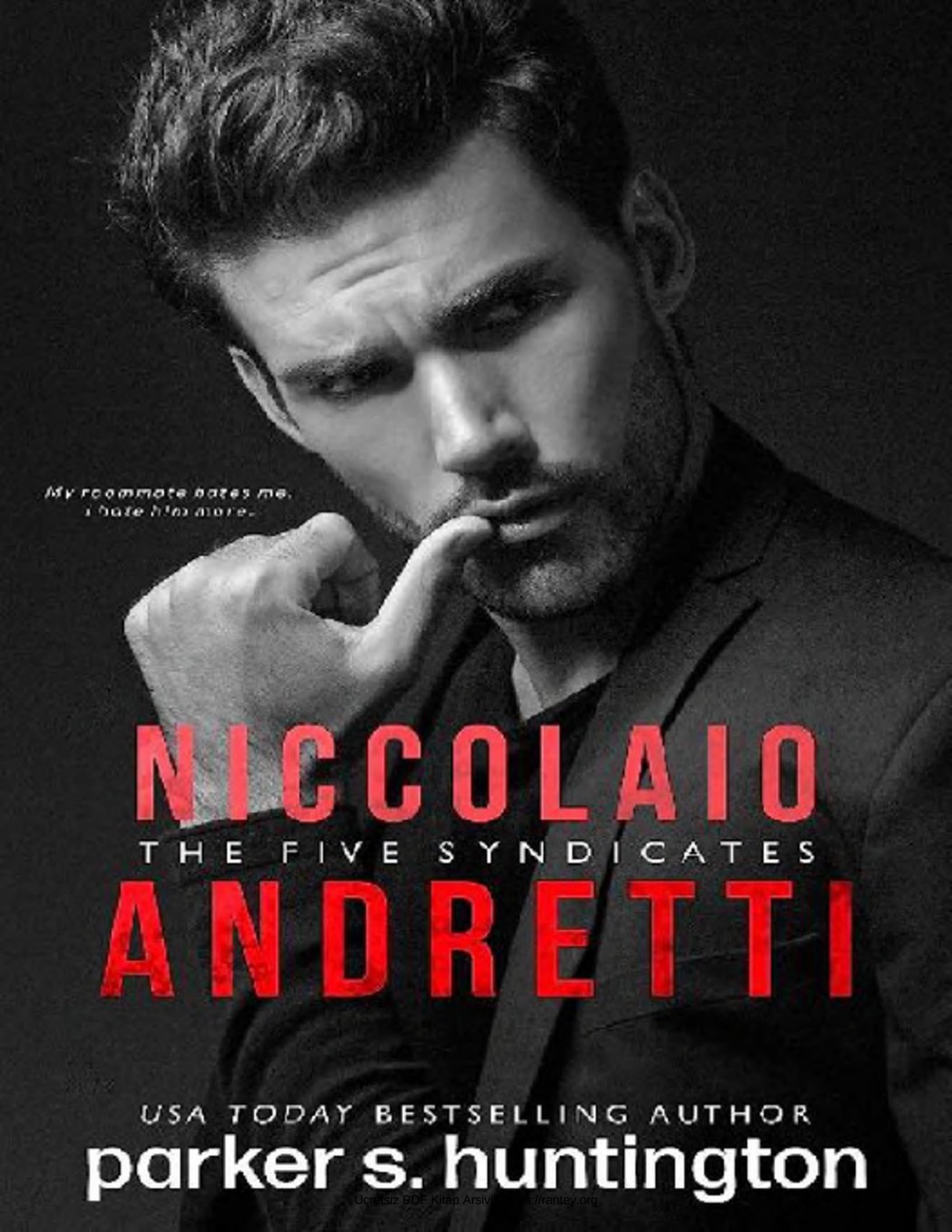
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*My roommate hates me.
I hate him more.*

NICCOLAIO
THE FIVE SYNDICATES
ANDRETTI

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
parker s. huntington

Yazarın Notu!

Sevgili
okurlar,

Öncelikle, eğer bu kitaba başlayacaksanız ama *Asher Black'i* okumadıysanız, okumanızı tavsiye ederim. Hikayenin ilerleyişini engellemek için çok az tekrar yapılıyor. Her iki durumda da, bu roman tek başına da okunabilir, bu yüzden eğer öyle hissetmiyorsanız, mutlu okumalar! Aynı zamanda, kitabı okumayanlar için spoiler olabilecek ve kafa karıştırıcı olabilecek Asher Black'e atıflar olacaktır!

Bununla birlikte, bazılarınızın bu kitap için benden nefret edeceğini biliyorum. İlk başta ben de Niccolao'ya aşk ilgisi olarak Minka'yı seçtiğim için kendimden nefret ettim. Ama Minka ne kadar umursamaz ve Niccolao ne kadar gizemli ve düşünceli (ve huysuz) olsa da, ikisinin de acıyı aynı şekilde yaşadığını hissediyorum. Minka'nın acısı onu da Niccolao'nun acısı kadar derinden yaralıyor ve bunu fark ettiğimde... birlikte olmaları gerektiğini biliyordum.

Aslında, onların aşk hikayesini yazarken öğrendiğim ders de buydu - herkes acıyı hissetme yeteneği bakımından birbirine benzer. Tanıdığınız o kız Okul mu? Pahalı kıyafetler giyen ve tüm yakışıklı erkekleri parmağında oynatan kız mı? O da sizinle aynı acıyı hissedebilir. İş yerindeki adam mı? Ofiste rütbesi yükselen ve Her şeye sahip gibi mi görünüyor? O da acıyı hissedebiliyor.

Bazı insanlar maskelerini diğerlerinden daha iyi takar. Birinin ne zaman acı çektiğini asla bilemezsiniz. Bazı insanlar, ki bu çok yanlış ve kusurludur, zalimlik maskeleri takarlar. Ve bu %100 yanlış olsa da, acının kurbanları arasında acıyı sürdürmesinin bir başka yoludur. Çünkü acımasız olmak iyi hissettirmiyor ve bu Minka'nın çok iyi bildiği bir şey.

Okurlarım, Minka ve Niccolao'nun hikâyesini okurken umarım bu mesajlar size de ulaşır. Aslında, vereceklerini biliyorum, çünkü dışarıdaki en nazik, en empatik okuyuculara sahibim!

Ve bunun için hepinizi seviyorum.

xoxo,
Parker

Önsöz

2001 yılında Winona Ryder'ın bir mağazadan hırsızlık yaptığı ve tüm dünyanın onu parçalamaya hazır ve hevesli bir aç akbaba sürüsü gibi üzerine çullandığı zamanı hatırlıyor musunuz? Ama insanlar onu kelimenin tam anlamıyla parçalamak yerine, yargılama üstüne yargılama yapmışlardı.

Bir hata yaptı. Yanlıştı. Bunu biliyordu. Sen de biliyordun. Herkes biliyordu. Ve skandalsız geçen yılların ardından insanlar nihayet onu affetti. Ne de olsa herkes ikinci bir şansı hak eder.

Yasadışı indirenler için durum böyle değil. Çünkü, çocuklar, aşağıdaki büyük adam bu boku hatırlıyor. Hatta *bundan zevk alıyor*. Onu Şeytan, Beelzebub ya da El Diablo olarak tanıyor olabilirsiniz. Ama aşağıda Yeraltı dünyası mı? Ona Korsan Muncher diyorlar.

Onun adıyla alay ediyor olabilirsiniz, ama inanın bana, onun gazabına uğramak istemezsiniz.

... Seni uyarmaya çalıştım.

Çalma Listesi

Gnash'tan "I Hate You, I Love You"

Camila Cabello'dan "I Have
Questions"

"Over and Over" by 5 Seconds of Summer

"Don't Dream It's Over" by Crowded House

"Doing It Wrong" by Drake

Sam Hunt'tan "I Met A Girl"

Taylor Swift'ten "Wildest Dreams"

Jayme Dee'den "Toxic"

Black Lab'den "The Pain is Gone"

Forgiveness /,fər'givnəs/ (isim) 1. Bir suç, kusur veya hata için (birine) karşı kızgınlık veya kırgınlık hissetmekten vazgeçme eylemi veya süreci; 2. Birine veya bir şeye karşı güçlü bir sıkıntı, hoşnutsuzluk veya düşmanlık hissetmekten vazgeçme eylemi veya süreci

Önsöz

*İnsanların bıraktığı izler
çoğu zaman yara
izleridir.*
John Green

niccolao andretti

Yirmi Yaşında

Luca Amca'nın malikanesinde amaçsızca dolaşırken **ürkütücü bir durgunluk** var. O ve kardeşim Ranieri saatler önce bayılmışlardı. Sabah olduğunda benim de uyuyor olmam gerekirdi. Ama ne zaman denesem, kendi düşüncelerimin sesini bastıramıyorum.

Babamın Vincent Romano'yu vurmasına yeşil ışık yakmasının üzerinden dört gün geçti. Andretti askerlerimizin başarısız olmasının üzerinden dört gün geçti. Ve dört gün tam bir sessizlik içinde, fırtına öncesi sessizliğe benzemeyen endişe verici bir sükunet içinde geçti.

Luca Amca'nın muhafızlarından biri olan Giovanni'nin durması gereken köşeyi döndüğümde, boş koridora bakıp kaşlarımı çatıyorum. Gio muhafızlarımız arasında en uyanık olanı değil ama görevini terk etmeyeceğini biliyor, özellikle de böylesine büyük bir başarısızlığın ardından.

Tedirginlik tenime sızıyor, silahımı çekip gözlerimi dört açana kadar omurgamdan aşağı ve yukarı süzülüyor. Telefonumu misafir odasında bıraktığım için kendime lanet ediyorum. Bu bir şey olmayabilir ama Ranie'nin hayatını riske atacak değilim. Ve eğer bir şey olursa, onu uyarmanın hiçbir yolu olmayacak.

Yirmi yıllık ayrıcalıklı yaşamımda ilk kez Luca Amca'nın evinin büyüklüğü beni öfkeliyor. İki gün önce babam beni ve Ranie'yi buraya taşıdı.

Çünkü daha küçük olduğu için bizim malikanemizden daha kolay tahkim edilebiliyor, ama yine de mermer ve altından oluşan saçma sapan büyük bir canavar.

Daha önce hiç şikayet etmemiştim, ama yavaşça yoluma devam ederken Floridian yerleşkesinin karşı tarafındaki Ranie'nin odasına doğru ilerlerken mesafeye lanet etmekten kendimi alamıyorum. Ayağım mermer zeminde kayıyor, çoraplı ayaklarım yıllar süren eğitimden sonra sessizleşiyor. Duvara yakın duruyorum, geçtiğim her koridoru temizliyorum, her yalnız adım bir öncekinden daha acil.

Şimdiye kadar en az sekiz muhafızı geçmiş olmalıydım ama geçmedim. Burada, üzerimizde beliren tehdit her neyse, hayalet gibi, bilinmezlikle çok daha gizemli hale geliyor. Ve bilinmiyor. Romano'nun emniyet müdürünün nasıl hayatta olduğunu hâlâ bilmiyoruz.

Vincent Romano ölmüş olmalı. Her şeyi planlamıştık. Öngörülebilir tüm değişkenleri hesaba kattık. Bir şeyler ters gitti ve biz ne olduğunu anlamaya çalışırken Romano tarafında her şey sessiz.

Bu neredeyse topyekûn bir savaş ilanından daha kötü.

Yirmi yaşındayım, önümüzdeki on yıl içinde Andretti ailesinin başına geçmem gerekiyor. Silah kullanmak için eğitildim. Silah kullanmak için eğitildim.

Bir bölge savaşı stratejisi. Bir suikast planlamak için eğitildim. Bir mafya imparatorluğunu yönetmek için eğitildim.

Ama bu? Boş boş beklemek mi? Bunun için eğitilmedim. İçimdeki her şey harekete geçmeyi bekliyor, bu yaldızlı hapisanede bir saniye daha kapalı kalma düşüncesi beni çılgına çeviriyor. Tehdit edilen Ranie olmadığı sürece, yaklaşan bir tehdit fikrine neredeyse minnettarım.

Her koridoru ve odayı temizlerken vücudumdaki gerginliğin yanında huzursuzluk garip geliyor. Ranie'nin odasına giden son koridorda Bronzlaşmış tenimden tüylerim diken diken oluyor. Vücudumun tepkisine güvenerek duruyorum, virajın arkasında duruyorum ve işitme duyumu gidebildiği yere kadar uzatıyorum.

Sessizlik var, ama saniyenin yarım vuruşunda en yumuşak sesleri duyuyorum. Burada olmaması gereken hafif bir itiş kakış. Ve bu dünyada, olağandışı hiçbir şeye güvenilmez. Bu ses, en ufak bir ipucu, bir dizi savaş çılgılığı da olabilir.

Bu gece biri ölecek ve bu kişi ben ya da Ranieri olursa lanetleneceğim.

Birinci Bölüm

*Çabuk sinirlenirsen
yakında aptal durumuna
düşersin.*

Bruce Lee

niccolao andretti

Yedi yıl sonra....

Lucy bana gülüyor.

Neden? Bilmiyorum ama Lucy ve gülmenin asla iyi şeyler olmadığını biliyorum - hem ayrı ayrı hem de birlikte. Onunla sadece bir kez tanıştım ama kaçığın teki olduğundan eminim ve Norman Bates'in annesine yaptığı gibi kötü haberlerin peşini bırakmadığından da eminim.

Lucy'yi son gördüğümde, sahte nişanlısının on dokuz iyi silahlanmış adamı öldürmesine yardım ettim, Fortune 500 şirketinin üst düzey bir yönetim kurulu üyesinin ortadan kaldırılmasına yardım ettim ve bir ay boyunca lanet olası taşrada gizlenmek zorunda kaldım.

Nowhere, Oklahoma'dan yeni döndüm. Cidden, adı buydu. Ve Nowhere'e geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum.

Şimdi, Lucy oturma odamda duruyor, davetsiz ve habersiz. Geçen seferki gibi ama Asher yanında değil. O salaktan bahsetmişken, onunla gerçekten evlenmek istiyor. Peki neden onun sevgilisi benim oturma odamda duruyor? Oda mı?

Ve nerede yaşadığımı nereden biliyor?

Buraya son gelişinde, tam da bu durumu önlemek için önlemler aldığımdan emindim. Onu bir kutuya koydum ve tekrar taşıma zamanı geldiğinde adamlarımdan birine bizi yarım saat boyunca amaçsızca dolaştırmasını söyledim.

Yine de burada, oturma odamın ortasında duruyor, yüzünde tiksiniş bir ifadeyle, her tarafı çamura bulanmış gece çantama bakıyor.

sertleşmiş Nowhere, Oklahoma çamuru. Bronz tenimin ve koyu renk saçlarımın, bir ay boyunca güvenilmez duş suyu ve şampuan olarak vücut yıkama suyundan sonra aynı derecede itici olduğundan şüphem yok.

Bakışlarını yüzüme çeviriyor. "Döndüğünü duydum."

Dudaklarında gülümsemekten çok sırtmaya benzeyen bir eğim var.

Hemen şüphelendim.

"...Tamam..." Ses tonumdan neden burada olduğunu bilmediğim ve onu burada istemediğim açıkça anlaşılıyor.

Aslında, buraya *nasıl* geldiğini bile bilmiyorum. Son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemim var. Ben yokken korumalarım görevde olmasa bile, yine de içeri girememeliydi.

O ne lan?

Güzel göğüslü ve cinayete meyilli nişanlısı olan Houdini mi?

İşte yine o rahatsız edici sırıtış. "Kapının kilidini açtım." "Kapı kilidi falan yok."

Evime girmek için retina tarayıcısını ve el izi kilidini aşmanız gerekiyor. Olur da böyle bir şey olursa, girişte bir şifre ile devre dışı bırakılması gereken bir alarm ve zeminin altında, üzerinde yürüyen kişinin yürüyüş izini ölçen paneller var.

Ama ne yok biliyor musun? Bir kapı kilidi.

Lucy bir şeylerin peşinde. Bunu biliyorum.

Sırıtışı genişliyor. "Biliyorum, ama yüzünü görmeliydin." Kaşlarımı çattığımda güldü. "Sakin ol. Tanrım, çok sıkı sarılmışsın."

Kahverengi taş evimin lambri duvarları ve parke zeminlerinin fonunda Lucy ait olduğu yere benziyor. Beyaz bir elbise giymiş. Solgun teni, her daim yeşil gözleri ve siyah saçlarıyla övünen bu kızın koruyucu aile sisteminden geldiğini tahmin edemezdim.

Aslında, gerçek adını -Elena Lucy Reeves- öğrendikten sonra internette yaptığım derin bir araştırmadan sonra öğrenebildim. Ondan önce, geçen Eylül ayının sonlarına doğru yaptığım aramadan bir sonuç çıkmamıştı.

Hiçbir şey.

Kadın bir hayaletti. Sosyal medya yok.

İş geçmişi yok.

Doğum kaydı yok.

Şimdi, hayatına yönelik üç aleni girişimden kurtulduktan; Romano ailesinin eski iş bitiricisi ve Black Enterprises'ın CEO'su Asher Black ile bir düğün tarihi belirledikten ve Black Enterprises'ın eski CFO'su René Toussaint'i herkesin önünde küçük düşürdükten sonra Lucy, tristate bölgesindeki en tanınmış kadınlardan biridir.

Yani burada bulunarak durumumu daha da kötüleştiriyor. Buradan gitmesi gerekiyor.

Şimdi.

Aslında, keşke buraya hiç gelmeseydi diyorum ve o gider gitmez bu durumu derhal düzeltmeyi planlıyorum.

"İçeri nasıl girdin?" Tekrar ediyorum, sabrım azalıyor.

Aslında en başından beri hiç yoktu, özellikle de bu kadın söz konusu olduğunda. Doğası gereği meraklı ve anormal derecede zeki olan Lucy, uğraşmak isteyeceğim biri değil. Asher'ın bunu nasıl başardığı beni aşıyor.

Omuz silkiyor. "Kullandığınız güvenlik sistemini Asher'ın şirketi yaptı. Ar-Ge laboratuvarında bir ana erişim kodu bulmak zor olmadı."

Şerefsiz herif.

Güvenlik sistemim için bazı güncellemeler yapmayı planladığımdan, bu sorudan vazgeçiyorum. "Neden buradasın?"

"Şehirdeydim ve bir arkadaşım ile bir fincan çay içmek istedim."

Ne demek istediğimi anladınız mı? Kaçık. O tam bir psikopat. Asher hayatının en büyük hatasını yapıyor, kendini bu hatuna bağlayarak. Hem de sadece üç ay içinde.

Hiçbir şey söylememiş olmama rağmen bana gözlerini devirecek kadar cüretkâr. "Yaptıkların için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Mesaj atabilirdin." Ya

da beni tamamen yalnız

bırakabilirdin.

Yine gözlerini deviriyor. "Tanrım, sen gerçek bir iş parçasısın. Biliyorsun O mu? Nişanınıza yardım etmek için hayatını riske atan birine teşekkür etmek mesajla yapılacak bir şey değil. Sana yüz yüze teşekkür etmek istedim. Ayrıca, ben de

Bir iyiliğe ihtiyacın olursa sana borçlu olduğumu söylemek için

geldim." Kollarımı kavuşturdum. "*Senden* ne isteyebilirim ki?"

Başını arkaya atıp güldüğünde cevabının hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

Her zamanki sırtışı rahatsız edici ve yüzünde sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bir ifade var. "İşte benim iyiliğim. Bir uyarı.

bir tane."

Ve bu şaşırtıcı sözlerle kapıdan çıktı. Artık resmileşti.

Asher'in nişanlısı Manhattan sokaklarında dolaşmaktansa bir akıl hastanesinde kalsa daha iyi olur.

İkinci Bölüm

*Öfkeli kaldığınız
her dakika için altmış
saniyelik huzurdan
vazgeçmiş olursunuz.*
Ralph Waldo Emerson

minka reynolds

Bir ay sonra.

Lanetli bir çığlık sesiyle uyanıyorum. Yüksek ve keskin bir ses ve hassas kulaklarımı tırmalıyor. Bu metalin metali kesme sesi ve biliyorum ki hemen kaynağını buldum. John'un Central Park'taki gösterişli evinde kalmaya başladığımdan beri bu ilk kez olmuyor.

Lafı açılmışken, John'un etli kolu vücuduma yayılmış, tombul parmakları bronzlaşmış etimi kavırıyor. Yavaşça parmaklarını bedenimden çekiyorum.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek sağ göğsümde tutuyorum ki aklına bir şey gelmesin. Ondan çok çabuk iğrenmek istemiyorum. Bu planlarıma gölge düşürür.

Çünkü *aradığım kişi* o.

Evleneceğim kişi.

Bu adamla turnayı gözünden vurdum. Ellili yaşlarının sonunda, herhangi bir öfke sorunu yok, cinsel iştahı az ve neyse ki içime gerçekten girdiğinde prezervatif takıyor.

Ve hayatımın bu noktasında, umabileceğim tek şey bu.

Dikkatli bir şekilde sessizce yataktan çıkıyor ve yıllarca öteki kadın olmanın verdiği pratikle yatak odasının kapısından kolayca sızıyorum. Etrafta gizlice dolaşmak bu yaşam tarzında neredeyse günlük bir olaydır.

Kadınlar, New York'ta modaaya uyulması gereken şeylerin modaaya uyulmaması gereken şeylere dönüşmesinden daha hızlı bir şekilde hayatlarına girip çıkıyor.

Neyse ki John'un bir karısı yok. Sadece ben varım. Ve biz evleneceğiz...

Sadece o henüz bunu bilmiyor. A noktasından

-B noktasına kadar onunla uyumak -azı dişlerim büyüklüğünde bir kaya- daha sonraki bir tarih için bir sorun.

Şu anda, bu erken saatte bir inşaat ekibinin çalışmasının uygun olduğunu düşünen düşüncesiz komşuyla uğraşmam gerekiyor - yine.

Sabah 6'da uyandırma çağrısına çok sinirlendim. Son bir aydır neredeyse her gün oluyor ve artık dayanamıyorum.

Hafta sonu geldi. Uykuya ihtiyacım var. Aslında, günlük olarak karşılaştığım baş ağrılarıyla başa çıkabilmek için buna çok ihtiyacım var. Ve bu anlaşılması zor komşu, her kimse, gecenin geç saatlerinden günün erken saatlerine kadar çalışan gece inşaat ekibiyle bunu benden alıyor.

Mahallenin geri kalanı ve hatta şikayet etme konusunda benden çok daha kötü olan John bile buna nasıl engel olamadı anlamıyorum. Bu tür şeylerin olmasını önlemek için şehir ihlalleri var. Bir Ivy League okulu ve ülkenin en prestijli üniversitelerinden biri olan Wilton Üniversitesi'nde hukuk ön lisans öğrencisi olduğum için biliyorum.

Bir zamanlar Wilton'a gitme fikri gülünç derecede ulaşılmaz olurdu. Şimdi ise bu bir zorunluluk, berbat edemeyeceğim bir zorunluluk. Tıpkı John'la olan durumum gibi. Merdivenlerden inmeden önce koridorun boş olduğunu gördüğüme şükrederek arkama bir kez daha bakıyorum.

Mutfağa girdiğimde, John'un dün gece beni çıırılçıplak soyduktan sonra yere attığı elbiseyi yerden alıp üzerime geçiriyorum. Topuklu ayakkabılarımdan birini kanepenin üzerinden alıp, dün gecelik cinsel maceramda istenmeyen bir kayıp olan ikinci topuğumu ararken sinirle ofluyorum.

Sonunda bulduğumda çığlıklar kesilmişti ama bu, gözlerim öfkeyle parlayarak oraya doğru yürümemi engellemiyordu. Kumral saçlarım uykudan dağılmış, yeşim rengi gözlerim ani uyandırma çağrısı yüzünden kızarmış ve elbisem ters dönmüş.

Yine de devam ediyorum.

"Bu kabul edilemez," diye homurdanıyorum en yakın işçiye.

Bana bakıyor, topuklarıma, elbiseme ve yatak başıma bakıyor, sonra omuz silkiyor. Çekicini eline alıp yatağa bir çivi çakmaya başladığında ağzım açık kaldı.

önündeki odun. İnanılır gibi değil. İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyorum, işte bu yüzden Mina'dan, küçük kız kardeşimden başka kimseye tahammülüm yok.

"Alo?" Yüzüne doğru el sallıyorum.

Bana bir kez daha bakıyor, omuz silkiyor ve çalışmaya devam ediyor. Ondan birkaç adım ötede başka bir işçi homurdanıyor. Gözlerimi ona dikiyorum, içimdeki öfke çirkin yüzünü on kat daha fazla gösteriyor. Her zaman öfkeli biri olmuşumdur ama başkalarıyla geçinememem, hedef alabileceğim çok az kişinin etrafımda olduğu anlamına geliyor.

Ama bu adam?

Bunu o istiyor.

Öne eğildim ve ona dudak büktüm. "Bu. Bu. Değil. Kabul Edilemez. Able." Yavaş konuştuğumdan emin oluyorum, kelimelerimi daha küçük hece kümelerine ayırıyorum, böylece kelimelerim onun kalın kafatasından sızabiliyor.

Bana boş boş bakıyor.

Tekrar deniyorum. "Bu kadar erken gürültü yapamazsınız. Böyle devam ederseniz sizi belediyeye şikayet edeceğim. Bunu ben de yapacağım. Çalışma iznini kaybedersin. İşten atılırsın. soruşturuldu."

Dudaklarını hafifçe kıpırdatarak bana bakıyor ve sağ omzunu küçük bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor.

Bu insanların nesi var böyle?!

Kaşlarımı çatıyorum, yüzünü inceliyorum. Benden en az yirmi yaş büyük, yani muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir yerlerde. Önemli biri gibi görünmüyor ama yine de burada oturmuş eğleniyor, sanki dokunulmaz olduğunu düşünüyor.

Ona dokunulmaz olduğunu göstereceğim.

Yüzüne doğru kalkıp ona hayatımın sözlü dayağını atmaya hazır bir şekilde ileri atılıyorum ama görüş alanımın dışında birinin bize yaklaştığını hissedince duruyorum. Her iki işçi de ilk kez korkarak gözlerini kaçırmadan önce gözlerini genişletti.

Kaşlarımı çatıyorum. *Benden* korkmaları gerekiyordu. Haksızlığa uğrayan benim. Onların korkusuyla eğlenmeyi hak ediyorum. Ugh. Hayat bazen çok adaletsiz.

"Burada neler oluyor?" diyor arkamdan bir ses, derin ve erkeksi.

Bu sabahtan bıkmış ve yorulmuş bir şekilde patlıyorum. Etrafımda dönüyorum, *birine* -herhangi birine- haftalardır içimde biriktirdiğim ve çok ihtiyacım olan sözlü bir dayağı atmaya hazırım.

Ama yüzünü görür görmez duruyorum.

Muhteşem koyu renk gözler, bronz ten, siyah saçlar ve camı kesebilecek bir çene hattı aç gözlerime tanıtıldı. Ve tüm bunlar benim 1.80'lik boyumdan yaklaşık yarım metre daha uzun, kaslı bir vücutta paketlenmişti.

Sesin sahibi taş binanın parmaklıklarına yaslanmış, kollarını rahatça kavuşturmuş ve yüzünde kayıtsız bir ifade var. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de durup onu inceliyorum.

Bu kadar güzel olmak ve üstüne üstlük bu kadar kendine güven ve özgüven kokmak haksızlık. Özellikle de benim öfkem karşısında, ki bu adamın sakini ve iddialı görünümüyle tam bir tezat oluşturuyor.

İyilik ve onun soğukluğu.

Gözlerindeki ezici karanlık, ifadesinin karanlığına uyuyor. Ve elmacık kemiklerinin belirgin görüntüsünden keskin Çene çizgisi ve pürüzsüz, ifadesiz yüz hatları, kısa bir süre gerçek olup olmadığını merak ediyorum.

Heykel gibiyse, taş gibi sertleşmişse. Ya da belki hiç gülümsemedi.

Yine de, ben kimim ki yargılayayım?

Bugünlerde benim için de gülümsemek nadir bir şey.

Ona tüm o buz gibi, mükemmel ihtişamıyla baktıktan sonra, aniden saçımı, elbisemi ve kendimi daha prezentabl hale getirmek için yapabileceğim her şeyi düzeltme arzusuna kapılıyorum. Bu dürtü beni şaşırtıyor ve tabii ki daha da fazla öfkeyle karşılanıyor.

Daha önce hiç böyle olmamıştım.

Kızgın mısın? *Tabii ki kızgınsın.*

Hesaplanmış mı? *Her zaman.*

Ama şehvet? *Asla.*

Kendimi bildim bileli hep tek tip erkeğin peşinden koştum; varlıklı, güçlü ve genellikle yaşlı. Bu adamın yaşlı olmadığından eminim, zengin ya da güçlü olduğundan da emin değilim. Yine de buradayım, bu yakışıklı yabancıyı gördüğümde tepki veriyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Gözlerimi sertleştiriyorum, kararlılığımı tekrar güçlendirirken onlara çelik gibi bakıyorum.

Şehvetin bana bir faydası yok.

Kendime ve kız kardeşime daha iyi bir gelecek sağlamak için buradayım ve içimdeki her şey bana bu adama -bu muhteşem, güzel adama- şehvet duymamı söylüyor,

kayıtsız adam- sadece yolunuza çıkacaktır.
Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Üçüncü Bölüm

*Öfkeniz yüzünden
cezalandırılmayacaksınız.*

*Öfkeniz yüzünden
cezalandırılacaksınız.*

Buda

niccolao andretti

Gökyüzü mavi, yavru köpekler aptalca sevimli ve bu kadın öfkeli bir orospu. Parlayan yeşil gözleri, canlı kızıl saçları ve kıvrımlı vücuduyla her erkeğin ıslak rüyasıdır.

Ama size küçük bir sır vereyim. Yakışıklı Prens öfkeli bir sürtükle evlenmek istemiyor.

Ve gözlerindeki ateşe bakılırsa, aynı ateş kızıl saçlarına da uyuyor ve benim kafayı bulmuş güvenlik teknisyenlerime yaptığı çılgınca şımarıklığa bakılırsa, seçecek bir kemiği var.

Benimle gel.

Tecrübeli bir profesyonel gibi tedirginliğimi gizleyerek ona bakıyorum. O yeni bir varlık ve yeni olan hiçbir zaman iyi değildir. Aklıma bunun, bu her neyse, bir tuzak olabileceği geliyor. Başıma konan lanet ödülle bağlantılı, özenle hazırlanmış bir oyun.

Paranoyamdan beslenmek için bir an ayırıyorum, iltihaplanmasına, birikmesine ve beni tüketmesine izin veriyorum. Ne de olsa beni bu kadar uzun süre hayatta tutan şey buydu.

Hem de gülünç ihtimallere rağmen.

Şüphelerimi tanıdık bir kayıtsızlık maskesinin ardına saklıyorum ve bunun yerine, "Eee?" dercesine kaşlarımı çatıyorum.

Ne de olsa soruma hâlâ cevap vermedi.

Kalçasını dışarı çıkarıyor ve ince bir elini kalçasının üzerine koyuyor, küstahlığın timsali.

Bunu yaparken dengeli görünmeyi bile başarıyor, bu da bana ihtiyacım olan her şeyi anlatıyor

bu kadın hakkında bir şeyler biliyor. "Sen kim oluyorsun da benim işime karışıyorsun? Gidin başımdan. Bununla tek başıma başa çıkabilirim" - arkasındaki adamları işaret ediyor- "tek başıma."

Sadece bir seyirci olsaydım bile, bunun tam tersinin doğru olduğunu görebilirdim. Bu adamların kafaları iyi olduğu için böyle davrandıklarını bile anlayamıyor. Luke ve Tristan güvenlik sistemleri kurmakta en iyileri olabilirler ama esrarı es geçmekte de berbatlar. Onları kafaları iyi değilken hiç görmedim.

Bir şey söylemem gerekip gerekmediğini tartışıyorum ama onu daha önce birkaç kez mahallede dolaşırken görmüştüm. Bir kez görmek endişelenmem için yeterli ama birkaç kez görmek rahatsız edici. Eğer bu durumu hassas bir şekilde ele almazsam, benim için bir sorun haline gelebilir.

Bu yüzden, nazıkçe konuşmayı hatırlayarak, "Benim mülkümdesin" diyorum, ki bu "defol git buradan" demekten çok daha iyi.

Gözleri açılıyor ve vücudunu Luke ve Tristan'dan uzaklaştırarak tüm dikkatini bana veriyor. Arkasında, konuşmamızdan sıkılmış bir halde işlerine geri dönüyorlar. Belki de sadece bana bakmak istemiyorlar. Tanıştığım çoğu insan gibi onlar da benimle göz teması kurmakta hep zorlanmışlardır.

"Sen," diye haykırıyor, zehirli sesi görünmez ama ölümcül bir silah gibi. Havayı kestiğini bile hayal edebiliyorum.

Daha küçük bir adam geri çekilirdi. Onun gözlerindeki çılgınlığı görür ve teslim olurdu. Ben pek çok şeyim - bir pislik, bir hıyar ve bir dangalak, birkaç isim vermek gerekirse - ama daha küçük bir adam bunlardan biri değil.

Yardım edemem ama

Sesinde meydan okuma vardı, içimden bir ses ona yaklaşmak ve öfkesini kendi öfkemle eşleştirmek istiyordu.

Doğrusu, kızdığım o değil.

Hiçbir Yer'in ortasında bir ay geçirmek zorunda kaldığım için kızgınım. Lucy'e zorla girdiği için kızgınım.

Ana anahtar kullanarak başka bir hırsızlık girişimi olması durumunda en az bir düzine farklı şirketten parçalar takarak güvenliğini yenilemem gerektiği için kızgınım.

Ve en çok da Asher'in bir depoyu basmasına yardım ettiğim duyulduktan sonra küçük kardeşimin beni öldürme emri vermesine kızgınım.

Kızdığım şeyler bunlar, bu fişek gibi kadın değil. Ama adamım, o kolay bir hedef. Önümde oflayıp pufluyor.

Kendini büyük, kötü kurt sandığından şüpheleniyor. Bildiği çok az şey var, kurtları kahvaltıda yerim.

"Ben," diye alay ediyorum, sesim soğuk ve küçümseyici.

Ses tonumdaki küçümseme çok açık. Dik durup bir adım daha yaklaştıktan sonra korkuluklara yaslanıp ona yaklaşıyorum ve kollarımı rahatça kavuşturuyorum. Dikkatli bir hassasiyetle gözlerimi yavaşça onun düzgün ve kıvrımlı vücudunda aşağı yukarı gezdirirken yüzümde mesafeli bir ifade var.

Kıyafetleri yanlış giyilmiş ve saç başı dağılmış bir halde şu anda utanç yürüyüşü yaptığını herkes görebilir. İçgüdüsel olarak bunun onu kızdıracağını bildiğimden, yüzüme kasıtlı olarak eğlenmiş bir ifade yerleştiriyorum.

Öyle.

Böyle küçük bir şey için cesurca bir adım daha yaklaşıyor ve "Son bir aydır beni her lanet günde uyandırırıyorsun. Bu bardağı taşıran son damla."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kahretsin mi?"

Hiç eğlenmiyor. "Evet. Her. *Lanet olsun*. Gün. Ama artık değil. Seni şehre şikayet edeceğim." Bana kaşlarını çattı. "Daha nazik olsaydın, seni uyarırdım."

"Nedense bundan şüpheliyim," diyorum, umursamaz bir tavırla.

Bir aydır geceleri gürültü olmasının ve iki yanımdaki komşularımın hiçbir şey bildirmemesinin bir nedeni var. John, Dex ve benim bir anlaşmamız var. Onlar görmezden geliyor, gizemli komşu hakkında bazı sorular soruyor ve ihtiyaç duyulduğunda ben de onlara iyilik yapıyorum.

Bu iyilikler genellikle kan dökülmesini içerir.

Bana sorarsanız, iş adamları gangsterlerden daha kötü.

Ve üçümüzün arasında, şehirde istediğimiz her şeyi yapabilecek kadar bağlantımız var. Buna sabahın 6'sında gürültü yapmak da dahil, gerçi fark etmez. Dex ve John duyabilecek kadar yakın olan tek komşularım.

Bir bok söylemezler. "Ama sen-"

Sözünü kestim. "Dinle tatlım," diyorum, içgüdüsel olarak evcil hayvan adının onu daha da kızdıracağını biliyorum, ancak neden istediğimden emin değilim. Muhtemelen

Çünkü ben bir pisliğim. "Burada boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Seni zahmetten kurtaracağım ve onurunun dörtte biri hâlâ yerindeyken gitmene izin vereceğim." Uzun bir süre bocalıyor, hayatımda gördüğüm en yeşil gözlerle bana bakıyor. Gerçekten çok güzel. Onu etrafta gizlenirken

gördüğüme şaşırmadım.
Burada, yandaki evde yaşayan playboyu düşünürsek.

Katil vücudu, burnunun üstündeki hafif çilleri ve gözlerindeki ukala ısıltısıyla Kraliçe Arı ile Komşu Kızı'nın eklektik bir karışımı gibi görünüyor. Sanki kalbinizi söküp evsiz bir köpek yavrusuna vermekte tereddüt etmeyecekmiş gibi, çünkü o açlıktan ölüyor, kendini kötü hissediyor ve sizden hoşlanmıyor.

Ayrıca Dex'in tipine benziyor. Herhangi bir erkeğin tipi, hatta, ama özellikle onun. Dex otuz yaşında, kendi kendini yetiştirmiş bir teknoloji milyoneridir. Sonuna kadar mavi kanlıdır, ancak kazandığı para yüzde yüz kendisine aittir ve teknolojik becerisinin bir yan ürünüdür.

Dex bana takip edilemez ev ağımlı ve gözetleme sistemimi kurdu. Ortalama görünümlü bir adam ama söz konusu kadınlar olduğunda tam bir hayvan, onları hızla, hatta bazen bir günde birden fazla kez e l d e n g e ç i r i y o r .

Bunun da o kızlardan biri olduğundan hiç şüphem yok ama nedense burada daha uzun süre kalacakmış gibi davranıyor. Güçlü yapımı kullanarak onu yıldırma için kollarımı açıp yeniden kavuşturmak istiyorum ama Çok fazla gözdağı vermek diye bir şey vardır. Lanet polislere kaçmasını istemem.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama bir süre sonra tekrar kapatıyor, ofluyor ve benden uzaklaşıyor. Geri çekilişini izlememeye çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Güzel bir kalçası var ve bir kadını inceleme fırsatı bulmayalı uzun zaman olmuştu.

Ama Dex'in evine doğru döndüğümde orada değildi.

Geriye dönüyorum, onu sessizce John'un kahverengi taşına girerken gördüğümde şaşıyorum. Onun bir ailesi yok. Bir karısı yok. Bir kızı yok. Öyleyse neden kendisinden neredeyse üç kat yaşlı bir adama utanç yürüyüşü yapıyor?

Ve bu beni neden rahatsız ediyor?

Dördüncü Bölüm

*Öfkemi uyandırdığınız
izlenimine kapılmayın.
Gördüğünüz gibi, insan
sadece
Saygılar.
Richard M. Nixon*

minka reynolds

O pisliği öldürmek istiyorum ama bunu yapmak için harcayacağım zaman Mina ile vakit geçiriyorum. Cumartesi günleri devlet tarafından işletilen grup evinde onunla iki saat geçiriyorum.

Bu kadar.

Haftada iki saat.

Ayda sekiz nokta altı saat.

Yılda yüz dört saat.

Bu, ortalama bir insanın iki haftada uyuduğu saatten daha azdır.

Bu ayıltıcı düşünce John'u karaya çıkarma kararlılığımı daha da güçlendiriyor. Bunu aklımda tutarak öfkemi yutuyorum ve John'un baş belası komşusunun yanından geçip gidiyorum. Ancak dış merdivenlerin kırmızı tuğlalarını geçip maun kapılardan içeri girdiğimde kendime sakinleştirici bir nefes alma izni veriyorum.

Kıyafetlerime gözlerimi devirerek her şeyimi çıkardım ve kanepeden John'un dün giydiği düğmeli bluzu aldım. Göbek deliğimin üstündeki tek düğmeyi ilikleyerek ve diğer düğmelerimi açık bırakarak omuz silkiyorum.

tonda vücudu sergileniyor. Onun bu özel tercihini haftalar önce öğrendim ve o zamandan beri onu düğmeli kıyafetleriyle karşılıyorum.

Uyumlu değilsem hiçbir şey değilim.

John'un geçen hafta bana verdiği siyah AmEx kartıyla ödemesini yaparak kahvaltı siparişi veriyorum. John'un düğmeli bluzuyla beni görünce ağzı açık kalan teslimatçı çocuğun suratına kapıyı çarparak gözlerimi deviriyorum ve çantayı mutfağa taşıyorum.

Yemeği John'un süslü yemek takımına koyuyorum, böylece ben yapmışım gibi görünüyor. Boş teslimat poşetini çöp kutusuna attıktan sonra, biraz daha kamuflaj için üzerine bir sürü peçete atarak, yüzümde ikna edici bir gülümsemeyle yatak odasına doğru yol alıyorum.

"Hey, uykucu." İnlediğinde ona göz kırpiyorum.

Kendini çarşıftan kaldırmaya çabalayarak uyanma gösterisi yapmasını sabırla izliyorum. Elimde olmadan John'u yan komşusu olan ahmakla karşılaştırıyorum, bu şekilde delirdiğimi anlıyorum.

Bununla birlikte, John'un komşusunun sert olduğu yerlerde, yani her yerde sarkık olduğunu fark ettim. Elleri, karnı, kolları, yüzü ve hatta bacakları. Zorunluluktan yattığım bir adam olan John'u, beni bir anlığına aptallaştıracak kadar etkilendiğim komşusunu gördükten sonra görmekle ilgili bir şey çok cesaret kırıcı.

Sonsuza dek bu hayatın içine hapsolup kalmayacağımı merak ediyorum. Ve eğer öyleyse, hiç mutlu olabilecek miyim?

Peki benim mutluluğumun bu büyük düzende bir önemi var mı?

Bu soruların cevaplarına sahip değilim.

Bu yüzden onun yerine John'a odaklanıyorum ve kendimi yandaki yakışıklı yabancının acımasız bakışlarını unutmaya zorluyorum.

Yavaşça doğruluyor, bacaklarımı ve göğüs dekolteyerimi süzdükten sonra elimdeki tabağa bakıyor. "Yine kahvaltı mı hazırladın?" diye soruyor, sesi hevesli.

"Elbette." Tatlı bir sırıtma daha yapıyorum, her zamanki gibi görüldüğümü umarak Kadın düşmanı erkeklerin ıslak rüyası - Victoria's Secret meleşği gibi görünen, Martha Stewart gibi yemek yapan ve bacaklarını sokak köşesinde çalışan bir kadından daha hızlı açan bir kadın.

Evet.

Erkekler harikadır, değil mi?

Ve John hepsinin kralıdır.

Geçen hafta, ona sandviç yapmamı istedi. Ben yemek yapmam. Sandviç bile. Geçen ay en az bir düzine kez su yaktım. Ama en azından son adamlardan birinin yaptığı gibi bana "kadın" diye hitap etmedi.

Ben de zararın neresinden dönersem kardır deyip ona lanet bir sandviç yaptım. Berbattı.

Ona vermek yerine Subway getirttim. Çok zengin ve bir Rothschild ile uzaktan akraba olan John ne Subway yemiş ne de Subway'i duymuştu. Doğal olarak sandviç de ben aldım.

Tepsiyi yanına koyduğumda yatağı okşuyor ve "Gel bana katıl" diyor.

Ona alaycı bir bakış atarak başımı sallıyorum ve banyosuna doğru yürüyorum. Kapıya varmadan önce ona dönüyorum ve tam da tahmin ettiğim gibi, gözlerinde belirgin bir özlem ifadesiyle bana bakıyor.

Gözlerinin üzerimde olduğundan emin olarak tek düğmeyi açıyorum ve kumaşın alaycı bir hareketle omuzlarımdan yavaşça kaymasına izin veriyorum. Son bir kez göz kırparak kapıyı kapatıyorum ve çıplak bedenimi görmesini engelliyorum.

İşte böyle altın ararsınız. Kanca.

Hat.

Ve batırıcı.

Ama benim sorunum hiçbir zaman erkekleri elde etmek olmadı. Her zaman onları içeri çekmek oldu.

Hızlı bir düşün ardından küçük kız kardeşimin yaşadığı China Town'a doğru yola çıkıyorum. Çürüyen boyadan koridorlardaki balık kokusuna kadar, Bina yıkık dökük ve harap durumda ama büyüdüğümüz yerden daha iyi.

Sosyal Hizmetler Mina'yı benden aldığı anda sadece on sekiz yaşındaydım. Onu geri almak için çok gençtim ve beni doğuran kadından başka bir şey olarak hitap etmeyi reddettiğim kuluçka kapsülüm denemeye zahmet etmedi.

Şimdi, dört yıl sonra, yirmi iki yaşındayım, Wilton'daki son yılımdayım ve hala küçük kız kardeşimi geri alamadım. Her ne kadar

Wilton'a girmeyi bile başardığım için kendimi hep başarısız hissedeceğimden şüpheleniyorum. En azından Mina'nın velayetini alana kadar.

On iki yaşındaki Mina ve çocukluğu bu çöplük gibi yerde heba olup gidiyor gibi hissediyor. Onunla ilgilenen, onu seven birinin yanında olması gerekiyor. Görevlisi ne derse desin, o kişi benim yanımda, burada, bu korkunç yerde değil.

Giriş yaptığım resepsiyonist bana sırtıyor. Zorla da olsa karşılık veriyorum. İyi davranmak hiçbir zaman benim güçlü yanımdı. Bunu her zaman Zaman kaybı ve çoğu zaman insanlar zaten samimi değil. Ama yüzüme yapıştırdığım gülümseme ikna edici, çünkü Mina'yla geçirdiğim zamanı geri alma gücüne sahip biri üzerinde kötü bir izlenim bırakmayı göze alamam.

O benim için her şeyden ya da herkesten daha önemli.

Ve Mina beni görüp gülümsediğinde, onu geçen hafta gördüğümünden beri ilk kez gerçek bir gülümseme veriyorum. Kızıl saçları, masum yeşil gözleri ve parlak gülümsemesiyle Mina benim on yıl önceki halime çok benziyor. Tek fark yürüyememesi.

Bu sadece vaka çalışanı Erica için bir sorun gibi görünüyor. Onlar evimizi ziyaret etmeden ve engelli bir çocuğu yetiştirmek için uygun olmadığını düşünmeden önce iyiydik. Mina'ya ben bakıyordum ve o seviliyordu, el üstünde tutuluyordu, sağlıklıydı, yemek yiyordu, mutluydu ve gülüyordu.

Ben sidikli halının üzerinde uyurken Erica neredeydi? Geceleri mi? Yiyecek bir şeyler bulmak için boş dolapları karıştırırken Erica neredeydi? Dişlerimi temizleyecek bir diş fırçam ya da saçlarımı yıkayacak bir şampuanım olmadığında Erica neredeydi?

Hiçbir yere.

Sanki hiç var olmamışım gibiydi.

Daha on sekizime yeni girmiştim ki, benim için gerçekten önemli olan tek kişiyi benden aldı.

Karanlık düşüncelerden sıyrılıp Mina'nın saçlarını karıştırıyorum.

"Hey, ufaklık." İnliyor. "Ben on iki yaşındayım, altı değil."

"Ve o yaştan on üç katına çıktığında hala bir çocuk olacaksın." Bir saniye bile tereddüt etmeden, "Muhtemelen ölmüş olacaksın."

Ben yetmiş sekiz yaşındayım ve ben yüz elli altıya ulaştığımda sen kesinlikle ölmüş olacaksın."

Sözlerinin hastalıklı olmasına rağmen sırtıyorum. Onun matematik yeteneğini test etmek için her fırsatı değerlendiriyorum. Mina her konuda iyi olmayabilir ama iş zihinsel matematiğe geldiğinde tam bir matematik dehası. Bu yeteneğini geliştirmek Onunki bu terk edilmiş yerdeki tek umut ışığı.

"Cidden, nasılsın?"

Gözlerini deviriyor, güzel yeşil gözleri kalın kirpiklerinin altında capcanlı. "Ben iyiyim. Neden bana hep bunu soruyorsun?"

"Çünkü ben senin kardeşimim ve endişeleniyorum." Küçücük bedenine bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Zayıfladın mı? Yemek yiyor musun? Seni besliyorlar mı? Burada mı? Yeterince yiyeceğin var mı? İhtiyacın olanı veriyorlar mı? Kendini-"

Elini bana doğru kaldırıyor ve güzel bir hareketle başını geriye atarak gülüyor. "Minka! Dur! Tanrım! Ben *iyiyim*. Söz veriyorum."

İç çekiyorum. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Senin için endişeleniyorum."

"Bunu zaten söyledin."

"İstiyorum, tamam mı?" Tekerlekli sandalyesinin yanındaki plastik sandalyeye oturuyorum ve ucuz malzeme ağırlığının altında gıcırıyor. "Şu anda ne yapmak istiyorsun?"

Sırtıyor ve o son derece olgun tavrıyla, "Yani artık iyi olup olmadığımı sorarak zamanımızı boşa harcamayı bıraktığına göre mi?" diyor.

"Sen tam bir serserisin."

"Geçen hafta bana sorduğunda da iyiydim."

"Berbatsın."

"Ondan önceki hafta bana teklif ettiğinde de iyiydim."

"Aşkım senin için boşa gitti."

"Ve ondan önceki hafta."

"Tekerlekli sandalyenin tekerleklerini kilitleyeceğim." Bu onu susturur.

Gözlerini açıyor ve sonra gülüyoruz, gözlerimizde yaşlar hapsoluyor ve ruhumda umut filizleniyor.

Böyle anlarda, iyi bir insan olmadığımı unutuyorum. Benimle konuşan

herkesi kızdırdığımı ve uzaklaştırdığımı.

Böyle anlarda, olduğum kişiden, asla olmak istemediğim kişiden
uzaklaşabileceğimi hissediyorum.
Nefret ettiğim kişiden.

Beşinci Bölüm

*Gerçek sizi özgür kılacak,
ama önce sizi kızdıracak.*

Joe Klaas

minka reynolds

İçinde bulunduğum Uber kırmızı ışıktaki beklerken **yayalara odaklanıyorum**. Caddenin karşısında iki adam dikkatimi çekiyor. Biri otuzlu yaşlarının ortasında görünüyor, diğeri ise Mina'nın on iki yaşından birkaç yaş daha büyük olamaz.

Yaşlı adamın çocuğa birkaç banknot uzatmasını izlerken gözlerim kısılıyor. Çocuk bir süre paraya baktıktan sonra banknotları cebine atıyor, önündeki kahverengi karton kutuya uzanıyor ve folyoya sarılı çikolataya benzeyen bir şeyi adama uzatıyor.

Eğitimsiz bir göz için tüm bu alışveriş yeterince masum görünüyor - sadece çikolata satarak para kazanmaya çalışan fakir bir çocuk ve ona yardım etmeye çalışan zengin bir adam. Ama benim gözlerim gerçekte neler olduğunu görüyor.

Aslında, neler olduğunu *yakından* biliyorum. Ne de olsa eskiden ben de o çocuktum.

Sokaklara bakma isteğimi bastırıyorum. Bu sokakta bir yerlerde bu çocuğun patronu var, ister bir ebeveyni, ister mahalledeki bir torbacı, isterse de çocukları uyuşturucu satmak için kullanmanın normal olduğunu düşünen başka bir pislik.

Bir parçam kapıyı açıp çocuğa yardım etmek, onu içinde bulunduğu karmaşadan kurtarmak istiyor. Ama yapmadım. Bunun yerine, Uber sürücüsü

sıkışık caddeden uzaklaşır, çünkü hayattaki çoğu şey gibi bu da çok karmaşıktır. Çok fazla değişken ve çok fazla belirsizlik var.

Çocuğa yardım etseydim, yarardan çok zarar verebilirdim. Sosyal Hizmetler gelirdi ve kim bilir? Belki de çocuğu ayırırdım. Kendisini ve kardeşini bu karmaşadan kurtarmak için elinden geleni yapan büyük bir kardeşten.

Ya da belki de çocuğu henüz doğmamış küçük kardeşinden ayırmış olurum. O zaman bir çocuğu gelecekteki koruyucusundan mahrum bırakmış olurum ve bu da
Yapmak istediğim en son şey.

Bu son düşünce beni önümüzdeki birkaç haftayı düşünmeye sevk etti. Yaklaşan mezuniyetim bir deniz feneri gibi önümde beliriyor, ancak beni kıyıya götürmek yerine beynimin su üstünde kalmasına neden oluyor. Yaklaştıkça kendimi daha da kaybolmuş hissediyorum.

Beni yanlış anlamayın. Nereye gideceğimi biliyorum. Mezun olmadan önce, yaşayacak yeni bir yer bulacağım, LSAT'larımı çalışırken yarı zamanlı bir iş bulacağım. Ve eğer her şey yolunda giderse, Wilton'un hukuk doktorası için hızlandırılmış hukuk fakültesi programına başvuracağım ve gireceğim, bu da hukuk diplomamı iki yerine bir yılda almama yardımcı olacak.

Bu arada ben de John'la çalışıyor olacağım ve sonunda bana evlenme teklif edecek. Teklif ettiğinde, istikrarlı bir ev ortamına ve Mina'nın velayetini almak için gerekli finansal kaynaklara sahip olacağım. Ayrıca istikrarlı bir kariyer edinme yolunda ilerliyor olacağım.

Plan bu. Nispeten basittir ve adımlar takip edilebilecek kadar açık ve basittir...

Ama sorun şu ki *ben istemiyorum*.

LSAT'lere çalışmak istemiyorum.

Juris doktoramı almak

istemiyorum.

Ve kesinlikle John'la evlenmek istemiyorum.

Bunun yerine, gençliğimin tadını çıkarmak, tadını çıkarmak ve benim yaşımdaki insanların genellikle yaptığı şeyleri yapmak istiyorum.

Bu da beni çok *kızgın*, suçlu ve kaybolmuş hissettiriyor.

Çünkü Mina'yı sevdiğimi biliyorum ve birlikte olmamız için bir yol bulmayı gerçekten istiyorum. Ama bunu gerçekten isteseydim...

Planlarımla ilgili hiçbir sorunum olmazdı, değil mi? Her saniye kendimi sorgulamazdım.

Şu anda *böyle* hissediyor olmazdım.

Mezuniyetime her saniye biraz daha yaklaşırken kafamın giderek karıştığını hissediyorum. Geleceğimi gittikçe daha net görebiliyorum ve çok kasvetli görünüyor. Diğer yöne dönmek, bir U dönüşü yapmak ve denizde kaybolmak

istiyorum.

Çünkü her *şey -herhangi* bir şey- istemediğim bir işi yapmaktan, istemediğim biriyle evlenmekten daha iyi olmalı.

Bu yüzden Uber şoförü John'un evinin önüne geldiğinde arabada kalıyorum, ellerim titriyor ve kararlılığım sarsılıyor. Derin nefesler alıp vermeye çalışıyorum ama beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyorlar.

Bunun yerine, panik atağın başlangıcının yaklaştığını hissedebiliyorum. Genellikle panik atak geldiğinde onu durduramam. Bu yüzden kendimi saklayabileceğim sessiz bir yer buluyorum ve kalbimin her sıkışını hissederek, her boşalan nefes için mücadele ederek onları atlatıyorum.

Ya sonra?

Başa çıkılması gereken bir kabusum.

Acımı, hayal kırıklığımı ve öfkemi yakınımıdaki herkesten çıkarıyorum. Saldırganlaşıyorum ve etrafımdaki insanlara karşı acımasız oluyorum. Sanki acı, diğerlerini bir kenara itiyor. İçimde kalan azıcık insanlık kırıntısı ile içimdeki öfkenin eylemlerimi körüklemesine izin veriyorum.

Kimsenin panik atak geçirmesini istemezdim ve kesinlikle John'un evine girmeden hemen önce panik atak geçirmemeliydim, her zaman en üst seviyede olmam gereken bir yerde. Şansıma, arabanın kapısına sertçe vurulan bir yumruk beni panik atak gerçekleşmeden önce ürkütüyor.

John olma ihtimaline karşı yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırarak pencereye dönüyorum. Kim olduğunu görünce hemen kaşlarımı çatıyorum. Kapıyı açtıktan sonra, "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

John'un komşusu kendi sorusu için benim sorumu görmezden geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Arabadan indim ve kapı kapanır kapanmaz Uber sürücüsü akıllıca ve keşke ben de onunla gidebilseydim. Ama aynı zamanda bunu yapmıyorum, çünkü ~~susamış gözlerimi bu gece John'la birlikte görünmek zorunda olduğum bu adamı içme fırsatından mahrum etmek istemiyorum.~~

Bir kez daha, bu yabancıya karşı duyduğum yabancı çekim beni şaşırtıyor. Uzun boylu, kaslı yapılı adamın üzerinde siyah bir kapüşon, siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört var. Tamamen siyah takımından siyah saçlarına ve kahverengi gözlerine kadar, bu adamla ilgili her şey gecenin karanlığına karışıyor olmalı, ama öyle değil.

En azından benim için değil.

Aslında, görebildiğim tek şey o. Odaklanabildiğim tek şey.

Arkasında bir yangın çıksa ve etrafımızda aç kurtlar dolaşsa, yine de gözlerimi ondan ayıramazdım. Bundan nefret ediyorum.

Bundan eminim. Onun temsil ettiği Şeyden nefret ediyorum; hayatta asla sahip olamayacağım her Şeyden.

Ve sadece bu bile ona bakmaktan nefret etmem için yeterli olmalı. Onu görmekten yüz çevirmek ve özlemi -Şehveti- görmezden gelmek.

Ne zaman ona doğru baksam ve yoğun gözleri ile yontulmuŐ yüz hatlarına bir anlığına göz atsam içimi bir korku kaplıyor. Şüphesiz, bir iŐaretle yakınlasamak için tiksintimle savaŐabiliyorsam, sisli bir Şehvet bulutunun içinden yolumu bulabilir ve diğer taraftan zarar görmeden çıkabilirim.

Yine de kendimi onun çekiciliğinden alamıyorum. Aramızdaki bu tuhaf çekimde kaybolmuş durumdayım ve bana attığı ateşli bakıŐlardan bunu hisseden tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Belki de romantikleŐtiriyorum ve abartıyorum.

Bu cazibeye kapılmamın nedeni, bitmek bilmeyen bir dizi iz sayesinde, böyle bir Şeye kapılmayalı uzun zaman olmasıydı.

Ancak kibrimin varlığını protesto eden küçük bir parçam, altın arama kampanyam başladığından beri fiziksel olarak dikkatimi çeken tek erkek olmasından başka bir nedenden dolayı böyle hissetmemi diliyor.

O kadar sığ mıyım? Şimdiye kadar, mükemmel olmayan tüm niteliklerim arasında sığlığın sahip olmadığım bir özellik olduğunu düşünüyordum. Bir erkeğe fiziksel olarak ilgi duymak her zaman karşılayamayacağım bir lüks oldu ve bunu hiçbir zaman önemsemedim ya da Őımartmadım.

Yine de onunla bu kuralları ığnıyorum, sahip olamayacağım birinin peşinden koŐuyorum.

Bana bir faydası olmayacak. Zamanımı boşa harcıyorum. John'un peşinden gitme kararlılığım komşusunun varlığında, onun temsil ettiği bir dizi keŐkede azalıyor.

Ya paraya ihtiyaım olmasaydı? Ya Mina hiç alınmasaydı?

Ya normal sorunları olan normal bir kız olsaydım? Bu Őımaracađım bir Şey olur muydu? Nasıl bir his olurdu? Bu sorular karşısında kalbimin acıyla sıkıŐması beni dehşete düŐürüyor.

Bu da ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Böylesine ürkütücü, kaçak bir kendi kendine düŐünme çizgisine neden olan kişi olduğum için.

Ve ayrıca bu yalnız zamana ihtiyaım olduğu için ve o bu zamanı ve düşüncelerimi işgal ettiği için. Çünkü John's'a girmeden önce kendime ayırdığım bir dakikalık hazırlık süresi akıl sağlığım için bir gereklilik. Bunu kendimi elikleŐtirmek, deliliğimin bir nedeni olduğunu kendime hatırlatmak için kullanıyorum.

Mina.

Ve ihtiyacım olan son şey bir kesinti, hele ki etkilendiğim bir adamdan gelen bir kesinti.

Düzelتيyorum: İşime burnunu sokan bir adam.

Kendime ondan nefret ettiğimi hatırlatarak kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimdeki ve sesimdeki küçümsemeyi gizleme zahmetine girmeden, "Bu nasıl senin iş mi?"

Savunmaya geçtiğimi anladı ve bir adım daha yaklaştı. "Bazıları senin yaptığina aylaklık diyor. Belki de ben vatandaşlık görevimi yapıyorumdur."

Gözlerim kısılıyor ve içimdeki hukuk öğrencisinin tartışmasına izin veriyorum, "Öncelikle, aylak aylak dolaşmıyorum. Burada olmak için bir amacım var. İkincisi, aylak aylak dolaşıyor *olsam* bile, bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok. Hiçbir yasayı çiğnemiyorum." Altımızdaki *kamuya açık* kaldırımı işaret ediyorum. "Burası kamu malı." Onunla tartışmaktan, onun etrafında olmaktan keyif aldığımı fark ettiğimde kaşlarımı zorla çatıyorum.

Bana sırtıyor, bakışları hem tehditkâr hem de meydan okuyor. "Aslında, aylaklık New York ceza yasasının 240.35, 240.36 ve 240.37 maddelerinde düzenlenmiştir."

Sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kim bu adam?

Tecrübelerime göre, hukuka bu kadar aşına olan insanlar sadece hukuk okumuş, hukuku çiğneyen ya da savunan kişilerdir. Bunlar hukuk fakültesinde okuyan insanlar, suçlular ya da çok fazla boş vakti olan insanlardır. Hiçbir zaman kalıp yargılara kapılmadım ama bu adam üçünden birine benzemiyor.

Aslında, bir film yıldızına benziyor - Liam Neeson'ın yaşına gelene kadar aksiyon filmlerinde rol alan ve hala emekli olmayan, perili gözlere sahip, sağlam yakışıklı Hollywood A-listesi ünlü tiplerinden biri.

Aslında onun bir aktör *olduğunu* öğrensem şaşırmazdım. Ben şaşırmazdım. Biliyorum. Televizyon izlemeye pek vaktim yok, sinemaya gidecek param da yok. Çıktığım erkekler de sinemaya giden tipler değil. Beni dehşete düşürecek şekilde, genellikle tüm gün yatakta çıplak kalma türündeler.

Yüzündeki hafif memnun ifadeye bakılırsa çok uzun süre sessiz kaldım, bu yüzden ters ters bakarak "Doğru" dedim.

Çünkü haklı. Aylak aylak dolaşmak New York ceza kanununda bu bölümler altında *düzenlenmiştir*, ama aynı zamanda benimle oynamaya çalışıyor ve eğer başka biri olsaydı

karşısında dursaydı, muhtemelen o etkileyici poker suratıyla çok iyi bir iş çıkarırdı.

Ama karşısındaki başka biri değil. Benim, son dört yılını New York ve federal yasaların giriş ve çıkışlarını inceleyerek geçirmiş biri. Ve ayrıca hiçbir şeyi olurluna bırakacak biri olmayan ve hiçbir zaman da olmamış biri.

Tabii ki bu benim en sevdiğim karakter kusurum. Kesinlikle en eğlenceli olanı. Bunu aklımda tutarak, New York yasaları hakkındaki geniş bilgimden yararlandım. Bahsettiği bölümler aylaklığı kapsıyor olsa da, benim yaptığım aylaklığı kapsamıyor.

Belli ki, yasalar hakkında muğlak ama gerçek bilgilerle beni korkutmaya çalışıyor. Teknik olarak doğru olan kanunlar, ama bu amaç için geçerli değil. Ama branşım göz önüne alındığında, konuşmak için yanlış bir konu seçti ve ona merhamet göstermeyeceğim.

Damarlarımda dolaşan bu saçma şehvetle olmaz. Kendime ve hatta belki de ona, eğer ilgileniyorsa, ama başka neden bana yaklaşma zahmetine girsin ki, ne kadar uyumsuz olduğumuzu hatırlatmam gerekiyor.

Devam ediyorum, "Ancak bu bölümler benim için geçerli değil. Bir ulaşım merkezinde ya da bir okul kampüsünde değiliz ve yüzümde maske yok." Gözleri kısa süreli bir şokla parladığında durmuyorum. "Uyuşturucu satmıyorum ve fahişe değilim."

Pek sayılmaz.

Fahişelik ve altın arayıcılığı arasında farklar var, ancak bunlar fahişelere karşı bir üstünlük kompleksine sahip olmamı gerektirecek kadar büyük değil.

"Jefferson Hukuk Fakültesi mi?" diye soruyor, Wilton'ın hukuk fakültesine ve John'un mahallesine en yakın hukuk fakültesine atıfta bulunarak.

Gerektiğinden daha fazla kendimi ele vermek istemediğim için sertçe başımı sallıyorum. Beni tanımasını istemiyorum. Yabancı olmak, ona olan çekimime karşı tek savunmam.

"Orası iyi bir okul," diye devam ediyor yavaşça.

"Belki de zeki bir insanımdır. Buna inanmak çok mu zor?"

Pislik, tembel bir omuz silkmeye omzunu kaldıracak cesarete sahip. "Akıllı bir insan John için burada olmazdı."

Gözlerimden ateş fışkırıyor ve anında savunmaya geçiyorum.

Bu adam benim bir servet avcısı olduğumu biliyor mu?

Her iki durumda da, bu fikir alışverişinden hoşlanan yanıma bir kenara itiyorum ve ona hırlıyorum, "Ve tahmin edeyim... Akıllı bir insan

Sen."

Dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle kaldırıyor. "Hayır. Akıllı bir insan benden kaçır."

Bana daha da yaklaşıyor ve lanet olsun, haklı olduğunu bildiğim halde kaçmıyorum.

Koşuyor olmalıydım.

Bu hayattan.

John'dan.

Ondan.

Bunun yerine, gözlerim onunkilerde ve kalbim dengesiz bir ritimle çarparak yere yapışıp kalıyorum. Ve başka bir şey söylemeden gittiğinde, bana ulaştığı gerçeğine kızgın bir şekilde beni terk ettiğinde, prensip olarak onu dinlemek istemiyorum. Ama nedense dinliyorum.

O gece John'a gitmedim.

Altıncı Bölüm

*Asla yatağa kızgın
girme. Uyanık
kal ve savaş.*
Phyllis Diller

minka reynolds

Birkaç gece sonra, John'un evinin dışındaki son basamaktan tökezleyerek iniyorum ve merdivenin korkuluğuna tutunarak, yüzüm kaldırımın acımasız kaldırımına çarpmadan hemen önce kendimi düzeltiyorum.

Tekrar dik ve dengeli durduğumda ileriye bakıyorum ve benden birkaç metre ötede gölgelerin arasında beliren karanlık bir figürle karşılaşınca irkiliyorum. Hemen John'un evine doğru bir adım atıyorum ve zihnimde kapı ile aramdaki mesafeyi ölçüyorum.

Kaçmalı mıyım yoksa avazım çıktığı kadar bağırmalı mıyım?

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse pek de iyi durumda değilim. Zayıf olabilirim, ama egzersizim sadece birkaç sahte inleme dışında yeterince coşku toplayamadığım bir adamla seks yapmaktan ibaret.

Arada bir kalça itme hareketleri yapıyorum, kampüste ve New York'ta dolaşıyorum ama sadece mecbur kaldığımda. Yani bırakın sprinter olmayı, kesinlikle bir koşucu bile değilim.

Ve John hayatıma girdiğinden beri, taksilerimi onun ödemesine izin veriyorum. Kampüs dışında, bir aydan fazladır bir blok bile yürümedim. En son yürüdüğümde yurt odamdan yemekhaneye gitmiştim... kek almak için.

Figür bana bir adım daha yaklaşınca gözlerim açılıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama önce adam konuşuyor.

"Rahatla."

Sadece iki kez duymuş olmama rağmen sesini hemen tanıyorum. Derin, tehlikeli ve her şeyi tüketen bir tsunami gibi üzerime geliyor. John'un Gizemli komşu gölgelerin arasından çıkıp bana eleştirel bir gözle bakıyor.

Onu tanımama rağmen bedenimi gevşetemiyorum. Onunla son etkileşimimden sonra, son zamanlarda onu düşünmeden edemiyorum ve sık sık durmaya çalışıyorum. Onun hakkında şüphelerim var. Yaklaşık bir ay önce Lucy'nin onun evine girdiğini gördüm. İlk başta Asher'ı aldattığını düşündüm ama sonra iki şeyi fark ettim.

Birincisi, akli başında hiç kimse Asher Black'i aldatmaz. (Dürüst olmak gerekirse, Lucy'nin akli başında olduğundan pek emin değilim. Ama... John'un komşusunun evinin ön merdivenlerinden bana el salladı ki saklayacak bir şeyi olsa bunu yapmazdı).

İkincisi, Lucy'nin yanında koruması, yani genellikle gittiği her yerde onu takip eden uzun boylu, kaslı adam yoktu. Asher'ın kendisini tehlikeye atmasına izin vereceğinden şüphelendiğim için John'un komşusunun güvende olduğuna bahse girerim.

Ama Asher ve Lucy'nin dünyasında güvende olmak görecelidir.

Çünkü ben de Asher gibi John'un komşusunun da bir şekilde mafyayla bağlantılı olduğuna bahse giriyorum. Ne de olsa kanunlar hakkında fazlasıyla bilgisi var; Lucy'nin Asher ve Aimee'den başka biriyle takıldığını hiç görmedim; ve bu adamdan her zaman güçlü, fışkıran dalgalar halinde yayılan yoğunluğa ve gözdağına bakılırsa, bu adam Asher ile bağlantılı.

Ve bu şüphe beni alarma geçirdi.

Güvenliğim için endişelenmiyorum. Beni hiç tehdit etmedi ya da fiziksel güvenliğim için endişelenmeme neden olmadı. Ayrıca, çete istilasına uğramış bir mahallede büyümek bana oldukça iyi bir pislik radarı sağladı ve onun onlardan biri olduğunu sanmıyorum. Ama bu gardımı düşüreceğim anlamına gelmiyor.

Beni içeri alırken sabırla ve dikkatle bekliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Gözleri düşmanca ve soğuk, ama bana yaklaşan o. Tam tersi değil. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Ama yine de onu bekliyorum, çünkü onu beklemeden edemiyorum.

Yine, bu adamla ilgili her şeyin manyetik olduğunun farkına vardım.

Yüzü, vücudu, sesi, aurası - hepsi beni baştan çıkarıyor ve kafamın içinde bana yalvaran sesi artık dinlemeyene kadar beni içine çekiyor.

küçük kız kardeşimi ve onun geleceğini düşünüyorum.

Bu adama verdiğim tepki acınası ve iğrenç, ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, yine de durduramıyorum. *Mina, Mina, Mina, Mina, Mina* kelimeleri kafamda tekrarlanırken bile, ona şehvet duymanın ne kadar kötü olduğunu kendime hatırlatamıyorum. En azından bedenimi ona yaklaştırmamak, onun mantıksız cazibesine kapılmamak için kendimi zorluyorum.

Ve ben burada öylece duruyorum, onun beni izlemesini izlemekten başka bir şey yapacak iradem yok ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Ben de bu yüzden *ondan* nefret ediyorum.

"Ne istiyorsun?" Sonunda ağır sessizliği bozarak soruyorum.

Geçen sefer konuştuğumuz gibi, soruma bir cevap beklemiyorum.

"John Clinton?" Küçümseyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor ve başını arkamdaki apartmana doğru sallıyor.

"O bir arkadaş." Kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum, bu hareket onun dikkatini göğsüme çekiyor. Bana bakma şeklinden hoşlanmadığıma onu -ve kendimi- ikna etmek için gözlerimi kısıyorum. Ve sırf bana verdiği tepkiden nefret ettiğim için, "Sana ne bundan?" diye sorarken sesime fazladan bir tavır katıyorum.

Sırıttırıyor, dudaklarının kalkışı çok güzel ve yabancı ve böylesine sinir bozucu bir insan için *harcanmış*. "O benim bir arkadaşım."

İnanmakta güçlük çekerek homurdandım. "John'un arkadaşı yok."

Ve bu doğru. Bildiğim kadarıyla John işe gidiyor ve evde kalıyor.

Bu kadar. Ve bunun dışında, John bir gizem. Komşusu gibi, ama aslında John'un komşusunun gizemini çözmeye can atıyorum. Onun harika bir avcı olabileceğini ilk kez kabul etmiyorum. Ne de olsa, konu erkekleri arzulamak olduğunda buz gibi bir kraliçe olan beni flört ettirmeyi başardı. Ve dün fark ettim ki ben de bunu yapıyordum. Onunla flört ediyordum, hukuk bilgimle hava atıyordum, bunun başka bir nedeni yoktu, çünkü ondan etkileniyordum ve onu etkilemek istiyordum.

Tanrım, çok aptalım.

John'un komşusu yırtıcı bir zarafetle ilerliyor, her adımı hesaplı, metodik ve yavaş ama aynı zamanda hızlı ve acımasız bir saldırıyla aynı etkiye sahip. Gözleri benim üzerimde olsa da, çevremizdeki her şeye karşı tetikte görünüyor.

Alarm.

Etrafımızdaki her şeyin farkında ama nedense en çok *benim* farkımda.

"Belki de tek arkadaşı benim." Bir adım daha yaklaşıyor. "Belki de onun en iyi arkadaşıyım." Bir adım daha. "Belki de ona göz kulak oluyorum."

"Ve *ben* tehdit *miyim*?" Ufak tefek vücuduma dikkatle bakıyorum ama gözleri vücudumda aynı yolu izlediğinde hemen pişman oluyorum.

Nefesim kesiliyor ve gözleri şehvetle parlıyor. Ve ben bu bakışı hemen tanıyorum.

Sadece ilgi duyduğum birinde bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bana oldukça tehditkâr görünüyorsun," diyerek beni şaşırttı.

Kalçaları ağaç gövdesi, göğsü Pasifik kadar geniş ve kolları tepe gibi olan bu adam *benim* tehditkâr göründüğümü mü düşünüyor?

Bu dünya ne hale geldi?

"Konuşmayı seven birisin," diye cevap veriyorum, başımı ona doğru sallayarak, onun ezici varlığına bakıyorum.

Nasıl bir adam olduğunun farkındadır. Tek başına varlığının dünya için oluşturduğu heybetli tehdidin. Ben de ona el hareketi yapardım ama hain Yakınlığımızdan dolayı ellerim titriyor, bu yüzden yumruklarımı sıkıyorum ve işe yaramaz şeyleri Wilton Üniversitesi Hukuk Dergisi kazağımın derin ceplerine saklıyorum.

Kazağın sağ göğüs cebine işlenmiş soyadımı çok net bir şekilde fark ediyorum. Her ne kadar adımın yanında yer almasa da, kimliğime dair en ufak bir fikre bile sahip olduğu düşüncesi rahatsız edici.

Potansiyel mafya bağlantıları yüzünden değil, herhangi bir Aramızda karşılıklı olarak paylaşılmayan bilgiler ona benim üzerimde bir tür güç sağlıyor ki bunu elimde tutmayı tercih ederim. Bu aptalca ve çocukça bir düşünce ve muhtemelen her şeyi fazla düşünüyorum, ama bunu gerçekten sadece hayal ediyor olabilir miyim?

Aramızdaki baştan çıkarıcı güç mücadelesi mi? Kelimelerimizin görünmez bir ip üzerinde ileri geri çekilen eller gibi olması.

Kendime bunun nefret olduğunu söylüyorum. Bu nefret, işleri olurlarına bırakması daha iyi olan ama bunu yapacak olgunluktan yoksun iki insan arasındaki bitmek bilmeyen bir çekişme oyunu. Ama onu olgunlaşmamış olarak görmüyorum ve sperm ve yumurtalık donörlerimin çocukluk daireme yerleştirdiği mecazi döner kapı sayesinde gerçek nefretin ne olduğunu biliyorum ve bu değil.

Bu tamamen başka bir şey.

"Neden buradasın?" diye soruyor, onu son gördüğümde sorduğu sorunun aynısını soruyor ve bir an için altın aradığımı bilip bilmediğini tekrar merak ediyorum.

John'la yattığımı asla söylemedim, ama gece yarısı bir adamın evinden gizlice çıkan bir kadının o adamla yattığını varsaymak zor değil. LSAT çalışma kılavuzumu almak için çıkmam ve geri dönmeyi planlamam dışında, az önce olan şey aşağı yukarı buydu.

Şimdi mi? Pek emin değilim.

Bu adamın önünde sıkışıp kaldım ve gitmeme izin vermediği için değil. Gitmeye çalışsam, beni durdurmaya zahmet etmeyeceğine eminim. Yeterince umursamazdı. Ama onun önünde sıkışıp kaldım çünkü *gitmek istemiyorum*.

Burada olmak istiyorum.

Aramızdaki yoğun manyetizmanın bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum. Ve bunun neden olduğunu bilmiyorum.

Ondan nefret ediyorum. Onunla tanıştığım andan itibaren ondan nefret ettim.

Vücudumun

Varlığına haince bir tepki verdiğimde, onun benim için, geleceğim için ve en önemlisi Mina için sorun olacağını biliyordum. Yine de onun önünde duruyorum.

Ve daha da *kötüsü, burada olmak istiyorum*.

Dünyanın sadece bir saniyeliğine durmasını istiyorum, böylece sonsuza dek bu anın içinde kalabileyim, etkilendiğim bir adam bana sanki o da benden etkilenmiş gibi bakıyor.

Bunu istemek çok mu fazla?

"Neden buradasın?" diye tekrar soruyor, bana doğru bir adım daha atarak. "Senin amacın ne?"

Gözlerim açılıyor ama kişisel alanımı işgal ettiği için geri adım atmıyorum. Ve bir anlığına, ona duyduğum derin acıya yenik düşerek bu yakınlıktan zevk alıyorum. Ama Tanrı yardımcım olsun, bu adamın üzerimde ne kadar etkisi olduğunu görmesine izin vermeyeceğim.

"Ne?" Kelime dudaklarımdan bir fısıltı olarak kaçıyor, çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

Benim *açımdan* mı?

Altın aramamdan bahsetmiyordur herhalde. Çünkü hangi yabancı, o bile olsa, böyle bir sorgulamada bu kadar ileri gider? "*Altın arayıcısı mısın, değil misin?*" de diyebilirdi. Ama bir şey bana sorduğu şeyin bu olmadığını söylüyor, bu da bana tek bir kelime bırakıyor - ne?

"Neden buradasın?" diye tekrarlıyor yavaşça, Wilton'da hukuk okuduğumu bilmesine rağmen zekâm hakkında çok az şey düşünüyormuş gibi. "Neden buradasın? Mahalle mi?"

Yakınlığımızdan dolayı çarpan kalbimi dizginliyorum. Çok sert nefes alırsam göğsümün onun bedenine degeceği gerçeğiyle. Bu Kendini tekrarladığını fark etmem bir saniye sürüyor, fark ettiğimde ise neden bahsettiğini anlamam bir saniye daha sürüyor.

Eğer mafyaya bulaştıysa, muhtemelen paranoyaktır. Ben bir yabancıyım, bilinmeyen bir varlığım ve onun bölgesindeyim. Ama... Yaklaşık iki aydır John'un evinde kalıyorum ve o benimle şimdi mi yüzleşiyor? Bu hiç de mantıklı.

Ve ben onunla nasıl daha yeni tanıştım?

Dex'le John'da kaldığım ikinci gün tanıştım ama onunla tanışmam iki ay sürdü. Demek ki ya hiç burada değil ya da hep evinde. Her iki durumda da, suç işlerine karışıyor, bu yüzden onu ve rahatsız edici sorularını hoş görmemeliyim.

Ama yapıyorum, çünkü kendimi ona karşı durduramıyorum ve nedenini bilmiyorum. Cevap veriyorum, "John için buradayım. John'un *yanındayım*."

Kendimi mi yoksa onu mu ikna etmeye çalışıyorum bilmiyorum.

Muhtemelen ikisi de, çünkü John'la birlikte olmak istemiyorum ama onun gibi biriyle de olamam.

Bedenlerimiz arasında bir santimetre boşluk var ama öne doğru eğildiğinde o boşluğu yok ediyor. Ve aramızdaki bu ilk temas duyularımı uçuruyor. Bekliyorum. Bekliyorum. Yüzü benimkine doğru eğiliyor. Yavaşça. Alaycı bir şekilde.

Dudakları çeneme değmeden önce saniyeler geçiyor ve sonra burnunun ucuyla boynumun hassas kıvrımında alaycı bir yol izliyor, dokunuşu çok, çok hafif ama çok, çok *orada*.

Ve sonunda kulağıma ulaştığında ağzını açıyor, dudakları hassas tenime şehvetli bir şekilde sürtünüyor ve fısıldıyor, "Bana tepki verdiğini hissedebiliyorum. Meme uçlarının vücuduma karşı sertleştiğini hissedebiliyorum. *Beni* istiyorsun. John'la ilgilenmiyorsun. Gerçekten neden burada olduğunu bulacağım."

Hemen ardından benden uzaklaşıyor ve uzaklaşıyor. Gitmiş olmasına rağmen, hala onu hissedebiliyorum, bana doğru bastırılmış. Peki ya sözleri?

Ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrim yok, ancak bunun benim için iyiye işaret olmadığını biliyorum.

Yedinci Bölüm

*Öfke, tehlikeden
bir harf eksiktir.*
Eleanor Roosevelt

niccolai andretti

Karanlık hoş karşılanır.

Bu benim
özgürlüğüm.
O benim
arkadaşım.
O benim ailem.

Gecenin karanlığı yaklaştığında, onu kollarımı açarak karşılıyorum.

Siyah üniformamı giydim bile, kasadan çıkmaya hazırım.
kendi yaptığım hapishanenin sınırları. İki silahı kapüşonumun altındaki
kılıflara yerleştirdikten sonra kahverengi evimden çıkıyorum.

Merdivenlerden koşarak inmeme rağmen sokaklar sessizliğini koruyor,
varlığımdan habersiz. Adımlarım hızlı ama hafif, hareket etmek için
eğitildiğim yolun bir yan ürünü. Bir panter gibi, ama kesinlikle daha
ölümcülüm.

New York'ta insanlar Asher Black isminden korkar, ama aslında
benimkinden korkmalılar. Ürkütücü ve korkunç olan adım, acımasız bir
ölümün başlangıcından başka bir şey olarak nadiren fısıldanan bir
efsaneden ibarettir.

Gün ışığının uyanık varlığında, ben Nicholas "Nick" Andrews'um. Gece
olduğunda ise Niccolai Andretti'yim. Ama beni bu isimle çağıranlar
isim ya ölümü emrediyor ya da ölümü selamlıyor.

Her ikisi de benim elimde gerçekleşti.

Bu gece birincisi için bir gece ve kaçınılmaz olarak ikincisine yol açacak.

Vincent Romano ile buluşmak için genelde arabayla giderim ama nedense

bu akşam Central Park'ta buluşuyoruz. Ne kadar riskli olsa da, aklım bir süredir

Açık hava ve bu da iyi bir bahane.

Gölgelere yakın durarak hızımı yavaşlatıyorum, çarpık özgürlüğün her derin nefesinin tadını çıkarıyorum.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçime çektiğim sadece hava, ama bu hava taş evimden birkaç blok ötede. Ve kendi yarattığım hapishanemden birazcık uzaklaşmak, ruhumun evi görünce hücrelerinde solan parçasını serbest bırakmaya yetiyor.

Aldığım her nefeste rahatlıyorum.

Ama aldığım her nefeste bir parçam daha geriliyor, her zaman temkinli ve her zaman tetikte.

Caddeye bakıyorum, ağaçları, evleri, pencereleri, arabaları tarıyorum. plakalar, kokular ve sesler. Her şeyi içime çekiyorum, etrafımı bir anda analiz ediyorum, çünkü biraz daha uzun sürerse ölebilirim.

Kafamda bir darbe varken, asla çok güvende olamam. Mesela dün geceyi ele alalım. O kızı bir haftadan kısa bir süre içinde üçüncü kez John'un evinden çıkarken gördüm. Ondan önce, Hiçbir Yer'de saklandığım yerden döndüğümde beri neredeyse yarım düzine kez güvenlik kameralarımda mahallede onun görüntülerini gördüm.

O ve John'la ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyor ve bunun nedeni onu çekici bulmam değil. Bu kısım muhtemelen onun gerçek güzelliğinden çok birkaç yıldır biriyle yatmamış olmasıyla ilgili.

Evet, çok güzel... Ama

milyonlarca başka kadın da öyle.

Onda içgüdüsel olarak gözlerimi alan ve gitmesine izin vermeyen bir şey var ve bu beni şüphelendiriyor. Bu, vurulma olayıyla birleşince paranoyak oldum. Neredeyse bir güvenlik katmanı daha eklemek istiyorum. Ama bu, bakmadığımı düşündüklerinde bana attıkları rahatsız edici tereddütlü bakışlara ve arkalarından gelen ağır marihuana kokulu buluta

katlanmamı gerektirecek. Hayır, teşekkürler.

Ve her şeyden önemlisi, geceleri uyumak istiyorsam neden bu mahallede dolaştığını bulmam gerekiyor. John için bu mümkün değil. Bu saçmalığa inanmıyorum. Burada olma sebebi her neyse, öğreneceğim. Her zaman içgüdülerime güvenen biri olmuşumdur ve onlar bana bir şeyler sakladığını söylüyorlar ve hayatım boyunca (kelimenin tam anlamıyla) onları görmezden gelmeyeceğim.

Ne de olsa Andretti ailesindeyken en büyük suikastçımız Allegra bir kızdı. Bir erkek çok çirkin ve daha da çirkin bir kişiliğe sahip olabilirdi, ama Allegra'nın iyi yerleştirilmiş birkaç boğucu bakışı ve tatlı sözleriyle, aptal pislikler onun kendilerini istediğine gerçekten ikna olurlardı.

Ben aptal bir sikici değilim ve boğucu bakışlar ve tatlı sözler benim için hiçbir şey yapmaz. Ama lanet olsun, John'un kızı kanımı pompalıyor. Başıma yedi haneli bir ödül konmuşken, damarlarımda dolaşan şehvet yeterince şüpheli.

Dediğim gibi, asla çok güvenli olamazsınız.

Sokakta yalnız olduğuma karar verdiğimde, hareketlerime devam ediyorum, ayaklarım caddeye değene kadar hızlı ve sessiz bir şekilde karşıdan karşıya geçiyorum.

karşı kaldırım. Olabildiğince çabuk, karanlık figürüm gölgelerle yeniden birleşiyor ve bilinmezliğin derinliklerinde saklanıyor.

Takip edildiğimi hissettiğimde adımlarımı hızlandırıyorum. Central Park'a açılan bir kapıya ulaşır ulaşmaz, sessizce sola dönüp ağaçların arasına dalıyorum. Çimlerin üzerinde yürürken ayaklarım hafif, hafifçe bastığımdan emin oluyorum.

Ayak izi yok.

Ses yok.

Hiçbir şey.

Ben hiç burada olmadım.

Yeterince geniş bir ağaç görür görmez arkasına saklanıyorum ve ağacın beni yaklaşan tehditlere karşı her yönden koruduğundan emin oluyorum. Ellerim kapüşonumun altına uzanıyor ve silahlara kilitleniyor ama onları kılıflarında tutuyorum.

Bazen silahlar sadece işleri zorlaştırır.

Ama eğitimsiz bir sivilin yürüyüşü için fazla nazik olan bir ayakkabının çimenleri öpüşünün hafif gümbürtüsünü duyar duymaz, silahlarımı çekip Sesin geldiği yöne doğru. Yavaşça gölgelerden çıkıyorum, asla siper arkasında öldürmem.

İnsanlar bana pek çok şey der ama korkak asla bunlardan biri olmayacak.

"Silahlarını indir evlat," diyor sert bir ses sesin geldiği yönden.

Vincent'in sesini duyar duymaz onları indiriyorum ama duruşumu gevşetmiyorum. Bunun yerine, tekrar ağaçların arkasına dalmadan önce bölgeyi dikkatlice tarıyorum ve girdiğim yer hariç her tarafı yeşilliklerle çevrili ağaç kovuğuna yerleşiyorum.

"Kahretsin," diyor Vince, özellikle alçak bir dalın altında sürünürken sesindeki sıkıntı açıkça belli oluyor. Ağaçların arkasında benimle buluşmadan önce "lanet olası paranoyak sersem" gibi bir şeyler mırıldanıyor. Arkasındaki karanlığı tararken beni görüyor ve gözlerini deviriyor. "Temiz. Adamlarım temizledi."

"Asla çok dikkatli olamazsın," diye cevap veriyorum, gözlerimi onun arkasındaki karanlıkta sabit tutarak.

"Adamlarıma güveniyorum."

"Bilmiyorum." Tatmin olmuş bir şekilde bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve onu inceliyorum.

Akraba olmamamıza rağmen Vincent Romano'nun gözleri benimkilerle aynı; koyu kahverengi, soğuk ve hesaplı. Genelde tetikte olurlar, ama şu anda yorgun görünüyorlar. Aslında, şu anda onunla ilgili her şey kötü hissettiriyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ve Vincent'ın nasıl bir adam olduğunu göz önüne *alırsak*, bunu asla çözebileceğimi sanmıyorum, ama kafamda her türlü uyarı zili çalıyor.

Sözlerim üzerine Vincent iç çekti, ama sesi hafifti.

Beklenti içinde.

Sanki çok şey bekliyormuş gibi.

Sanki beni tanıyormuş gibi, ama bu imkansız.

Ben kendimi bile tanımıyorum.

"Seni görmek güzel evlat," diyor sonunda.

Ben senin oğlun değilim.

"Sen de Vincent." "Vince."

"Doğru," diye duraksadım, "Vincent."

Yine hoşnutsuzlukla homurdanıyor ama duymazdan geliyorum. Romano ailesiyle aramdaki çizgileri çizmeyi bırakırsam, kendimi bu karmaşanın içine daha da batıracağım. İnsanlar Andretti ailesine ihanet ettiğimi düşünebilir ama ben sadece hayatta kalmak için gerekeni yapıyorum.

Ve yapabildiğimde Romanos'la olan bağlantımı sınırlandırıyorum.

Ne yazık ki bunu pek sık yapamıyorum.

Bu yüzden Romano'nun infazcısına lakabıyla hitap etmeyi reddetmek gibi şeyler yapabildiğim bu küçük anlarla yetiniyorum. Bu küçük bir eylem ama çok şey ifade ediyor. Bazen en küçük zaferlerin en büyük başarılardan daha büyük olduğunu hissediyorum.

Etrafımı bir kez daha tarıyorum, herhangi bir tehdit işareti için kulaklarımı dikiyorum - önümde duran adam dışında.

Sonunda, "Beni neden buraya çağırdın?" diye sordum.

Bu sefer kimi öldürmemi istediğini sormak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Üzerinde dinleme cihazı olabilir.

Kaşlarını çatıyor. "Sana da merhaba."

"Vincent." Kollarımı sabırsızca kavuşturuyorum.

Açık havanın özgürlüğünü ne kadar sevsem de, ikimiz de bu şekilde açıkta kalmanın benim için bir risk olduğunu biliyoruz. Bencilce benden almamı istediği bir risk. Ve her ne kadar inkar etmek istesem de, Vincent'ın bir parçasının beni bu tür riskleri almamı istemeyecek kadar önemseyişinin farkındayım.

Yani, bu her neyse, önemli olmalı. Ve bu beni geriyor.

Vincent eliyle bir süpürme hareketi yapıyor, kollarımı ve bacaklarımı açmadan önce iç çekiyorum. Beni süpürmek için bir alet kullanıyor, silahlarımın yanından geçerken sopadan çıkan sesi duymazdan geliyorum.

Onları aramıyor. Böcekleri arıyor.

Bundan alınmıyorum. Aslında, bu eylemi tüm kalbimle memnuniyetle karşılıyorum. Bu standart bir protokol. Ayrıca, aramıza çekilmesi gereken bir çizgi daha. Beni taramayacak kadar bana güvenmemesi çok şey ifade ediyor.

Ben onun ailesi değilim. Romano değilim. Ben hala bir yabancıyım.

Bugünlerde Andretti olmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Beni böceklerle karşı kontrol etmeyi bitirdiğinde, cihazı yanına indiriyor ve doğruluyor. "Buraya öldürme emriyle gelmedim."

İçim öfkeyle dolsa da sakince başımı sallıyorum. Eğer bana bir iş için ihtiyacı yoksa, bir iş olduğunda onunla buluşmamı istemesi için çok iyi bir nedeni olsa iyi olur.

Kafama bir nokta beş milyon dolarlık bir darbe aldım.

Öldürülmesi kolay bir adam değilim, ama eminim ki yetenekli birileri o

kadar para için bunu deneyecektir.

Ve düşük hayatlar da öyle. Daha az incelikli olanlar.
Bunlar gerçekten tehlikeli olanlardır, çünkü ikincil hasarı umursamazlar.
Ben içindeyken kapalı gişe oynayan bir sinemayı bile bombalarlar.
Bir kurşunun bana ulaşma ihtimali varsa kalabalığa ateş edecekler. Beni öldürmek için ihtiyaç duydukları herkese zarar verecekler.
Eğer bir arkadaşım olsaydı, onların peşinden giderdi.
Eğer bir ailem olsaydı, onlar da peşlerinden giderdi.
İyi ki ikisine de sahip değilim. Ve kardeşim sayılmaz. En başta vur emrini veren Ranieri'ydi.

Kollarımı kavuşturma dürtüsüne direniyorum, bunun yerine her iki avucumda duran dolu silahları daha sıkı kavıyorum. "O zaman neden buradayım Vincent?"

"Dikkatli ol evlat," diye uyarıyor sesimdeki tavır karşısında. Haklı olarak da öyle.

Bazen artık Niccolao Andretti olmadığımı unutuyorum.

Niccolao bile sayılmam.

Ben sadece Nick'im.

Ve Nick olmak, Romano ailesi için bir *kaporegime* ağzımı açmamam gerektiği anlamına geliyor.

Gerçekten çok istesem bile. İç çekiyorum. "Yapacağım."

"Yardım etmek için buradayım."

Vincent'la ilgili bir başka sinir bozucu şey de bu. Bana harcanabilir değilmişim gibi davranıyor. Bana nasıl olduğumu soruyor. Beni daha iyi tanımaya çalışıyor. Yardım etmeye çalışıyor. Sanki bu şehirdeki en büyük tehditlerden biri ben değilmişim gibi bana dışarıda dikkatli olmamı söylüyor.

Bence o da bu konuda samimi.

Babam onu öldürmeye çalıştı ve Vincent Romano hâlâ bana yardım ediyor. Beni çalıştırıyor. Para akışını sağlıyor. Beni kontrol ediyor. Karmaşık bir durum, benim, Asher'in ve Vincent'in bir sürü alıp vermesiyle dolu.

Ama bu Vincent'in bunu benim için yapması gerektiği anlamına gelmiyor.

Bu Vincent'in benim için yaptıklarının cömertçe olmadığı anlamına gelmez.

Kolaylıkla başka bir tamirci bulabilir. Muhtemelen benim kadar yetenekli birini değil, Tabii Asher mafya işine geri dönmek istemiyorsa. Ama yine de. Bu kasabadaki tek balık ben değilim. Yine de, Vincent burada. Benim önümde.

Ve bu bana başka bir isim, başka bir ölüm vermek için değil.

Bana yardım etmek için burada ve bununla ne yapacağımı bileceğimi hiç sanmıyorum.

Rahatsızca kıpırdanıyorum, her zamanki duruşum azalıyor. "Neden yardıma ihtiyacım var?" Bir süre önce Lucy'ye söylediklerimle benzerlik gösteren kelimelerle soruyorum.

"Kardeşin sana yapılan vurgunu arttırdı. Beş milyon dolar."

Ve bu sözlerle, içimdeki şiddetli fırtına, içimdeki bu öfkenin geçici bir olay mı yoksa kalıcı bir ben mi olduğundan emin olamayana kadar gürlüyor. kaçınılmaz bir patlama.

Sekizinci Bölüm

*Karanlık karanlığı
kovamaz; bunu yalnızca
ışık yapabilir. Nefret
nefreti kovamaz; bunu
sadece sevgi yapabilir.
bunu yapabilir.*
Martin Luther King Jr.

niccolais andretti

yirmi yaşında

Silahımın horozu çok net.

Yapabilseydim, bu her neyse, kan dökülmeden bitirirdim. Gerçekten yapardım. Ama saf değilim. Kaçınılmazlığın farkındayım ve bu da o. Bugün birileri ölecek. Bu evde ölümün kaçınılmazlığından kaçmak için çok fazla silah, çok fazla tarih ve çok fazla öfke var.

Bana tuhaf gelen ilk şey önümde sadece dört adam olması. Luca Amca'nın yerleşkeyi savunan otuz kadar adamı var. Ya bu adamlardan mülkte dolaşan daha çok var ya da bu adamları iyi eğitilmiş, en azından bizimkilerden daha iyi eğitilmiş.

Her iki durumda da, Ranie ve benim için ihtimaller çok kötü.

En genç olanı öne çıktı, yüzüne doğrultulmuş silaha rağmen sakindi. Uzun boylu, ürkütücü mavi gözleri ve benimkiyle aynı tonda koyu renk saçlarıyla benden belki birkaç yaş küçük. Ama daha yaşlı görünüyor, sanki hayattan payına düşeni almış ve bu onu oldukça yaşlandırmış gibi.

Gözlerinde gördüğüm olgunluk beni, onun en az iki katı yaşında ve aynı derecede zorlu olan üç arkadaşından daha çok korkutuyor. inşa etmek. Bana bir adım daha yaklaşarak liderliği ele geçirmesini dikkatle izliyorum.

Başımı sallayarak durmasını işaret ediyorum. Bir adım daha yaklaşırsa beni etkisiz hale getirecek kadar yakınımda olacaktı. Onun da deneyeceğinden hiç şüphem yok. Onun yerinde olsaydım ben de öyle yapardım.

Duraklıyor ve gözlerinden kısa süreli bir anlayış ifadesinin geçtiğini görüyorum. Bu bir testti ve artık beni kandıramayacağını biliyor. Oluşturduğum tehdidin sadece fiziksel değil, aynı zamanda entelektüel olduğunu da. Bir an sessizlik oldu, pazarlık yapmasını bekledim. Kafama bir silah doğrultulsa ben de böyle yapardım.

Ve ne yazık ki, pazarlık etmesi gereken çok şey var.

Ne de olsa küçük kardeşim onun arkasındaki odada uyuyor. Eğer durum böyle olmasaydı, beklerdim. Destek çağırır ve daha fazla Andretti askerinin gelmesini beklerdim. Ama bunun için zamanım yoktu.

Bu adamları daha önce öldürmüş olsaydım, güvenli bir şekilde köşenin arkasına saklanmış olsaydım, hala bir tehdit olabilirdi. Hala onlardan daha fazlası olabilirdi. Belki Ranie'nin odasında bile. Nereden bilebilirdim ki?

Zor durumdayım ve bir seçim yaptım.

Bu adamlar mı? Ranie'nin odasına girmek üzereydiler ve ben onları durdurdum. Belki de hayatım pahasına.

Ama küçük kardeşim için her şeyi göze alırdım.

En azından bu şekilde, Ranie'nin hayatı için pazarlık etme seçeneğim var. Burada onlarla birlikte olabilecek başka kim varsa geri çağırımlarını ve Ranie yaralanmadan önce bunu durdurmalarını sağlamak için.

Lider, "Birimiz seni kurşunla karşılamadan hepimizi vuramazsın," diyor. "Biliyorum."

Ama Ranie'yi uyandıracak ve ona en ufak bir kaçma şansı verecek kadar yüksek bir uyarı atışı yapabilirim. Hatta belki de kalan Andretti muhafızlarını uyaracak kadar yüksek bir sesle. Bununla başa çıkmak için tercih ettiğim yöntem bu değil ama daha iyi seçeneklerden biri.

Bu yüzden silahımın namlusundaki susturucuyu çıkardım. Bu adamın bunu fark etmesini bekliyorum, tabii henüz fark etmediyse.

Başını sallar. "Bu bir intihar görevi."

"Öyle."

"Sen Niccolao Andretti'sin."

"Öyleyim."

"Kardeşin de arkamdaki odada uyuyor." Başımı sallıyorum, çünkü yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Uyuyor."

"O sadece on dört yaşında."

Bu bir test. Güvenilir olup olmadığı görmek için. Ne yazık ki, olmak zorundayım.

"On sekiz," diye cevap veriyorum, çenemi sıkmamaya zorlayarak.

On dört yaş Ranie'yi dokunulmaz yapardı, mafyanın dile getirilmeyen onur kurallarına göre öldürmek için çok gençti. Ama on sekiz Ranie'yi bir erkek yapar. Bu

Ranie'yi adil bir oyun yapar. Ama anladığım kadarıyla bu adam bunu zaten biliyor. Ranie'nin yaşını biliyor ve beni test etti.

Tekrar söylüyorum, ben olsam böyle yapardım.

Başını salladığında şüphelerim doğrulandı. "Yine de onu öldürmemeyi tercih ederim."

Bu sözler hoşuma gitti. Beni çok rahatlattılar, ama duruşumu gevşetmedim. Silahımı indirmiyorum. Silahımı onun başıyla aynı hizada tutuyorum, kolum kalbimden çok daha sabit, çok daha sakin.

"Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Amcanı."

İkilemini anlayarak bir an ona bakıyorum. Luca Amca en üst düzey teknolojiyle korunan bir kapının ardında uyuyor. Onun odası Esasen bir kasa ve çok az kişinin ona erişimi var. Ranie de onlardan biri.

Ama ben de onlardan biriyim.

"Beni görmemiş olsaydın ne yapardın?" *Ya da Ranie'yi alsaydım, diye ekliyorum içimden, bu düşünce yüksek sesle söylenemeyecek kadar düşünülemez.*

"İçini delin."

"Bunu duyacaktır. Hazır olacaktır." "Biz de öyle."

Siyah, kurşun geçirmez giysiler giymiş ve silahlarla dolu dördünü tekrar gözümün önüne getiriyorum. Adamlardan ikisinin üzerinde birkaç el bombası bile görüyorum. Savaş için hazırlanmış gibi görünüyorlar.

Sanki istedikleri şey için ölmeye hazırlanmış gibi.

"Sen Romanos musun?" Soruyorum, ama bu daha çok bir ifade gibi.

Çünkü hiç değilse Romanoların bir kısmı hardcore, bir kısmı da yarasa boku delisidir. Söylentilere göre yarasa boku deliliği erkeklerden miras kalıyor ve kadınlar sertliği aktarıyor, ancak durum buysa, bir Romano kadınıyla tanışmaktan nefret ederim. Erkekler yeterince tehdit oluşturuyor.

"Öyleyiz."

Güven. Güven inşa ediyor. Ranie'nin yaşını açıklayarak ona kendiminkini verdim. O da bana üyeliğini açıklayarak verdi. Güven teoride harikadır, ama ben daha iyisini biliyorum. Genellikle ihanetin başlangıcıdır.

İhanet.

İkiyüzlülü

k.

Bu durumda bunların hiçbirinin faydası yok ama başka seçeneğim de yok. Köprüyü inşa ediyorum ve üzerinde tepinmemesi için dua ediyorum. Ya da iyi bir Romano askerinin yapacağı gibi havaya uçururum.

"Ben bunu yapıyorum ve

Ranie yaşıyor mu?" "Evet.

Sen de yaşayacaksın."

Tepkimi yumuşatmadan önce vahiy karşısında gözlerim hafifçe açılıyor. Bu işten canlı çıkabileceğimi düşünmemiştim bile. Bu cömert bir teklifti ve Ranie'nin güvenliğinin sağlanmasıyla mükemmelleşti.

"İş bittiğinde beni öldürmeyeceğini nereden bileceğim? Ya da Ranie'yi?" "Güven."

"Kimseye güvenmiyorum."

Başını sallar. "Bu üçü gidecek. Onlara silahlarımı da vereceğim."

Arkasındaki üç kişiden biri ağzını açıyor ama liderin başını hafifçe sallamasıyla susturuluyor. Hızlı ama ezici bir otorite dolu.

Tekrar konuşuyor, "Bana silah doğrultacaksın. Sadece sen ve ben olacağız. Eğer bir şey çıkarsa beni vurup kardeşini kurtarabilirsin."

"Silahı alıp seni vurmamı engelleyecek ne var?"

Arkasında, tüm arkadaşları gergindi ama soruyu sormak zorundaydım. Bunu beklediğini anlayabiliyordum ve bu ikimiz arasında hoş bir güven zeytini dalıydı. İkimiz de soruyu düşündüğümü biliyorduk ve bu düşüncemi dile getirerek dürüstlük göstermiş oldum ki bu da ancak bu durumda yardımcı olabilir. Benim özel dürüstlük anlayışım kasıtlı cinayet.

Sırıttıyor. "Eğer beni vurur ve kardeşini kurtarırsan, siz ikiniz yeni hedefler. Şu anda, Luca Andretti. Eğer dönmezsem, adamlarım

Romano *caporegimes*'a ne olduğunu anlat. Ölüm için işaretleneceksin." Dramatik bir şekilde duraklıyor. "*Kardeşin ölüm için işaretlenecek.*"

Başımı sallamadan önce düşünmeme bile gerek yok. Bu adil bir teklif, Ranie hariç bu evdeki herkesin hak ettiğinden daha adil. Ranie'nin hayatına karşılık Luca Amca'nın hayatı. Kabul ediyorum. Seçme şansı verilse Luca Amca da kendi hayatını Ranie'ninkiyle takas ederdi. Her iki şekilde de, fark etmez.

Şu anda burada olan benim.

Bu kararı vermesi gereken kişi benim ve Ranie'yi seçiyorum. Her zaman.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin Asher?" diye soruyor yaşlılardan biri lidere.

Adamın -Asher'ın- yüzünde bir kızgınlık, bir küçümseme ifadesi beliriyor. Hiçbir şey söylemiyor. Kurşun geçirmez teçhizatını ve üzerindeki silahları, hatta ayak bileğinde sakladığı küçük bıçağı bile sözsüzce çıkarır. Eşyalarını adamlarına veriyor ve bir süre sonra üç adam geri çekiliyor.

Onlar gittikten sonra Asher'ı sessizce birkaç oda aşağıya, Luca Amca'nın odasına götürüyorum. Kalbime ağır gelen ihanetimin yükünü görmezden geliyorum ve kendimi hedefime odaklıyorum - Ranieri'yi kurtarmak. Ve Bu saniye ile son saniye arasında bir yerde, kendimi dünyaya kapattım, duygularımı umudumla birlikte kurcaladım.

Kesin olarak biliyorum ki bu kapıyı açtıktan sonra hayatımdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Derin bir nefes alarak 16 haneli şifreyi giriyorum ve avucumu Tarayıcı. Çelik kapı yumuşak ve uğursuz bir sesle açıldığında bizi Luca Amca'nın hafif horlama sesi karşılıyor.

Belki yaklaşan ölümden, belki de vicdanımdaki suçluluk duygusunun ağırlığından, ama bu ses bana amansız bir anı sağanağı gönderiyor.

Beş yaşındaki Ranie ile Luca Amca'nın yüzünü çizerken, Luca Amca horlayarak masum kıkırdamalarımızı bastırıyor.

Beş yaşındayken Luca Amca'nın yatağına sürünerek girdim, çünkü babam pek hoş karşılamıyordu ve annem bile erkeklerin ağlamayacağına inanıyordu. Görünüşe göre, beş yaşındaki çocuklar erkek olarak kabul ediliyordu.

Ranie ve ben Luca Amca'nın elini tutarak annemizin cesedinin yere indirilişini izledik.

O günün erken saatlerinde, bu yaşam tarzında yaygın bir olay olan açık tabut töreni yapıldı.

Kararlılığımı zayıflatmak istemeyerek kendimi anıların kökünü kurcalamaya zorluyorum. *Önce Ranie*. İronik bir şekilde, bunu bana ilk öğreten Luca Amca'nın kendisiydi. Zamanla koruyucu rolüne büründüm ama bu gerçekleşmeden önce bana sevgi, aile ve sadakat hakkında bildiğim her şeyi öğreten Luca Amca'ydı.

Asher'ın yaklaşmakta olduğu Luca Amca'nın gözlerindeki karanlık ve intikam parıltısı midemi bulandırıyor. Ve Asher Luca Amca'yı nasıl öldürmeyi planlıyorsa, bunun yavaş ve acı verici olacağından şüpheleniyorum.

Ve Luca Amca bunu hak etmiyor.

Bir an bile tereddüt etmeden silahımı kaldırdım ve tetiği çektim.

İlk patlamadan sonra bir an sessizlik oluyor, Asher'ın gözleri açılıyor ve birbirimize bakıyoruz. Kuma isteğime zorla direnerek arkamı dönüp göz temasını kesiyorum. Luca Amca'nın cesedine bakmıyorum. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Onun yerine, Asher peşimdeyken odadan çıkıyorum.

Ve orada, koridorda tek başına duran, uykudan gözleri kamaşmış ve kafası karışmış Ranie. Benimle Asher'ın arasına baktı, kafası karışmıştı. Ama sonra iki kez baktı ve ne gördüğünü anladım.

Beni görüyor.

Asher'ı

görüyor. Bir

silah görüyor.

Ve benim ellerimde.

Dokuzuncu Bölüm

*Öfke, içinde
bulunduğu kaba,
üzerine döküldüğü her
şeyden daha fazla zarar
verebilen bir asittir.*
Baptist Beacon

minka reynolds

Mevcut

Bir süredir **zaman** elimden **kayıp** gidiyor. Birkaç hafta önce ara sınavlara giriyordum. Şimdi ise son finalimi aldım ve mezun olmama bir hafta kaldı. Mezuniyet törenime katılmama bir hafta kaldı.

Vaserley Hall'dan atılmama bir hafta kaldı.

Yaşayacak yeni bir yer bulmalıyım, hem de hemen. En iyi seçeneğim? John'un brownstone'u. Neredeyse her gece orada kalıyorum zaten. Mesaj atıyor.

Neredeyse her gün. İlerleme kaydettiğimi söylerken dürüst oluyorum.

Bakmadığımı sandığı anlarda onu bana bakarken yakalıyorum.

Bakışlarında her zaman belirgin bir özlem ifadesi var ve bu sadece benim umudum ya da kibrim değil. Orada ve güçlü. Birlikte geleceğimiz giderek daha kaçınılmaz hale geliyor ve bu da Mina ve benim için umutlarımı yeniden canlandırıyor.

Bir ay kadar sonra parmağımda bir yüzük olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Uber şoförüne teşekkür edip arabadan iniyorum ve John'un evine giden merdivenleri yavaşça çıkıyorum. Kapıyı yedek anahtarım ile açtım ve girişe girdiğimde

Koridorda, ön kapının iç tarafına yaslanıp nefes almak için birkaç dakika bekliyorum, kalbim kulağımın içinde duyabileceğim kadar yüksek sesle çarpıyor.

İlişkimizde geldiğimiz noktadan emin olsam da, bu kadar erken taşınmayı istemek büyük bir adım.

Riskli ama başka seçeneğim yok.

Üniversiteden (ve her zaman) iki arkadaşım olan Nella ve Lauren New York'tan ayrılıyor. Nella Arizona'ya, Lauren ise Kanada'ya geri dönüyor. Açıkçası, ben onlarla gidemem.

Mina neredeyse, ben de oradayım.

Ve bu dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde oluyor. Anla işte.

Omuzlarımı düzeltiyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve John'un kahverengi taşının koyu renkli ahşap basamaklarını çıkıyorum, merdiven boşluğunun tepesine ulaşır ulaşmaz kalçalarım boğucu bir salınım ekliyorum. Bu görev için John'u çıldırtacağını bildiğim topuklu ayakkabılar ve dar kotlar giymiştim.

Bunu anladın. Bu gerçekleşecek. Oraya gideceksin ve ona taşınmayı teklif edeceksin. O da evet diyecek ve bir sonraki adım evlilik olacak. Sakin ol. Sen halledersin, Minka. Mina için.

Ama zihinsel moral konuşması yapsam bile, kendimi sorgulamadan edemiyorum. Daha önce hiç kimseye buraya taşınabilir miyim diye sormamıştım. Pek sık kendimde değilimdir ama burada kesinlikle öyleyim. İlişkimizde yeterince zaman geçip geçmediğinden bile emin değilim. Sadece iki ay oldu, ki bu benim için uzun bir süre. Ama John benden çok daha yaşlı ve iki ay onun için hiçbir şey olmayabilir. Sadece radarındaki bir işaret. Her şey buna bağlı ve ben kendimi güvensiz hissetmeye başladım, bu işin yürüyüp yürümeyeceğinden emin değilim.

Ve John'un yatak odasının kapısını sessizce açıp kızıl saçlı bir kadının John'un sikinin üzerinde sessizce zıpladığını gördüğümde, bunun işe yaramayacağından emin oluyorum.

Önümdeki manzarayı gördüğümde gözlerim açılıyor.

Orta yaşlı.

Yeşil gözlü.

Çilli yüz.

Koyu kızıl

saçlı.

Dudak dolusu.

Ve cömert bir göğüs.

Bu kız benim.

Benim daha yaşlı bir versiyonum ama yine de benim.

Ama öyle değil, çünkü John benimle prezervatif takmadan seks yapmıyor. İçimdeyken gözlerini kapatıp yumruklarını sıkıyor. Kulağıma saygıyla "bebek" kelimesini tekrar tekrar fısıldamıyor.

Benden önceki John'un bu versiyonu yabancı. Bu kadına tapıyor. Onun hissinin ve tadının tadını çıkarıyor, yavaşça içine giriyor ve vücutları arasındaki her santimlik boşluk çok fazla bir santimmiş gibi vücudunu kendi vücuduna yapııştırıyor. Ve yemin ederim, yüzündeki -bana çok yabancı olan- o ifade aşk olabilir.

Bunun ne olduğunu hemen anladım.

Yedek benim.

Ben John'un bu kadına sahip olamadığında aradığı kadını. Bu ikisinin geçmişi ne olursa olsun, ben onun yanında bir hiçim. Benimleyken istediği kadın o. Benden hoşlanmasının sebebi o, hoşlanmamasının sebebi de o.

Ve hiç şüphesiz sol parmağıma asla yüzük takmayacağımı biliyorum. O yüzük ona aitken olmaz.

İlk aklıma gelen *Mina*.

Tanrım, Mina.

Bu haftadan sonra evsizim. Yaşayacak hiçbir yerim yok. Kafamda milyonlarca soru uçuşuyor. Bu Mina için ne anlama gelecek? Bu bizim için ne anlama gelecek? Ne bir iş ne de bir ev bulamazsam küçük kız kardeşimi nasıl geri alacağım?

Yaşanacak yer mi?

Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum ve onunla son ziyaretimde biriktirdiğim tüm aptalca umutlar, beceriksizliğimin boğucu ağırlığı altında sönüyor.

Ama ikinci düşüncem *John için iyi* olacak.

Çünkü bu yüzden ondan ne kadar nefret etsem de, başka birine karşı bir şeyler hissettiği için ondan nefret edemem.

Mina'nın velayetini alma şansımı yok ettiği için ondan nefret edebilirim. Beni kandırdığı için ondan nefret edebilirim. Arkamdan başka bir kadını becerdiği için ondan nefret edebilirim.

Yoksa arkasından iş mi çevirdim?

Bilmiyorum.

Ama her halükarda, onu sevdiği için ondan nefret edemem.

Birlikteyken bana gönderdiği hüznü bakışları karasevda sandım. Şimdi daha iyi biliyorum. Onlar benim için değildi. Onu istiyordu ve benimle yetindi. Bu bakışlar oradan geliyordu.

Aptal, kibirli ve naiftim, onun hayatına elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve her şeyin çok basit olacağını düşünüyordum. O benden çok daha uzun yaşadı ve bu ona benim ona verdiğimden daha fazla itibar kazandırıyor.

Şimdi geriye kalan tek şey hayatımıza devam etmek.

Altmış saniyeden daha az bir süredir odadayım ve onlar beni fark edemeyecek kadar birbirlerine dalmış durumdalar. Ben de yavaşça kapıdan çıktım ve çabalarımı sessiz kalmaya odakladım. Adımlarımı hafif ve kalp kırıklığını sessiz tutmaya.

Çünkü başka bir şey düşünürsem, durumumun vahametine odaklanırsam, son dört yıldır uzak tutmak için mücadele ettiğim hayal kırıklığı beni boğar.

Ancak mutfağın önünden geçerken tezgahın üzerinde duran ve Mina'nın en sevdiği renk olduğunda ısrar ettiği neon yeşilinin aynı saçma tonuna sahip parlak neon yeşili bir kılıfa sarılmış kadının telefonunu fark ettiğimde içimi kaplayan hayal kırıklığına engel olamıyorum.

Ama gelir gelmez gider.

Çünkü şu anda bedenimin işleyebildiği tek şey üzüntü iken öfke hissetmek çok zor.

Onuncu Bölüm

*Zayıflar asla
affedemez. Bağıslama,
güçlülerin özelliğidir.
Güçlü.*
Mahatma Gandhi

minka reynolds

onsekiz yaşında

Aaron berbat öpüşüyor.

Küflü asansörden çıkıp biyolojik ailem beni terk ettiğinden beri Mina'yla birlikte yaşadığımız apartmanın kasvetli koridoruna girdiğimde aklımda olan şey bu. Bazen bizi doğuran kadın orada oluyor. Bazen de gelmiyor. Ama hiç değişmeyen şey ben ve Mina.

Dünyaya karşı biz.

Sekiz yaşında, benden on yaş küçük ama yine de en iyi arkadaşım. Dairenin kapısını açıp karşımda bir yabancı gördüğümde ona ilk öpücüğümü verdiğimi söylemenin uygun olup olmadığını tartışıyorum.

Kısa boylu, benden yaklaşık yarım ayak kısa. Yine de pahalı, topuklu ayakkabıları ve süslü beyaz bluzuyla orada dururken gözümü fena halde korkutuyor. Gözlerim kapımızın üzerindeki numaraya kayıyor, ama beyaz badanalı tahtaya kalın bir D harfinin yanına yazılmış tanıdık kırk ikiyi okuduğumda doğru yerde olduğumu anlıyorum.

Yardım istemek için ağzımı açtığımda Mina ve benim komşuların yardıma koşacağı türden bir binada yaşamadığımızı fark ediyorum.

Bunun yerine, muhtemelen kapılarını kilitleyecek ve polis çağırılması ihtimaline karşı uyuşturucu zulalarını saklayacaklardır.

Çenemi kapattım ve temkinli bir şekilde daireye doğru bir adım attım. "Kız kardeşim nerede?" Dikkatle soruyorum, kalbim hızlanıyor ve gözlerim küçük stüdyo dairenin her santimini boşuna tarıyor.

Kız kardeşim burada değil, ama olmalıydı. Mina'nın okul servisi onu bir saat önce bırakmış olmalıydı. Burada olmalı, ev ödevini yapmalı ya da sperm bağışçımın Mina'nın ve benim annem olan zehirden kaçmak için aceleyle geride bırakmayı başardığı hantal, 22 inçlik televizyon setinde eski bir Disney VHS kaseti izlemeliydi.

"Onu güvenli bir yere götürdük," diye cevap veriyor kadın, sesi aldatıcı bir şekilde nazik.

"Güvenli," diye tekrarlıyorum yavaşça. Sözlerini anlamaya çalışıyorum ama sanki beynim her türlü mantığı engelleyen aşılmaz bir çamur üretmiş gibi.

Güvenli mi?

Buradan daha güvenli ne olabilir? Benim

yanımda mı? Peki bu kadın kim?

Kız kardeşimi nereye götürdü?

Panikleyemeyecek kadar korkuyorum ve titreyemeyecek kadar şoktayım.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama burada aptal aptal durup bu zarif kadına bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar da şaşkınım. Sahip olabileceğim her şeyden daha güzel olan beyaz bluzuna; profesyonel ve sık, dar kesim pantolonuna; sıkı bir topuz yaptığı saçlarına; geniş ve genç görünen kahverengi gözlerine ve minyatür kırıksıklıklar oluşturan göz kenarları hariç kırıksız yuvarlak yüzüne.

Bir an birbirimize bakıyoruz ve bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama söyleyemiyorum.

Mina. Küçük kardeşim nerede?

Düşünceler ve sorular orada, korkumun hemen yanında kafatasıma baskı yapıyor, ama dudaklarımdan tam olarak geçmiyorlar. Bunun yerine, kalın sessizliği temiz bir şekilde kesen yüksek sesli bir inilti var. Sanırım bu benimki ve endişeyle bu kadar meşgul olmasaydım utanç verici olurdu.

Bir süre sessizce durup birbirimize bakıyoruz. Sonunda kadın mutfaktaki sallanan tahta sandalyeyi işaret ediyor. Yemek odamız ya da masamız yok, bu yüzden genellikle tek sandalyeyi çekiyorum, bir dolarlık alışveriş

Salvation Army'den mutfak tezgâhına çıktım ve tezgâhı masa olarak kullandım, dizlerim rahatsız edici bir şekilde dolap kapaklarına çarpıyordu.

Öte yandan Mina'nın tekerlekli sandalyesine takılan özel bir tepsi var. Para biriktirdim ve geçen yıl Noel için ona aldım. Onu aldığıında çok mutlu oldu, bu da beni çok mutlu etti.

Kendimi bildim bileli Mina ve ben her zaman birbirimizin hissettiklerini hissettik. O ağlarsa, ben de ağlarım. O gülerse, ben de gülerim. Mina ve ben böyleyiz ve içimde, bu kadın ne derse desin, bunun hayatımdaki harika her şeyin sonu olduğunu söyleyen önsezili bir his var.

Oturmak yerine kollarımı kavuşturuyorum. İkimizin arasına fiziksel bir cephe koymak beni onun sözlerinin sert gerçekliğinden koruyacakmış gibi korkutucu görünmeye çalışıyorum ama Mina'sız bir hayat düşüncesi beni konuşmaya bile zorlayamayacak kadar zayıflatıyor.

İç çekiyor. "Benim adım Erica Slater. Mina'nın sosyal hizmet uzmanıyım."

Kendimi sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye zorlayarak şüpheyile gözlerimi kısıyorum. Titrek bir nefesin ardından, "Kimliğiniz var mı?" diye soruyorum.

Bana nazikçe gülümsüyor ve başını sallıyor. Çantasını karıştırdıktan sonra bana uzattı. "Resmi bir şikâyet üzerine kız kardeşinize atandım. dosyalandı."

Kimliğini gözlerimle taradım. Yasal görünüyor, ancak bu kadın bir sosyal hizmet görevlisi olamayacak kadar süslü görünüyor. Kıyafeti ve duruşu zenginlik kokuyor. Z e n g i n l i k değil, çünkü benim köhne evime kıyasla her şey Ritz gibi görünüyor, ama gerçek zenginlik.

Yazları Hamptons'da, kışları Atina'da geçiren, özel şoförlerden ve özel dikim kıyafetlerden bahseden bir zenginlik. pahalı, menüde fiyat yok.

Bu kapıdan çıktığında bir daha görebileceğimden kuşkulandığım türden bir zenginlik. "Bir şikâyet," diyorum, sesim meydan okumayla dolu ama kafamın içinde, içimdeki her şey sönüyor.

Mina'nın üçüncü sınıf öğretmeni bana yaklaşıp ailelerimizin nerede olduğunu sorduğunda bunun bir olasılık olduğunu anladım. Ona annemizin çalıştığını ve babalarımızın gittiğini söyledim. Son kısım doğruydu ama ilk kısmın doğru olduğundan şüpheliyim.

Bu kadar sık gittiği için, Sevgili Annemin ne yaptığından ya da nerede olduğundan asla emin olamıyorum.

Her iki durumda da, "Anne" kelimesi dudaklarımdan zorla döküldüğünde yüzümü buruşturdum ve Bayan Snow'un gözleri kısıldı. Ondan sonra bana ve Mina'ya daha çok dikkat etti. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Zamanla ilgili olan şey ise, kendinizi ona ne kadar hazırlarsanız hazırlayın, size sinsice yaklaşmasıdır.

Ve işte buradayım, uzun zamandır beklediğim ama hala hazır olmadığım bir şeye bakıyorum.

Çünkü küçük kız kardeşimin benden koparılmasına nasıl hazır olabilirim ki?

Kadın iç çekerek dikkatimi ona çekiyor. Etrafı tarıyor ve ben de onun gözlerinden ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum.

Tavanda küf var.

Havada hafif bir idrar kokusu var.

Ayakucundaki delik koli bandıyla kapatılmış, ikiz boyutlarında, köhne bir havalı yatak.

Yanındaki yerde, derme çatma bir yatak haline getirilmiş çarşaflarım.

Daire çirkin ve iğrenç, ama aynı zamanda Mina'ya okumayı öğrettiğim yer; ilk aşkımdan sonra ağladığımda beni teselli ettiği yer

Birinci sınıfta kalbimi kırdı, dört yaşındaki beyni gözyaşlarımdan kaynağını anlayamayacak kadar masum ve gençti; ve Mina ve ben kız kardeşliğimizi, dünyaya karşı biz sloganımızı burada geliştirdik.

"Burası spina bifidalı sekiz yaşındaki bir çocuğun yetiştirilmesi gereken bir yer değil."

Tartışmak için ağzımı açtım ama yapamadım. O haklı.

İçten içe, Mina'nın bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyorum. Ve bu benim de hatam. 18 yaşındayım, liseyi bitirmek üzereyim. Yarı zamanlı bir işte çalışmaktan daha fazlasını yapıyor olmalıydım. Bazen Mina ve ben yemekhaneye gitmek zorunda kalıyoruz ve orada düzgün bir yemek için saatlerce sıra bekliyoruz.

Ama hiç şikayet etmedi. Bu da bir şey sayılmaz mı?

Erica tekrar konuştuğunda sesi sempati doludur. "Eğer senin Koşullar değişirse kız kardeşinizle yeniden bir araya gelebilirsiniz. O zamana kadar onu China Town'daki grup evinde ziyaret edebilirsiniz."

Az önce ne yaptığının farkında olmadan bana acınası bir gülümseme veriyor. Bana umut verdi. Bana Mina'ya tekrar sahip olma ihtimalim olduğunu söyledi. Küçük kız kardeşimi geri alabileceğimi.

Ve o anda, kendime söz veriyorum - Mina'ya söz veriyorum - yapacağım Onu geri almak için *her şeyi yaparım*.

Herhangi bir şey.

On Birinci Bölüm

*Düşmanlarını affet,
ama asla unutma
isimler.*
John F. Kennedy

niccolao andretti

Mevcut

Başına **beş** milyon dolar ödül konmuş **biri için** hayatım oldukça sıkıcı. Vincent'in başıma konan ödülün üç-beş milyon dolar arttığını bana bildirmesinin üzerinden bir hafta geçti ve henüz hiçbir hareket görmedim.

Dürüst olmak gerekirse, küçük bir sürtük gibi saklanarak evimin içinde kamp kurdum.

Kendime bunun sadece benim hayatım söz konusu olmadığı için olduğunu söylüyorum. Düşünmem gereken güvenlik görevlilerim var. Halkın içinde, açıkta olmak hem onları hem de etrafımdaki herkesin hayatını riske atıyor.

Ama birkaç dakika önce, bir arabanın kapısı çarparak kapandığında ve ben hemen doğrulduğumda, kendimi kandırdığımı biliyordum.

Kimi kandırmaya çalışıyorum ben?

Güzel bir Cumartesi öğleden sonrasında hiçbir şey yapmadan içerideydim, çünkü *onun* dönmesini bekliyordum.

Arabasının sesini duyunca penceremin perdesinden bir göz attım ve koyu kıvıllı saçlarını, rüzgârı hafifçe savrulan yumuşak buklelerini gördüm. Ne yaptığımı düşünmek için bir an durdum.

Şaşkın bir genç çocuk gibi bakıyordum.

Utanmış mıydım? Kesinlikle utandım.

Durur muydum? Mümkün değil.

Anahtarla içeri girip gözümün önünden kaybolmadan önce John'un evinin merdivenlerini zıplayarak çıkışını bir on saniye daha izledim. İçimi çektim ve ofisime döndüm.

Şimdi, bir dakika bile geçmeden, hala masamda boş boş oturuyor ve onu internette aramak için can atıyorum.

Adını bilmiyorum ama soyadı Reynolds'u kısa bir süre önce kazağının üzerinde gördüm ve bir katil ve münzevi olarak geçirdiğim yıllar bana en iyi araştırmacılarla kıyaslanabilecek araştırma yetenekleri geliştirme fırsatı verdi. takipçilerin rezilliği. Kısa bir an için tereddüt ediyorum, parmaklarım klavyemin üzerinde geziniyor.

Evimin dışındaki kameralardan güvenlik görüntülerini alabilirim.

Yüzünün fotoğrafını çekebilirim.

Bilinen tüm yüz tanıma yazılımlarından geçirebilirim. Kolay olurdu.

Tüm bunları yapabilirim... ama o zaman yeni bir dibe batmış olurum.

Gerçek şu ki, *onunla* birkaç kez konuştuktan sonra, içten içe suikastla ilgisi olmadığını biliyorum, yine de *geçmişini* araştırmak için bir neden istiyorum.

Ama...

O bir hedef değil.

Ölüm için işaretlenmemiş. O
bir hiç.

Ve neden bu kadar ilgilendiğime dair hiçbir fikrim yok.

İç çekiyorum, tavana bakıyorum, duvarların köşelerinin kesiştiği yerdeki bir lekeye odaklanıyorum. Duvarları griye boyadığımda, yanlışlıkla açık renk bir leke bırakmışım.

Parlak beyaz tavanda gri bir boya noktası. Düzeltebilirdim ama o zamanlar kusurlu olması fikri hoşuma gitmişti.

Bu elle tutulur, gözle görülür bir kusurdu ve
benimdi. *Bendim*.

Ama bir süre sonra ona kızmaya başladım. Ona Pislik adını bile verdim, çünkü bir pislik gibi, hayatımda yapacak başka hiçbir şey yokken ona baktığımda kusurluluğum her gün benimle alay ediyordu.

Her gün ortalıkta görünmemek sıkıcı
oluyor. Gereksiz.

Monoton.

Yorucu.

Bazen çılgına döndüğümde, beynimin sınırlarını zorlayan deliliğe yenik düşer ve tavandaki göt deliğimle konuşurdum. Üçüncü seferden sonra fark ettim ki cansız bir nesneye, tavandaki bir boya lekesine *göt deliğim* diye atıfta bulunarak durdu.

O zamanlar tüm zamanların en düşük seviyesiydi. O zamandan beri daha da dibe battım.

Tüm gün bo y u n c a ateş gibi saçları ve soluk çilleri görmek için beklemek gibi.

Hiç tanımadığım birini siber olarak takip edip etmemeyi düşünmek gibi.

Enerjimi rastgele bir ateşli pilice odaklamak gibi çünkü hala sevdiğim ve uğruna hayatımı verebileceğim küçük kardeşimin ölmemi o kadar çok istediği gerçeğini düşünmek istemiyorum ki beş milyon dolar ödeyebilir Bunun gerçekleşmesi için dolarlar.

Hayır.

Bunu düşünmüyorum.

Bütün gün göt deliğime bakmayı tercih ederim. Ve bakıyorum.

Renginin griliği beyaza karışana kadar lanet şeye bakıyorum ve gördüğüm şeyin herhangi bir renk spektrumunda var olan bir renk olup olmadığından emin değilim.

Tavana bakmaktan boynum ağrıyana ve boynumun yükünü taşımaktan omuzlarım ağrıyana kadar bu lanet şeye bakıyorum.

Dışarıda kalan en küçük akşam ışığı kırıntısı her şeyi tüketen bir karanlığa dönüşene kadar lanet şeye bakıyorum ve can sıkıntım aklıma bile gelmiyor, çünkü zihnim kapandı.

Kapalı.

Çalışmıyor.

Sıra dışı.

Sokağın John'un tarafında kapanan bir kapının hafif gümbürtüsü duyulduğunda, bu ince ses mucizevi bir şekilde beynime kaydediliyor ve beni koltuğumdan kaldırıp kapıya doğru uçuruyor. Kalktığımı duyduklarını varsayarak korumalarımı geride kalmaları için bağıryorum.

Ve lanet bir nedenden ötürü, can sıkıntım sınırına ulaştı ve kapıyı açıp çok anlamlı bir şekilde "Merhaba" dedim.

En son ne zaman birini kurşun dışında bir şeyle karşıladığımı bile hatırlamıyorum.

Ama *merhaba*?

Çok sıradan.

Çok normal.

Çok cana yakın.

Başka bir deyişle, benim tam tersim ve bu da gülmeme neden oluyor. Benden herkesten bu kadar farklı bir tepki alan bir kadının benden de aynı derecede karakter dışı bir selam alması çok uygun. Ve sanki ilk Playboy dergisini açtıktan sonra ilk kez bir kızla konuşacak özgüveni yeni bulmuş ergenlik öncesi bir gençmişim gibi selam vermek kesinlikle karakterime aykırı.

Bana bakıyor, minyon yüzü güzel bir kaş çatmayla yukarı kalkmış. "Ne istiyorsun?"

Bu onun her zaman sorduğu ve benim hiçbir zaman tam olarak cevaplayamadığım bir soru. Genelde yüzüme yapıştırdığım umurumda *değil ifadesine* rağmen, dudaklarımın kenarları gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor, onun yanındayken sık sık fark ettiğim bir şekilde eğleniyorum. Ancak bu sefer, bunu kısa bir gülümsemeyle göstermeme izin veriyorum, çünkü ne olacak ki. Eğer sıradan bir Joe gibi merhaba diyorsam, ben de gülümseyebilirim.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum bilerek, tam tersini kastettiğimi belirten bir tonda.

O zümrüt yeşili gözlerini deviriyor ve arkasını dönüp bana sırtını veriyor. Güzel bir sırt, zayıf ve biçimli, ama daha da güzel olan bir şey var. Bir an durup kışına bakıyorum. Yuvarlak ve diri, Tanrı'nın erkeklere armağanı yoga pantolonunun altında duruyor.

Tereddüt etmeden geri çekilen bedenine baktım ve aptalca bir karar verdim. Evime geri yaslanıp girişteki masadan iki silah aldım, koyu renk kot pantolonumun arka bel kısmına soktum ve peşinden gittim.

Mükemmel bir şekilde planlanmış hayatımın ortasında spontanlık bana özgürlük gibi geliyor.

Bana dik dik bakıyor, düşmanlık ve -ne yalan söyleyeyim- üzüntü dalga dalga yayılıyor. "Bunun için havamda değilim. Ne istiyorsun?"

"Sıkıldım," diyorum dürüstçe.

"Sıkıldım," diye tekrarlıyor sıkıntıyla. Kelime dudaklarında yabancı geliyor. "Evet. Ben de öyle dedim."

"Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Zaten yapıyorsun."

Ve öyle de. Burada onunla birlikte olmak, benden ve güvenlik odamdaki iki gardiyandan başka biriyle birlikte olmak beynim için harikalar yaratıyor. Doğrusu, herhangi biri de olabilirdi ve ben memnun olurdum.

Ciddiyim.

Herhangi biri.

Asher, Vincent, Lucy, korumalarım, bir Romano, bir Andretti, kardeşim hariç-

Bana dönüyor ve benim düşünce akışımla birlikte ikimizi de durduruyor. "Dur. Her ne yaptığını sanıyorsan, dur artık."

"Dur." Dilimdeki yabancı kelimeyle oynuyorum, sesi kulaklarıma yabancı geliyor.

Daha önce hiç durmam
söylenmemiştii. Bu bir ilk.

Ve seksi.

Bu kelimeyi sevdim. Onun dudaklarındaki sesi seviyorum. Bana zaman ayırmaması hoşuma gidiyor. Ve muhtemelen onunla konuşmayı bırakmalıyım. En iyisi bu olur. Ve yapacağım da. *Bir dakika daha*, zihinsel olarak kendime ve ona söz veriyorum. Bunun için bir dakikaya daha ihtiyacım var. Daha önce söylediğimde dürüst davranıyordum. can sıkıntımı gideriyordu.

Başka bir şey söylemesini beklerken dudaklarımin kenarları *tekrar* yukarı doğru eğiliyor.

"Evet, ben de öyle dedim," diye dalga geçiyor benimle.

Şüphesiz akıllıca olacak bir şeyle cevap vermek üzereydim ki tanıdık bir tıklama sesi duydum ve hemen harekete geçerek vücudunun üzerine atladım ve kendi vücudumla onu korudum.

Bir saniye bile geçmeden, belirgin bir *vınlama* sesi duyuldu. Boğuk bir silah sesi.

On İkinci Bölüm

*Arkadaşıma kızmıştım:
Gazabımı
söyledim,
gazabım sona
erdi.
Düşmanıma kızgındım:
Söylemedi
m, öfkem büyüdü.
William Blake*

minka reynolds

Bir an donup kaldım.

Şok oldum.

Az önce ne oldu?

Ama ben daha sorularımı -yani *ne halt olduğunu*- dile getiremeden *John*'un komşusu çoktan üstümden kalkmış, pantolonundan iki silah çıkarıp geniş avuç içleri. Sağ bacağına alt kısmını kullanarak sersemlemiş bedenimi park halindeki bir arabanın arkasına rahatça taşırken, her nasılsa nazik davranmaya devam ederek yanlarından gevşekçe sarkıyorlar.

İki silahının da tetiğini aynı anda çekişini iri gözlerle izliyorum. Zoraki bir *vızıltı* çıkarıyorlar, her bir namlunun ucuna takılı susturucular sayesinde tehlikenin içinde sessizler. Yapmamam gerektiği halde, hasarı gözlemlemek için arabanın yan tarafına bir göz atıyorum.

Boş sokağın zemininde bir adam yatıyor. Gözlerini kapatmış, kirpikleri yanaklarının üst kısmına kuvvetle yaslanmış. Nedense onda ilk fark ettiğim şey bu oluyor.

Parmaklarının seğiren uçlarının yanı sıra yerde yatan silahın etrafında biriken elinden akan kan değil.

Kot pantolonunun paçasından sızan ve kaba kumaşın altında duran çakıl taşına fışkıran kıpkırmızı sıvı değil.

Ağzını açmış, acı içinde inlerken dilini ince dudaklarının arasından hafifçe itmiş halini değil.

Yaralanmamış elinin, kanamayı durdurmaya çalışan ama başaramayan yaralı diz kapağını kavraması değil.

Bu gözlemler daha sonra gelecek.

Ama kısa bir an için kapalı gözlerine odaklanıyorum ve onlarda kendimi görüyorum. Dünyayı ve onunla birlikte gelen acıyı kapatma biçimlerinde oradayım ve bunu neden şimdi gördüğümü bilmiyorum.

Gurur duymadığım pek çok şey yaptım ve belki de Mina ile yeniden bir araya gelme hedefime o kadar odaklandım ki her şeyi görmezden geldim.

Gözlerimi açarsam kendimi tanıyabilir miyim? Ve daha da önemlisi, gözlerimi açmak istiyor muyum?

Bu sorular üzerinde düşünmem gerekenden daha uzun süre durmama izin vermiyorum.

Bunun yerine, John'un komşusunun, ellerinde kendinden emin bir şekilde yerleştirilmiş silahlarla hazır ve ölümcül bir şekilde ilerlerkenki görüntüsüne odaklanıyorum. Yüzü ürkütücü bir şekilde boş bir maske, tepkisiz ve sadece birkaç saniye önce gördüğüm eğlenceden yoksun.

Ve hangisini daha rahatsız edici bulduğumu bilmiyorum - daha önceki tuhaf eğlence nöbetini mi yoksa tehlike karşısında ne kadar sakin olduğunu mu?

Sanki kendisi de tehlikeliymiş gibi, vurulmayı başa çıkılması gereken sevimli bir faaliyetten başka bir şey olarak görmüyor.

Bunu, avına doğru yavaşça ilerlerken hesapçı gözlerinin parıltısında, karanlık ve beklenti dolu bakışlarında görüyorum. Huzurlu tavrı rahatsız edici. O

Saldırgana bakıp yaklaşmasını yavaşlattığında bana bir panteri hatırlatıyor.

Ve kısa bir an için, bu adamın da bizim gibi kanayıp kanamadığını merak ediyorum. Acaba o da bizim gibi acı hissediyor muydu?

Eğer o da bizim gibi bir insansa.

Eğilip saldırganın silahını cebine koyduktan sonra saldırganı yere yatırır, sakat bacağını tutar ve yürümeye başlar, onu kaldırım boyunca sürükler ve arkasında koyu kırmızı sıvıdan uzun bir iz bırakır.

Bundan ürkmemem bile bana garip gelmiyor. Vurulmak mı? Evet. Bu benim için bir ilk ve kesinlikle şaşırtıcıydı. Ama John'un komşusunun büyük bir bavulun sapını çeker gibi arkasından bir cesedi sürüklemesini izlemek? Garip bir şekilde rahatsız edici değil.

İşte bu yüzden harika bir avukat olurdum. Beni rahatsız etmesi gereken şeylerin çoğu etmiyor. Belki bu berbat bir şeydir. Belki de değil. Her iki durumda da, bunu minnettar olduğum bir hayatta kalma becerisi olarak görüyorum.

Birkaç adım daha attıktan sonra, John'un komşusu başını omzunun üzerinden çevirip bana bakıyor, sanki burada olduğumu yeni hatırlıyormuş gibi. Sanki sonradan aklına gelen bir şeymişim gibi. Benimle göz teması kuruyor ve gözlerini vücudumda gezdirmeden önce yüzümü değerlendiriyor, beni tepeden tırnağa katalogluyor.

Beni kontrol ettiğini sanmıyorum. İyi olduğuma eminim. Sadece bana bakıyor. Beni inceliyor. Beni değerlendiriyor. Beni *yargılıyor*. Ve göz teması kurduğumuzda, polisleri aramayacağımıza dair sözsüz bir anlaşma var.

Neden yapmayacağımı biliyorum. Mina'nın velayetini almak için dava açmaya bu kadar yaklaşmışken dikkatleri üzerime çekemem. Geri adım atmayı göze alamam.

Ama neden yapmayacağını bilmiyorum.

Sonuçta, yanlış bir şey yapmadı. Bu klasik bir nefsi müdafaaydı.

Sert ve üst düzeydi, ama yine de nefsi müdafaaydı.

Belki de silahları ruhsatsızdır? Arkasındaki pahalı kahverengi taş evlere bakıyorum ve bu düşüncüyü hemen aklımdan çıkarıyorum. Silah bulundurmamak ruhsatsız silahlar burada yaşamaya gücü yeten biri için sorun teşkil etmez.

Ya da belki de mafya bağlantıları olduğundan şüpheleniyorum. Ama ortada karanlık bir şey yoksa, bunu saklayıp yasaları çiğnemek ve polisin dikkatini çekme riskini almak yerine polisi aramak daha iyi olmaz mı?

Bilmiyorum, umurumda da değil. Çünkü gerçekten mi?

Gerekçesinin bir önemi yok. Polisler hayatıma dikkat etmeye başlamadığı sürece, ben memnunum. Sosyal Hizmetler söz konusu olduğunda yeterince uğraşıyorum ve bu adamın da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyorum, sadece mafya ve polis konusunda.

Düşünceli bir sessizlik anından sonra, "İstersen gidebilirsin, ama onlardan daha çok olabilir" der.

Çenem düştü, çünkü bu durumda çok fazla yanlış var. Şimdi. Önce bize ateş edildi. Sonra saldırganı vurdu. Şimdi de bizi sürüklüyor. Sanki Thor'muş ve bu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi adamı tek eliyle evine götürüyor.

Hatta bir elinde telefonu, gelişigüzel mesaj atıyor. Üstüne üstlük bana gitmem için izin verdi.

Sanki ihtiyacım varmış gibi.

Eğer mümkünse, ondan daha çok nefret ediyorum.

Yine de peşinden gidiyorum, çünkü o haklı. Daha fazla saldırgan olabilir ve o onlarla başa çıkabilecek gibi görünüyor. Yine de saldırgan bana ateş etmedi, değil mi? İrkildim. Ya bana ateş ediyordu ya da gerçekten kötü nişan alıyordu. Muhtemelen ikincisi.

Her iki şekilde de, John'un komşusu beni kurtardı. Peki, ben ne yapmalıyım?

Yurda yürüyerek dönmeyi planlıyordum. Yirmi beş dakikalık bir yürüyüş, ama az önce olanlardan sonra? Hiç şansım yok. Bunun yerine telefonumu çıkarıp bir Uber çağırdım ve John'un komşusunun peşinden gitmeye devam ettim.

Hızımı artırıyorum ve Uber'im gelene ve kendimi güvende hissedene kadar kalmayı planladığım yere, onun yanına yerleşiyorum. Gözlerimi sürüklediği adamdan kaçırarak telefonuma odaklanıyorum. Sürücünün yolda olduğunu bildiren bir uyarı geliyor.

Yolculuğun tahmini maliyetini görünce irkiliyorum, ancak Uber hesabım hala John'un siyah American Express kartına bağlı. Sanırım bu onu son kullanışım olacak. Fiji'ye tek yön iki uçak bileti alıp Mina'yla kaçmak ilk kez aklıma gelmiyor ama biliyorum ki o Kaçak bir hayattan daha iyisini hak ediyor.

İç çekiyorum ve uzun zamandır ilk kez, acaba bu ben miyim diye merak ediyorum. Şu anda sahip olduğundan daha iyi olup olmadığımı.

Belki de değilimdir.

Ne de olsa, şeker babamı benden yaşıca büyük bir benzerimle seks yaparken yakaladıktan sonra evinden ayrıldım ve şeker babamın seksi komşusu beni dışarıda takip etti, beni muhtemelen onun için olan bir kurşundan kurtardı ve şu anda yaralı bir saldırganı 40 milyon dolarlık kahverengi taş binasına geri sürüklüyor.

Bu tür çılgınlıkları uyduramazsınız.
Sosyal Hizmetlerin bunu onaylayacağından da şüpheliyim.

"Günün nasıl geçti?"

Başımı John'un komşusuna doğru çeviriyorum ve ağzım şokla açık kalıyor. "Sen gerçek misin?"

Omuz silkiyor ve o alçak ve ifadesiz sesiyle konuşmaya devam ediyor: "John'un evinden çıktığında üzgün görünüyordun."

Sadece ses tonu bile başımı arkaya atıp gülmek istemem için yeterli. Bunu nasıl yapıyor?

Nasıl oluyor da böyle bir şey söylemeyi başarıyor, umursama sınırında bir şey ve hala hiçbir şey umurunda değilmiş gibi konuşuyor?

Gülmek yerine itici bir homurtu çıkardım. "Şimdi de özel hayatlarımız hakkında mı konuşuyoruz?" Duraksadım ve hızlı hızlı sormaya başladım : "Geçen yıl ne kadar kazandın? En son ne zaman seks yaptın? Üstte olmayı mı yoksa altta olmayı mı seviyorsun? Hiç ana-"

"John'un özel hayatı nasıl?" diyor, sanki bu konuşmayı daha yeni yapmamışız gibi. Hâlâ John'la birlikte olmadığım konusunda kararlı, ama bu sefer haklı.

"Artık değil," diye mırıldandım.

Aramızda, saldırgan acı içinde inliyor. Onu görmezden geliyoruz ve birkaç saniye sonra acıdan tekrar bayılıyor. Bir dakika daha sessizlikten sonra, neredeyse apartmanlara geri dönmüştük. Görüş alanımızdalar. John'un komşusu tekrar konuştuğunda mesafe azalır.

"Üstte seviyorum" derken sesinde her zamanki gibi yüzüne tam olarak yansımayan bir gülümseme var.

Gözlerimi deviriyorum ama sırtıtmaktan da kendimi alamıyorum.

Ama John'un evinden çıktığını ve kızıl saçlı kızın da onu yakından takip ettiğini gördüğümde dudaklarımdan bir gülümseme kaçıyor. Beni gördüğünde gözlerini kısıyor ve Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, dudaklarının kenarlarında kaşları çatılıyor. Birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettiğimde benden daha da şaşırmış görünüyor.

John da beni görünce kaşlarını çattı. Gözleri şüpheyile dolu bir şekilde benimle komşusu arasına bakıyor ve kızıl saçlı kızın kalçasından çekiştirerek onu koruyucu bir şekilde arkasına yerleştiriyor. Kendini kızıl saçlıyla aramıza kalkan yapmak, haftada iki kez manikür/pedikür yaptıran biri için tuhaf bir alfa erkeği davranışı.

Bu düşünceye gülümsüyorum ama John'un komşusunun zeki gözlerini gördüğümde kaskatı kesiliyorum. Önce kızıl saçlı kızın görebildiği kadarını inceliyor.

Bana bir bakış daha atıyor. Belli ki zeki biri ve her şeyi bir araya getirdiğini gördüğümde bekliyorum.

Herkesin bana verdiği hükmün kaçınılmaz olarak gelmesini bekliyorum.

Ama gelmiyor.

Ve lanet olsun, bu kalbimi karıştırıyor.

On Üçüncü Bölüm

*Bazen kızgın
olduğumda, kızgın
olmaya hakkım var, ama
bu bana şu hakkı vermez
acımasız ol.
Bilinmiyor*

niccolao andretti

Lanet olsun.

John'un arkasındaki kadına bakıyorum, sonra tekrar kadına bakıyorum benzerlikleri karşısında hayrete düştüm. Neler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Gözlerimi John'a dikiyorum, o da gözlerini deviriyor.

Şimdi de görsel ikiz mi oldu?

Ve arkasındaki kadının üzerindeki koruyucu duruşuna bakılırsa, o da istediği kişi. Ve her şey yerli yerine oturmaya başlar. John, Red Senior'a sahip olamadığında Red Junior'ı becerdi ve Red Junior...

Young.

Akıllıca.

Muhteşe

m.

Büyükbabası olacak yaşta bir adamla mı? Huysuz bir hödükten başka kişiliği olmayan bir adamla.

Bunu söyleyen de huysuz bir dangalak.

Andretti bölgesinde yaşarken bunu daha önce milyonlarca kez gördüm. Ben de New York'un her yerinde bunu görüyorum ve çok fazla dışarı çıkmıyorum bile.

Red Junior bir servet avcısı. İlginç.

Bunun arkasında bir hikaye olmalı. Başka bir zaman olsa Bilmeye meraklıyım. Bir şeyi bilmek istediğimde, onu çözene kadar durmam. Ama şu anda ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var.

Yani, etli bacağı avucumun içinde tuttuğum pislik. "John," diye soğuk bir şekilde selamlıyorum.

Zaman zaman onu kullanabilirim ama bu onu sevdiğim anlamına gelmez. "Mesajını aldım." demeden önce Red Junior'a huzursuzca bakıyor. Ne oldu?" "Dex'i bekliyoruz."

"Kameralar mı?" diye soruyor, üçümüzün beş blokluk bir alana kurduğu sisteme atıfta bulunarak.

Başımı sallıyorum ve siyah bir araba yavaşça caddeye dönmeden önce dördümüz sessizliğe gömülüyoruz. Ayağımı kullanarak saldırganı park halindeki bir arabanın arkasına, siyah arabanın sürücüsünün göremeyeceği şekilde yere itiyorum.

Ayakkabımın altını adamın ağzının üzerinde tutuyorum, böylece konuşamıyor. Acıdan ve kan kaybından zayıf düşmüştü, benimle dövüşmeye zahmet etmedi. Red Senior'dan skandal bir soluk geldiğini duyuyorum ama herkes onu görmezden geliyor.

Araba yaklaştıkça geriliyorum, elim otomatik olarak kıyafetlerimin arasına sıkıştırdığım silahlardan birine uzanıyor. Ama arabanın camındaki siyah beyaz Uber etiketini görünce rahatlıyorum. Birazcık.

"Uber mi çağırdın?" Red Junior'a sordum.

Red Senior ve John ile göz teması kurmaktan kaçınarak başını sallıyor. Ve tek kelime etmeden, önümüze yanaşır yanaşmaz arabaya biniyor. On saniyeden kısa bir süre sonra, o ve araba gözden kayboldu.

Ayağımı, dik oturmaya çabalayan ama bunun ötesinde bir hareket yapmayan saldırganın üzerinden kaldırıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor John, araba köşeyi döner dönmez yerdeki saldırgana bakarak.

Onun arkasındaki Red Senior'a dikkatle bakıyorum ve sessiz kalıyorum. John iç geçiriyor. "O iyi biri."

Çenemi kapalı tutuyorum, çünkü şimdiye kadar beni bundan daha iyi tanıması gerekirdi.

Tedbirimin sınırı yok.

Beş yıldan uzun bir süredir benimle çalışıyorlar, ancak hala vardiya değiştirdiklerinde güvenlik görevlilerimi kablolar ve böcekler için tarıyorum - onlara güvenmediğim için değil, insanlar kusurlu ve zayıf oldukları için ve beni de aşağı çekmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bu kuralın bir istisnası değilim.

Bir zayıflığım vardı ve adı Ranie'ydi. O zamanlar, eğer biri onu başımın üstünde tutarsa, onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yapan bir piyona dönüşürdüm. Şu anda içinde bulunduğum karmaşa da bu yüzden var.

Ayrıca, yıllardır para için insanları öldürdüğümü düşünürsek, muhtemelen içlerinde en kusurlu olan benim. Ve en kötüsü, ben bir tipim Kusurlarım hakkında düşünmek ve saklanarak yaşamak, bunu yapmak için çok zamanım olduğu anlamına geliyor.

Bu yüzden Asher'ın etrafında olmaktan nefret ediyorum. Onun yanında olmak bana Sanki *çok* kusurluymuşum, hayatı yanlış yaşıyormuşum gibi. Asher benim hayatımı yaşadı. Mafya kraliyetinin vesayeti altında çalıştı. Bir iş bitiricinin hayatını yaşadı.

Bunların hepsi benim de yaptığım şeyler. Aradaki fark ne? O zirveye çıktı, ben çıkamadım. Belki de hiç kazanamayacağım. Yani evet, ona yardım edeceğim. Sonuçta o iyi bir adam ve benim için çok şey yaptı. Ama davet etmekten hiç çekinmese de onunla takılmaktan vazgeçiyorum.

Çünkü ne zaman ona baksam, olmadığım şeyi görüyorum. Ama en kötüsü?
Ne olabileceğimi görüyorum.

Dex'in aletini bir kızıdan çıkarması ve onu yoluna göndermesi yaklaşık on dakika sürüyor.

Ama o zamana kadar John, Red Senior ve ben bekleyeceğiz. Ve yerdeki pisliğin acı içinde inlemesini dinleyerek geçen ilk dört dakikanın ardından, güvenilir Smith and Wesson'ımın dipçiğiyle kafasının arkasına kabaca vurarak onu bayıltıyorum.

Bu bana Red Senior'dan çok bir soluk kazandırdı.

John güven verici bir şekilde omzuna vuruyor, kulağına gülümsemesini sağlayan bir şeyler fısıldıyor ve bana ters ters bakıyor. "Bunu böyle yapmak zorunda mıydın, Niccolao?"

"Nick," diye düzeltiyorum dalgınca. Smith and Wesson'ıma kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra onu kotumun içine geri sokuyorum, kabzasına karmaşık bir kobra resmi kazınmış olan güzel Colt'umun yanına güvenli bir şekilde yerleştiriyorum. "Ve evet. Colt'uma onun mikroplarını bulaştırmak istemedim."

Sonuçta, Colt'u Smithy'den daha çok sevdim. Ona daha çok güveniyordum ve daha da önemlisi, daha iyi bir stoktan geliyordu.

John gözlerini deviriyor ve üçümüz birlikte yine sessizlik içinde duruyoruz. Sokakları tarıyorum, başka serseri var mı diye gözümü dört açıyorum, bir yandan da yerdeki adamı hafifçe tekmeleyerek hâlâ dışarıda olup olmadığını kontrol ediyorum.

Bu zavallı bok çuvalıyla bir milyar dolar için ortaklık yapmazdım, ama kim bilir?

Aptalın biri yapmış olabilir.

Eğer öyleyse, hala dışarıda olabilir.

Ve bu beni alarma geçiriyor, ta ki sonunda Dex, arkasında tökezleyerek yürüyen ufak tefek bir esmerle ön kapıdan çıkana kadar. İnce omuzlarında Dex'in takım elbise ceketlerinden biri olan daracık bir elbise giymişti. Birkaç saniye sonra, Red Junior'ı alan arabaya benzer bir araba kaldırıma yanaşıyor.

Dex kıza kapıyı açıyor ve kız da arkasına yaslanıp ona özensiz bir öpücük veriyor. Kızın kışını kabaca sıvazlıyor ve kız arabanın arka koltuğuna geçtiğinde kapıyı kapatıyor. Yolumuzda rahatça yürürken yüzünde kaygısız bir gülümseme var.

Dex, John'un da burada olduğunu fark edince, "Kameralar mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve ikimiz de John'a bakan Red Senior'a bakıyoruz. John iç çekerek, "Tamam. Bize biraz müsaade edin."

Uzandım ve baygın adamın bacağını tuttum. Dex ve ben arkamızda yerde sürüklenen adamla birlikte benim evime doğru yürüyoruz. Arka planda, Red Senior'un sessizce John'un evine girmeden önce protesto edercesine ofladığını duyuyoruz.

Yeni güvenlik sistemindeki bazı düğmelere basmadan önce John'un bize katılmasını bekliyorum. Hızlı bir retina ve el taramasından sonra, kapıdaki küçük aygıt

Sap derime batıyor ve bir damla kan çekiyor. Analiz ettikten sonra kapı kendiliğinden açılıyor ve üçümüz içeri giriyoruz.

Adamın bacağını bırakıyorum ve koridorda yürürken John ve Dex'e geride kalmaları için el sallıyorum, zemin sensörleri yürüyüş izimi algılıyor ve John ve Dex'in beni takip etmesi için güvenlik sistemini devre dışı bırakıyorum.

Dex iç geçirip isteksizce bacağını tutmadan önce yerdeki adama bakar. Nispeten ortalamanın üzerindeki yapısına rağmen Dex saldırganın ağırlığını arkasına almakta zorlanıyor. O, saldırgan ve John kapıyı kapattıktan sonra giriş koridorunu geçtiklerinde, güvenlik sistemini hızla yeniden devreye sokuyorum.

Dex adamın bacağını yanıma bırakıyor. "Aşırı ölüm," diye karar verdi, ki bu muhtemelen bir şey söylüyor, çünkü teknolojiyle yaşıyor ve nefes alıyor. Kendine ait mükemmel, birinci sınıf bir güvenlik sistemi bile var.

"Gerekli," diye karşılık veriyorum aynı tonda, kızgın, affetmeyen ve cahil bir küçük kardeşin izniyle başıma beş milyon dolar ödül konduğu gerçeğiyle ilgili yorum yapmadan.

Bunu bilmelerine gerek yok.

Eğer öğrenirlerse, muhtemelen kendilerini korumak için beni adadan atmak için oy kullanacaklardır.

Sonra da beni kızdırdıkları için onları öldürmem gerekirdi. Ve aslında Dex'i severim.

John mu? Pek sayılmaz. Sadece yer ve hava kaplıyor.

John, "Ülke başkanları bile bu düzeyde bir ev güvenliğine sahip değil," diye ekliyor.

Ona soğuk soğuk bakıyorum ve "Belki ben daha önemliyimdir." diyorum.

John sessizliğini koruyor ama Dex homurdanıyor ve üçümüz güvenlik odama giriyoruz. Bir şey söylememe bile gerek kalmadan odadaki iki koruma görevlisi Emmett ve Ryker çoktan kalkıp fuayemde yerde yatan baygın adamla ilgilenmek üzere odadan çıkıyorlar. Onlara kısa bir mesaj göndererek sokaktaki kan izleriyle de ilgilenmelerini söylüyorum.

Bilgisayarın önündeki sandalyeye oturdum ve sokak güvenlik sistemimizin yazılımını açtım. Üçümüz Dex'in teknik elemanlarından birine sistemi kurdurduğumuzda, sistemin benim evimden yönetilmesi konusunda anlaşmıştık.

İhlal edilme olasılığı en düşük olan budur.

Sistem ayrıca sadece üçümüz de şifreyi girdiğimizde açılıyor. Bu, gizliliğimiz ve korunmamız için eklediğimiz bir güvenlik mekanizması, böylece birbirimizi gözetlemiyoruz, beni durduracağından değil. Ayrıca sadece hepimiz gerekli olduğu konusunda hemfikir olduğumuzda kontrol etmemizi garanti ediyor.

New York'un birkaç bloğuna yerleştirilmiş gizli kameralar kesinlikle bir sürü federal ve eyalet gizlilik yasasını ihlal ediyor, ancak yaşadığımız hayatlar için bu gerekli. Hepimizin kendi güvenliği var.

ama bu sistem sayesinde saldırganın nereden geldiğini ve sokağımıza ulaşmadan önce ne yaptığını takip edebileceğim.

Uyarı mı?

Dex pek masum olmasa da, sistemi kurarken ek bir koruma katmanı oluřturmanın gerekli olduėunu dűřündű. *Bizden* korunma. Bu da demek oluyor ki ne zaman kullanmam gerekse, bu sikikleri bana katılmaları için çağırmam gerekiyor.

Bir dizi rastgele sayıdan oluşan parolamı giriyorum ve John ile Dex'in de aynısını yapması için yerimden kalkıyorum. İşleri bittiğinde beni çalışmaya bırakıyorlar ve bana her şeyi bilen bir tanrının gücünü veriyorlar.

Ve kısa, ürkütücü bir an için bunu suiistimal etmek istedim.

Red Junior hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullanmak istiyorum ve bunun nedenine dair hiçbir fikrim yok.

Belki de Dex haklıydı.

İnsanların bizden korunmaya ihtiyacı var. *Benden*.

Bölüm On Dört

*Nefretin saldıran bir
silah olduğunu
düşünüyoruz
Bize zarar veren kişiye.
Ama nefret eğri bir bıçaktır.
Ve verdiğimiz zarar, biz
kendimize yapıyoruz.*
Mitch Alborn

minka reynolds

Benden başka herkes gülümsüyor.

Yüzümde bir gülümseme var ama onlarınki gibi gerçek değil.

Sahte, çirkin ve gergin.

Genelde harika bir oyuncuyumdur. İşaretlerime sorun. En iğrenç erkeklerin altında orgazm taklidi yaptım - hem içeride hem dışarıda - ve onlara sorarsanız, muhtemelen size şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olduğunu söylerler.

Ama gerçek şu ki, hiç iyi seks yapmadım.

Wilton Roosevelt Hukuk Fakültesi Dekanı adımı, uzmanlık alanımı ve "Suma Cum Laude" sözcüklerini anons ederken bunu düşünmek çok tuhaf.

Derin bir nefes aldıktan sonra yüzüme yine sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve uzun sahne boyunca yürüyorum, popomun üzerine düşmemeye ve potansiyel şeker baba adayları, işverenler, profesörler ve iş arkadaşlarıımın önünde kendimi aptal durumuna düşürmemeye odaklanıyorum.

Dekanın elini sıkarken ve sahnenin kenarındaki canlı yayın kamerasına göz kırparken kalçalarımı seksi bir şekilde sallıyorum. Orada yüzlerce

Şu anda Wilton'ın hukuk bölümleri için düzenlediği mezuniyet törenindeki kalabalıkta milyonerler ve milyarderler var.

Muhtemelen hüsnükuruntu olacak ama iyi yerleştirilmiş bir göz kırpma onlardan birinin dikkatini çekebilir. Ki buna çok ihtiyacım var.

Yarın Vaserley Hall'dan taşınacağım ve hala kalacak bir yer bulamadım.

Bu düşünce gülümsememi bir kez daha zorladı ve Dekan ağzının kenarından "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet," diye inandırıcı olmayan bir yalan söyledim.

Yorum yapmıyor, çünkü gerçekçi olalım, aslında umurunda değil.

Mina'dan başka kimse bilmiyor ve bu da onu geri almak için kontrol listemdeki bir şeyi elde edememe fikrini hazmetmeyi daha da zorlaştırıyor.

Sahnenin dibine yerleştirilmiş mezuniyet fotoğrafçılarına son bir poz verirken yüzümde gerçek bir gülümseme yok. Son fotoğraf çekilir çekilmez, sahenin karşı tarafından çıkıp Dekan tarafından çağrılmış olan diğer mezunlara katılmadan önce yüzümdeki yapmacık gülümsemeyi siliyorum.

Bir yabancıнын yanına oturuyorum ve bir süre sonra sahneye çıkan bir sonraki mezun diğer yanıma oturuyor. O da bir yabancı. Hayatımın en gurur verici anlarından biri olması gereken bir günde tanımadığım iki insanın arasına sıkışmış bir şekilde onların arasında otururken kendimi mutsuz hissetmekten alamıyorum.

Bu ikisinin muhtemelen kalabalıkta aile üyeleri ve arkadaşları vardır.

Benim mi?

Benim kimsem yok.

Tören sırasında Mina'ya bakacak kimse olmadan onu getiremem. Babamın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni doğuran kadın Dolar Ağacı prezervatifleri kadar güvenilir. Tek arkadaşlarıımın dün mezuniyet törenleri vardı ve çoktan eyaleti terk ettiler.

Geriye sadece ben kaldım.

Bu benim en büyük kişisel başarıım ve ben yalnızım.

Buraya nasıl geldim?

Mezuniyet töreni sona erdikten sonra, zengin müşterilerin arasına karışmak ile iki gün önce Craigslist'te bulduğum potansiyel bir oda arkadaşıyla aldığım randevuyu yerine getirmek arasında seçim yapmak zorunda kalıyorum.

Craigslist'teki ilanda, temizlik hizmeti karşılığında Broadway ve White'daki bir apartmanda fazladan bir odada ücretsiz kalacak bir kadın ev arkadaşı aranıyor. Tüm daireyi temizlemem, her gün bulaşık yıkamam ve günde üç kez yemek pişirmem gerekecek. Yiyecekler diğer oda arkadaşı/kiracı tarafından ödenecek.

Sadece ben olsaydım, bu güzel bir anlaşma olurdu. Ama öyle değil.

Mina bende.

Ve bu işi yapmak, tam zamanlı bir iş bulmak için zamanım olmayacağı anlamına geliyor ki Sosyal Hizmetler onaylı bir daireyi karşılayabilmem, engelli bir çocuğa bakabilecek kadar istikrarlı bir gelir akışı elde edebilmem ve düzenli bir yaşam ortamı edinebilmem için buna ihtiyacım var.

Bir de velayet davası açmak için avukat tutacağım. Bunu kendim yapardım, ancak henüz bir J.D.'m yok, velayet için dava açmak zorunda kalırsam buna ihtiyacım olabilir.

Ancak burada yaşamak bana iyi bir iş bulmam, LSAT'lere çalışmam ve uygun fiyatlı bir daire açılmasını beklemem için zaman kazandıracak.

Bir yandan bu, New York'ta iğrenç bir kira ödemek zorunda kalmadan Mina'nın devlet tarafından işletilen grup evinin yakınında yaşamamı sağlayan bulduğum en iyi anlaşma.

Öte yandan, eğer bu cevapladığım son Craigslist ilanına benziyorsa, bugün Wilton'daki mezuniyet törenine katılan zengin New Yorklu kalabalığın arasından asalak olarak kullanabileceğim zengin bir adam bulmam daha iyi olur.

Ama birini bulamama riskini göze alamam, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede yatakhane geri dönüp lacivert elbise pantolonumu ve sevimli, beyaz bir bluzumu giyiyorum. Saçlarımı hızlıca tarıyorum ve aynaya bakıyorum, kışımda bir sopa varmış gibi görünmeden saygın görüldüğüm için memnunum.

Eğer bir ev arkadaşı arıyor olsaydım, onun böyle görünmesini isterdim.

Saate baktığımda irkildim. Randevuya yürüyerek gitmek için yeterli zamanım yok, bu yüzden bir Uber çağırıyorum, neyse ki John'un siyah AmEx'ine hala bağlı. Fiyaskonun ertesi günü kartı John'un posta kutusuna atmıştım ama Uber hesabımdan silmeyi unutmuşum.

Uber sürücüsü yanaşıp arabaya bindiğinde bunun için şükrediyorum. Ona adresi verdim ve araba yolculuğunu ne yapacağımı düşünerek geçirdim.

bir haftadan daha kısa bir süre önce oldu.

Belki de polisleri aramalıydım. Ne de olsa işin içinde silahlar vardı.

Ama devlete küçük kız kardeşime bakabilecek kapasitede olduğumu kanıtlamaya çalışırken sicilimde karanlık bir işe karışmış olduğumun yazmasına ihtiyacım yok. Ve bu düşünceyle, şoför apartmana yaşadığı anda oyun yüzümü takınıyorum.

Resepsiyon görevlisi beni karşılıyor ve içeri girdiğimde beni yukarı çıkarıyor. Bina güzel, ama işaretlerimle bulunduğum bazı binalar kadar güzel değil.

Yine de, şu anda karşılayabileceğimden çok daha güzel ve asansöre girip "6"ya bastığımda bu moralimi yükseltiyor.

Ancak altıncı katta asansörden çıkıp doğru daire numarasını çaldıktan sonra, temkinli gözlerle bakan bir adam tarafından karşılandım ve moralim bozuldu. Çaresizliğim yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum.

Craigslist ilanında "Bayan ev arkadaşı aranıyor" cümlesini gördüm ve diğer ilanların çoğu gibi ilan sahibinin de bir kız olduğunu düşündüm.

Çok yanılmışım.

Ev arkadaşı görüşmesi için lekeli bir eş kazağı ve yırtık kot pantolon giymiş bu adam yarım yamalak görünüyor. Davetsiz bir adım atıp kişisel alanıma girdiğinde, aceleyle bir adım geri çekiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, çaresizim. Yani, o kişisel alanımı işgal edene kadar, hâlâ burada yaşamayı düşünüyordum. Ve arka cebine sığacak kadar küçük bir hizmetçi kostümü çıkardığında, buradan gitmem gerektiğini bilerek hızlı ve sözsüz bir şekilde asansörlere doğru kaçtım.

Ölürsem Mina'yı geri alamam.

Ve burada yaşamının kesinlikle bir olasılık olduğunu düşünüyorum.

Çünkü hangi akli başında insan ev arkadaşı görüşmesine potansiyel ev arkadaşının eline bir seks kostümü tutuşturarak başlar ki?

Yine de, benim de aklım başımda değil.

Çünkü hangi akli başında insan Craigslist'teki bir ilana cevap verirken şüphelenmez ki?

Konu: **BAYAN EV ARKADAŞI ARANIYOR**

Yirmi yaşında genç bir insanım, benimle aynı yaşta bir kız oda arkadaşı arıyorum, evi temizlemeye istekli olmalı

Her gün daire, iyi bir şef olmalı ve her gün kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için günde üç kez yemek yapmalı, ben yapacağım yiyecekleri sağlayın, ancak onları almalı veya çevrimiçi sipariş etmelisiniz, yiyecekler için sıkı bir nakit ödeneği vereceğim, yine genç olmalı. acele et. bu kira BEDAVA konser olmayacak new york'ta bir çok insan var. bir çok insan broadway'de yenilenmiş bir dairede yaşamak istiyor.

Dilbilgisi hataları ve yazım hataları bir yana, bu adam yirmiden çok uzak ve ilanda çok fazla kırmızı bayrak var. Ama bu benim son umudumdu *ve* çok çaresizdim.

Aklıma başka bir fikir geliyor, belki bu Craigslist ilanına cevap vermekten daha gülünç, ama yine de bunu yapmaya çalışıyorum.

Dediğim gibi, çaresizim.

Ve bu çaresizlik yüzünden, yirmi dakika sonra kendimi tanıdık bir kahverengi taşın önünde, parmağım kapı ziline üzerinde gezinirken buluyorum.

Bu çok aptalca.

Çok aceleci.

Bu delilik.

Ama belki, sadece belki, bu işe yarayabilir.

On Beşinci Bölüm

*Sıkılı bir yumrukla el
sıkışamazsın.
Indira Gandhi*

minka reynolds

"Biri beni takip ediyordu."

Yalan dudaklarımdan kolaylıkla dökülüyor, sesim öfke, korku, kızgınlık ve hayal kırıklığının etkileyici bir gösterisi. Belki de şu anda bunların hepsini gerçekten hissettiğim içindir.

Mezuniyet günümü geçirme şeklime kızgınlım. Diğer herkes dışarıda kutlama yapıyor ve ben burada, aslında bir yabancı olan birini taşınmama izin vermesi için kandırmaya çalışıyorum. Ayrıca bunun iyi bir fikir olduğuna inanmak için kendimi kandırmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

Lucy'nin bir ay önce bu binaya koruması olmadan girdiğini gördün. Asher Lucy'nin tehlikeli bir yere gitmesine izin vermezdi. Onu tanıyor. O güvende. Ayrıca, Minka, başka seçeneğin yok gibi. Seçici olma. Dilenciler seçici olamaz.

Evsizliğin Mina'nın geleceği için ne anlama geleceğinden de korkuyorum.

Sosyal Hizmetler bana mezun olduğumdan beri nerede yaşadığımı sorarsa ne olur?

Onları Mina'nın da benim gözetimim altında evsiz kalmayacağına ikna edecek ne söyleyebilirim?

Merhaba, benim adım Minka Reynolds. Bir süredir evsizim, ama endişelenmeyin çocuklar. Doğru adamla yatar yatmaz, Mina ve ben bir ev bulup sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Söz veriyorum!

Bunun iyi gideceğinden şüpheliyim.

Ayrıca içinde bulunduğum duruma da kızgınım. Sosyal Hizmetler en başta hiç gelmemeliydi; benim sperm donörüm hiç gitmemeliydi; Mina'nın sperm donörü, her kimse, hiç gitmemeliydi; ve bizi doğuran hiçbir işe yaramayan kadın da hiç gitmemeliydi.

Ve bazı günler, kendimi terk eden insanlar kategorisine aitmişim gibi hissediyorum.

Sonuçta, Mina ve ben birlikte değiliz ve bu onu terk ettiğim anlamına geliyor. Kendi isteğimle olmasa bile.

Ve son olarak, şu anda kendime kızgınım. Burada, John'un komşusunun evinin merdivenlerinde, sözlerime vereceği yanıtı bekliyorum. Söyleyeceği şey geleceğimi belirleyebilir. *Mina'nın* geleceğini belirleyebilir. gelecek.

Yine de koyu kahverengi gözlerindeki anlayışsız ifadeyi fark etmekten kendimi alamıyorum ve soluk soluğa kalıyorum.

O kadar güzel ki.

Müzedeki değerli bir heykel gibi. Uzaktan bakabileceğiniz ama dokunmanıza, hatta yaklaşmanıza izin verilmeyen bir heykel. Ve bunun nedeni kırılğan olması değil. Estetik açıdan mükemmel, taş gibi ihtişamıyla, hayatınız boyunca yapmayı hayal etmek bir yana, kavrayabileceğinizden bile daha değerli olduğu için.

Bu yüzden, o daha kapıyı tam olarak açmadan kelimeleri çıkarabildiğim için şanslıyım. Çünkü üzerinde sadece eşofman altı varken, kaslı göğsünün derin olukları gözümün önündeyken ona bir kez baktım ve sessizliğe gömüldüm.

Beynim bu sessizliğin yerine dudaklarının çeneme değdiği, vücudunun bedenime baskı yaptığı ve kulağıma fısıldadığı kafa karıştırıcı sözlerin olduğu anıları koymayı seçiyor. Anıları kafamdan uzaklaştırmaya ve odaklanmaya çalışıyorum.

Tepki vermesini beklerken birden kendimi savunmasız hissettim. Gitmemi ya da kalmamı söylemesini.

Ve hangi cevabı tercih edeceğimi bilmiyorum.

Bir dakikalık donmuş sessizlikten sonra, John'un komşusu kaşlarını çatıyor, kapısının önünde duruyor, sözlerimi düşünürken gözünü kırpmayan bir kaya gibi. Soğuk, kahverengi gözlerinin kararmasını ve iki kaşının da hafifçe aşağıya inmesini sözsüzce izliyorum.

İnançsızlık mı, şaşkınlık mı, yoksa şok mu, bilemiyorum.

Her zamanki gibi okunamıyor. Yüz ifadesi değişiyor, hareket ediyor, kelimelere ve olaylara normal bir insan gibi tepki veriyor ama normal bir insanın aksine ben onu okuyamıyorum.

Dolgun dudakları düz bir çizgi oluşturduğunda ne düşündüğünü bilmiyorum. İri elini kalın kahverengi saçlarında gezdirirken ne düşündüğünü bilmiyorum.

İç çekerken ne düşündüğünü bilmiyorum. Ve tüm bu belirsizlik beni geriyor.

Zaten yeterince tahmin ettiğim çılgın planımı bir kez daha düşünmeme neden oluyor.

Rolümü daha iyi satmaya çalışıyorum, çünkü bu adamı kandıracaksam en iyi oyunumu oynamalıyım. Daha önce hiç karşılaşmadığım şekilde tarif edilemez biri ve şu anda bana en çok hatırlattığı şey bir kasa.

Ve bir kasayı size şifresini vermesi için kandıramazsınız.

Bir kasayı, evinde kalmana izin vermesi için kandıramazsın.

"Bu senin hatan," diye ekliyorum, kaşlarımı kızgınlıkla çatmaya dikkat ederek, geçen haftaki o geceyle ilgili imam açık.

"Neden seni takip etsinler ki?" diye soruyor sonunda ve kendi sessizliğinin ortasında bu kadar sakin durabilmesinden nefret ediyorum - ve benim imalar ve suçlamalar.

"Bilmiyorum. Kim olduklarını bile bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, bir hafta önce takip edilmiyordum. Ama *biri* beni John'un evinden çıkarmak zorunda kaldı, vuruldum ve şimdi büyük, yarım yamalak bir adam tarafından takip ediliyorum.

adamım." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu tanıdık geliyor mu?"

Bir an beni inceledi. "Bu *senin* sorunun gibi görünüyor. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Beynim onun cüreti karşısında patlayacakmış gibi hissediyor.

"Ciddi misin?! Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Sonra en büyük kozumu oynadım ve tüm yalan söyleme becerimi bu blöfü satmak için kullandım. "Biliyor musun? Boş ver. Sorduğumu unut." Arkamı döndüm ve merdivenleri yarılamaştım ki usulca ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandım: "Yardım için polise gideceğim."

Birkaç saniye geçiyor ve o "Bekle" dediğinde ayaklarım kaldırıma çarpmış oluyor. Sesi soğuk, sanki sadece varlığımla ona rahatsızlık veriyormuşum gibi.

Abartılı bir iç çekiyorum ve yüzümü ona dönmeden önce kollarımı tekrar kavuşturuyorum. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, sesim tavrı ve kızgınlığın mükemmel bir kokteyli.

"Onu tarif et."

Hiç tereddüt etmeden hayali bir tanım uyduruyorum, aylar önce bana tecavüz etmeye çalışan adamın daha genç bir versiyonunu tarif ediyorum. "Uzun boylu. İri yapılı.

Gözleri açık. Sarı saçlı. Mavi gözler. Şahin gibi bir burun. Belki otuzlu yaşlarında?"

Devam etmemi istercesine başını sallıyor.

Geçen yıl seçmeli olarak aldığım Eğlence Hukukuna Giriş dersinde izlediğim filmlerden fikirler çıkarıyorum. "Şapkasını aşağıya doğru çekmişti. gözleri. Onu ikinci kez gördüğümde kapüşonluydu. Siyahtı. Ondan sonra kapüşonlu giymeye devam etti. Ya da belki kapüşonlarını değiştirdi ve hepsi siyah oldu." Sanki tüm bildiğim buymuş ve yeterli değilse özür dilermişim gibi omuz silkiyorum.

Ama kafamda, tezahürat yapıyorum ve zihinsel olarak kendime bir Oscar ödülü veriyorum.

Çünkü, vay canına, bu değerli bir performanstı.

Kollarını kavuşturuyor, pazularının kalın kasları şişkinleşiyor ve karın kasları hareketten dolayı dalgalanıyor, her ikisi de tişörtü araya girmeden görmem için çıplak bırakılıyor. "Onu kaç kez gördün?" Sesi tamamen işle ilgili, ama ben bunu iyi bir şey olarak algılıyorum.

Bana inandığının bir teyidi olarak.

Konuşurken ses tonunu taklit ediyorum, umarım yalanlarımı ciddiye alır. "Onu beş kez yakaladım. İkisinde de Aynı gün, ama kapüşonlu hariç, her iki seferde de farklı şeyler giyiyordu. Beni bundan daha sık takip ediyor olabilir ama bilemiyorum. Onu bu kadar çok yakaladım."

"Peki onu yakaladığınızda ne yapacaktınız?"

"İlk seferinde biraz korkmuştum ama onu fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım. Diğer seferlerde daha iyiydim."

Başıyla onaylıyor ve ben de ne diyeceğimi düşünüyorum. Tekrar polise gitmeye çalışmalıyım, çünkü mafya meselesi yüzünden onların bu işe karışmasından hoşlanmayacağından şüpheleniyorum.

Sesimi alçaltıyorum, böylece fısıltıyı zar zor geçiyor, "Şey... İlk birkaç seferinde polise gidip şikâyetle bulunmayı düşündüm." Yüzündeki karanlık ifadeye bakıyorum ve ısrarla "Ama yapmadım. Muhtemelen benim

Çılgınca. Takip edildiğime dair hiçbir kanıtım yok. Bir fotoğraf çekmeliydim." Sesime bir parça kırılmalı katıyorum. "Ama çok korkmuştum."

"Belki benimle gelip polise bir hafta önce burada olanları anlattıysan bana inanırlar. Aslında, adın ne? O geceyle ilgili raporumu doldurup buraya gelmelerini sağlayabilirim. Senin gelmene bile gerek kalmaz. evini terk et. Söz veriyorum." Cümlemin sonunda, yalvarmak için ikna edici bir iş yapıyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük blöftü. Polise gidemem. Mina'nın velayetini almak istediğimde onları hayatıma dahil edemem. Ama o bunu bilmiyor. Bu yüzden yüzümü düz ve yalanlarımı inandırıcı tutuyorum.

Başka türlü anlaşılması mümkün olmayan yüz maskesinde hafif bir çatlak var ve iç çekiyor. "Bunu evde konuşmalıyız."

İsteksizliğimle oynayarak, kımıldamıyorum.

"Her ihtimale karşı adam seni buraya kadar takip etti" diye eklediğinde, yine de yerimden kıpırdamıyorum.

Bunun için uğraşmasını istiyorum. Bu şekilde, sonunda bana taşınmamı önerdiğinde, beni evine adım atmaya ikna etmek zorunda kaldığı andan kalmaya ikna etmek zorunda kaldığı ana kadar her şeyin kendi fikri olduğunu düşünecek.

Sessizliğim üzerine yüzünde kalan şüphe buharlaşıyor ve daha insani görünüyor. "Ben ısırmam."

İçimi çektim ve ekledim, "Tamam. Ama yine de polise gitmemiz gerektiğini düşünüyorum." "Önce bunu konuşalım ve en iyi seçeneklerimizin ne olduğunu görelim."

"Tamam," diye kabul ediyorum, sanki *ona* bir iyilik yapıyormuşum gibi iç çekiyorum.

Merdivenlerden çıkıp ön kapısının eşliğini geçiyorum ama elini omzuma yumuşak bir şekilde dokundurarak beni durduruyor. Bu temas omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderiyor ve merak etmekten kendimi alamıyorum...

En son ne zaman etkilendiğim bir erkek tarafından dokunuldum?

Asla.

Bana son dokunduğundan beri dokunmadı ama bu sayılmaz. Bunu bir şeyi kanıtlamak için yaptı. John'dan değil de ondan etkilendiğimi kanıtlamak için. Ve ne yazık ki, bu onun amacını kanıtlamakta çok iyi bir iş çıkardı ve şimdi ben

Onunla her karşılaştığımda bunun acı verici bir şekilde farkına varıyorum, çünkü onu gördüğümde çaresizce kafa karıştırıcı hormonlar karmaşasına sürükleniyorum.

Altın arama kampanyam başladığından beri, sadece bir kez uzaktan bile olsa çekici bulduğum bir erkeğe gitmeye çalıştım. Bir keresinde, fazlasıyla çekici bulduğum Asher'a gitmeye çalışmıştım. Onu Aimee ve Lucy ile kampüs dışındaki bir barda gördüm ve büyük ikramiye olacağını düşündüm. Gençti,

John gibi biriyle birlikte olmamdan daha yakışıklı ve daha inandırıcı.

Ayrıca bu şehirde tanıdığım herkesten daha fazla nüfuzu var. *Asher Black'in* velayet talebinin Sosyal Hizmetler tarafından geri çevrilmesine imkan yok.

Ama Asher ona yaklaşıp yaklaşmaz beni reddetti. Bana sanki bende bir sorun varmış gibi davrandı, belki de vardır. Hayır.

altın arayışım yüzünden. Mina'yı geri almak için mümkün olan tüm seçenekleri tüketmekten utanmıyorum ve asla da utanmayacağım.

Utanç duyduğum şey öfke, kıskançlık ve hayal kırıklığının beni ele geçirmesine nasıl izin verdiğimdir. Ve bunun Lucy'ye, Aimee'ye ve yolumun kesiştiği diğer pek çok kişiye ne kadar kötü davranmama neden olduğu.

Ve bir anlığına, John'un komşusuna olan ilgimi hoşgörüsüyle karşılıyorum. Normal olsaydık ve normal şartlar altında onun evine davet edilseydim ne olurdu diye düşünmek için kendime izin veriyorum.

Beni ister miydi?

Beni duvara yaslayıp öpecek miydi?

Beni üst kata çıkarır ve John'un benzerime yaptığı gibi vücuduma övgüler yağdırır mıydı?

"Dur bakalım," diyor, yüz ifademi fark edince bana tuhaf bir bakış atıyor ve neyse ki dikkatimi dağıtan düşüncelerimi silkeliyor.

Karşımızdaki duvara doğru yürüdüğünü ve muhtemelen alarm sistemi olan birkaç düğmeye bastığını izliyorum.

"Tamam. Her şey yolunda."

İleri doğru birkaç adım atıyorum ve atar atmaz arkamdaki kapı büyük bir *gürültüyle* otomatik olarak kapanıyor. Elimde olmadan arkama dönmeden önce, biri hidrolik bir *vınlamaya* benzeyen birkaç garip ses duyuyorum.

Koyu ahşap bir kapı gibi görünecek şekilde boyanmış çelik bir plakanın dış kapının üzerinden kayarak ikinci bir koruyucu katman oluşturmalarını izliyorum. Saniyeler sonra, birkaç kilidin dönmesi gibi ses çıkaran üç yüksek tıkırtı duyuyorum.

Vay anasını.

Evine girerken, bu adamın muhtemelen mafyayla bağlantısı olduğunu biliyordum. Ama bu güvenlik sistemi? Buna ne gerek vardı?

Bu ılgınlık.

Kendimi neyin içine soktum ben?

On Altıncı Bölüm

*Öfke hiçbir
zaman nedensiz
değildir, ama
nadiren iyi bir
nedendir.*
Benjamin Franklin

niccolao andretti

Un. Sikeyim. İnandırıcı.

Birisi Red Junior'ı takip ediyor ve onu yakalayabilmiş olması bana bunun beş milyon dolarlık bir vurgun yapmaya çalışan başka bir yeteneksiz olduğunu söylüyor.

Ve vurulduğu gece onu benimle görmemiş olsalardı onu takip etmeleri pek mümkün olmazdı. Yani Jax, o gece bize ateş eden adam, ortağı olmadığını söylerken bana yalan söylüyordu.

Gerçekten etkilendim.

Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. O gece onu sorguladığımda, küçük bir çocuk gibi gevezelik ediyordu. Onu sorgulamayı bitirdiğimde, sosyal güvenlik numarasını, kalbini kıran kadının adını ve Gelecekteki tüm çocuklarına benim adımları vereceğine söz ver.

Son teklifi içtenlikle reddetmiştim.

Ama o devam etti.

İlk çocuk Niccolao olacak. Bir

sonraki Nicholas olacak.

Bir sonraki Nico olacak.

Ondan sonraki Nikolaus olacak. Ondan

sonra da Niklaus.

Ve eğer bir kızsak, Nikki'yi yapabilirim.

Ya da Nikita bile olabilir.

Nicole de çok güzel.

"Niccolaio" dedikten sonra onu kucağıma aldığım bodrum katından ayrılmıştım ama video kaydında saatlerce devam etmesini, sonunda sert zeminde uyuyakalana kadar ismimin yüzlerce varyasyonunu kekeleyerek söylemesini izledim.

Hâlâ alt katta ve bodruma inen açık merdiven boşluğundan geçersen Red Junior muhtemelen ağladığını duyacak, çünkü bunu yapıyor. Çok fazla ağlıyor. Düşünmem gereken bazı gelişim sorunları olup olmadığını merak etmek zorunda kaldığım noktaya kadar.

Ben de o bölgeden uzak durup onu mutfığa götürdüm.

Ona buzdolabından bir şişe su ikram ediyorum ve ikimiz de mutfak adasının ucundaki bar taburelerine oturuyoruz.

"Benim adım Minka," diyor sonunda.

Onaylamak için başımı sallıyorum.

Bu isim ona yakışıyor. Güçlü ama kadınsı ve eşsiz. Kesinlikle onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Bir an öfkeli bir ateş topu, bir an sonra ise karşımdaki bu kadın.

korkusuz da değil.

Ve nasıl ikisi birden olabilir bilmiyorum.

Hayatımda her şey genellikle siyah ve beyazdır.

Önceliklerim belli ve çoğunlukla hayatımı verimli bir şekilde yaşayabiliyorum, kararları kolayca ve çok az tantana ile alabiliyorum. Örneğin Luca Amca'nın hayatını ele alalım. Onu severdim. Gerçekten seviyordum. Ama Ranieri'yi daha çok seviyordum, bu yüzden Luca Amca ile Ranieri'nin hayatı arasında seçim yapmak çok kolaydı.

Yapması kolaydı.

Ve eğer bu karar beni hayatla yüzleşmeye, karmaşık bir insanın yapacağı gibi farklı ve karakter dışı davranmaya zorlamadıysa, o zaman ne yapacağımı bilmiyorum.

Şimdi bu kadına bu kadar yakın olmak beni neredeyse bunaltıyor. Onu her gördüğümde o kadar farklı davranıyor ki, nasıl bu kadar dinamik olabildiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Nasıl bu kadar karmaşık olabilir?

Her insanın bu kadar çok katmanı var mıdır?

Aklıma gelir gelmez bu düşünceden vazgeçiyorum, çünkü bu düşüncüyü aklımdan geçirirsem insanları öldürme işim daha da zorlaşabilir.

Öldüren adamları öldürürüm.

Bu kadar basit.
Siyah ve beyaz.
Karmaşıklık yok.
Katman yok.
Kolay ve ben böyle seviyorum.

"Nick," diyorum uzun bir sessizlikten sonra, ona bugünlerde herkese verdiğim ismi veriyorum.

"Nick," diye tekrarlıyor, ağzında adımla oynuyor ve ben de orgazmın ortasında ağzından çıkarken kulağa nasıl geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu düşünceyle canlanan bebeklik tombulluğumu düzeltiyorum ve biriyle yatmam gerektiğini not ediyorum. Onu John's'tan çıkarken yakaladığımda ne kadar tahrik olduğumu unutmadım ve neredeyse merdivenlerden düşüyordu. Uzun bacaklarını ve mükemmel poposunu ortaya çıkaran bir kot pantolon giymişti ve tökezlerken gömleği yukarı kalkmış, bir sürü teni ortaya çıkmıştı.

Belki gerçekten o kadar seksidir ya da benim *gerçekten biriyle* yatmaya ihtiyacım vardır. Ne de olsa uzun zaman oldu, çünkü başınıza bir darbe aldığınızda ve tüm gün evinizde kaldığınızda bunu yapmak için çok fazla fırsatınız olmuyor.

Yiyecek almak için bile dışarı çıkmıyorum. Ya gardiyanlardan birine aldırıyorum ya da rastgele servis değiştirerek ve güvenlik nedeniyle sahte ismim Nick Andrews'u kullanarak teslim ettiriyorum.

"Sizin için muhafız tutmama ne dersiniz?" Direkt konuya giriyorum.

"Ne?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve nedense, sanırım içlerinde panik.

Belki de onu takip eden daha fazla silahlı adam fikri onu korkutuyordur?

Satmaya çalışıyorum. "Orada olduklarını bile anlamayacaksınız. Adamlarım iyi eğitilidir. Sizi rahatsız etmeyecekleri bir mesafeden takip edebilirler. Geceleri odanızın dışında, hatta evinizin dışında bile kalabilirler.

Ne istersen. İstemezsen onları görmek zorunda bile kalmayacaksın ama ihtiyacın olduğunda seni korumak için orada olacaklar."

Kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayır, bunu istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum."

"Polise gitmekten iyidir. En kötü ihtimalle sana gülerler. En iyi ihtimalle, size bir güvenlik görevlisi verirler. İki hafta boyunca dairenizin ya da evinizin önüne park edecek ve hiçbir şey olmayınca çekip gidecek bir adam. İhtiyacınız olduğunu düşündüğünüz sürece size iyi eğitilmiş bir güvenlik görevlisi vereceğim."

"Peki ya bu sonsuza dek
sürecekse?" "O zaman sonsuza
kadar."

Bana inanmayan bir bakış attı.

Zenginliğin bir yan ürünü olduğu belli olan evi elimle işaret ediyorum.

"Bunun için iyiyim."

Ve

öyleyim.

Sayılr.

Vuruş başına, vuruşun ne kadar zor olduğuna bağlı olarak iki yüz bin dolardan beş milyon dolara kadar değişen sağlıklı bir miktar para alıyorum. Ama bunun da ötesinde, Ranie mal varlığımın peşine düşmeye karar vermeden önce güven fonumdaki payımı boşaltmayı başardım.

Asher Black kadar zengin olmayabilirim ama *büyük büyük büyükbabamın kuzeni* John ve teknoloji milyoneri ve mavi kanlı Dex *aracılığıyla olsa bile bir Rothschild'le akraba olduğumdan* daha zenginim.

Ancak sorun şu ki, o paraya erişemiyorum.

Acil durumlar için düzinelerce offshore hesapta saklı. Hesapları açtığımda aptaldım. Hepsi benim adım altında. Benim gerçek adım. Ve eğer paraya erişirsem, Andrettis'e paramın nerede olduğunu söylemiş olacağım, bu durumda, onlar erişmeden önce tüm hesapları boşaltamayabilirim.

Riske atmamayı tercih ederim.

Bu evi satın alan kişi Asher'dı. Bir şehirde Romano *kapoları* izin verdiği için yaşıyorum. Ve ailemin düşmanı için yaptığım vurgunlardan kazandığım parayla yaşıyorum. Vincent Romano'nun beni cömertçe işe aldığı hitler. Asher'ın teknisyenlerinin benim için yarattığı Nick Andrews sahte kimliği altında.

Romano ailesinin iyi niyetine çok güveniyorum ve Andretti ile Romano aileleri arasındaki zorlu geçmişi göz önünde bulundurduğumda hala şaşırmadan edemiyorum.

Ama yine de anlaşma için iyiyim.

Ömür boyu güvenlik için ödeme yapamam, ama bazı iyilikler isteyebilirim. Güvenlik elemanlarımla arkadaşları. Ya da belki bunu Asher'ın güvenlik şirketi Black Security'den bazı stajyerler için bir eğitim alıştırması olarak bile kullanabilirim.

Yaptığım teklif cömertçe.

Ama nedense bana kesin bir dille "hayır" diyor. Bana nedenini bile söylemedi.

Kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak bana bakıyor, tam da ona göre olduğunu fark ettiğim bir tavırla. Onu çok az tanıyorum, ama onunla tanıştığım her seferinde -kelimenin tam anlamıyla, her seferinde- hep tavrılıydı. Onunla ilgili en tutarlı şey bu.

İnşaat gürültüsü yüzünden hala kızgın mı?

Gözlerimi ona dikiyorum. Kin tutacak bir tipe benziyor. "İyi bir anlaşma," diyorum.

"Ben istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

Küfür edince yüzünü buruşturuyor ve ben de söyledigiime pişman oluyorum. Ben bir küfürcüyüm. Lanet olası bir denizci gibi küfrederim. Aklımda, yüksek sesle ve hatta rüyalarımnda. Ve görünüşe göre, o öyle değil. *Onunla* ilk tanıştığımnda ne dediğini hatırlıyorum.

Kollarını *tekrar kavuşturuyor*. "Beni takip eden, gittiğim her yere giden yabancı adamlar istemiyorum."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Peki nereye gidiyorsun?" John'un evine yaptığı utanç yürüyüşünü ve onun bir servet avcısı olduğuna dair şüphelerimi hatırlayarak sormadan edemiyorum.

Şu anda onu kışkırtmak muhtemelen en iyi kararım değil, ancak para için ben de bazı şüpheli şeyler yaptığım için onu yargılamıyorum. Ama ne olduğunu yüksek sesle söylemesini istiyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, ki bu neden muhtemelen onun eylemleri hakkında ne düşündüğümnden çok benim ne kadar berbat olduğumla ilgili, bunu kabul edip etmeyeceğini bilmek istiyorum.

Bu muhteşem, öfkeli kadının utanmadan bana gerçekleri anlattığını görmek istiyorum.

Ama bunu *yapmadığında*, "seni *ilgilendirmez*" dediğinde, oturduğum koltukta biraz sarkıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım.

Ama onu suçlayamam.

Ben kendimden bahsetmem.

Geçmişim, bugünüm ya da geleceğim hakkında konuşmam.

Artık insanların bana Niccolao demesine bile izin vermiyorum, tabii onları öldürmek üzere değilsem ya da Romano ailesinde düzeltmeyeceğim kadar yüksek mevkide değillerse.

İç çekiyorum, çünkü şüphelerimin doğru olduğunu bilmek için onun bunu doğrulamasına ihtiyacım yok. Ve eğer altın arıyorsa, muhtemelen paraya ihtiyacı vardır.

Sahip olduğum ama erişemediğim para.

Elbette, vurgunlardan elde ettiğim birikimlerimi kullanabilirim, ancak onu şımartmaya başladığımda kolayca daha fazlasını ve daha fazlasını isteyebilir.

Ve bu kadının şeker babası olmak için yeterince insan öldürmüyorum. Ben de kabul edebileceğini düşündüğüm tek şeyi teklif ettim. "Benimle yaşayabilirsin, ben de seni korurum."

Ve lanet olsun, umarım lanet bir hata yapmıyorumdur. Bu hayatta zaten çok fazla hata yaptım.

On Yedinci Bölüm

*Sabırlı bir
adamın
öfkesinden
sakının. Publilius
Syrus*

niccolao andretti

yirmi yaşında

Yılın bu zamanı **Maryland'de hava soğuk olur.**

Ama Florida'dan ayrılalı sadece bir ay oldu ve hala iklim değişikliğine alışamadım.

Evsiz olmamın da bir faydası yok.

Potomac Nehri üzerinde altında uyuduğum bir köprü var ve ayda on dolar karşılığında en yakın Planet Fitness'taki duşlara ve spor aletlerine erişimim var. Soğuktan kaçmak ve günlük duş almak için her gün spor salonunda saatler geçiriyorum.

Spor salonu çalışanları benim bir tür fitness tutkunu olduğumu düşünüyor ve ben de onları düzeltmiyorum. Kesinlikle öyle görünüyor ve davranıyorum. Bir ay boyunca her gün dört saatlik spor seanslarından sonra vücudum neredeyse tanınmaz hale geldi. Daha önce de yapılıydım ama şimdi vücudumda kas olabileceğini bilmediğim yerlerde kaslar var.

Genelde Andretti *kaptanları* bizim gibi yapılı ama zayıf olurlar. Çok fazla kas sizi yavaşlatabilir. Ama yaptığım antrenman miktarı ve türü sayesinde hiç olmadığım kadar hızlı ve güçlüyüm.

Gelişmiş becerilerimi kullanma fırsatımın hiç olmayacak olması utanç verici.

Ve bulunduğum yeri düşünürsek, umarım ben de öyle olmam.

Maryland'i saklanmam için mükemmel bir yer yapan şey aynı zamanda en kötüsü de yapıyor.

Maryland, Romano ve Andretti bölgeleri için bir sınır eyaletidir. Sorun şu ki, iki aile de sınırın nerede başlayıp nerede bittiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Maryland her iki bölgenin de sınırında olduğu için, her iki ailenin de bölgeyi kontrol etmek için hiç kimse olmayan *tenenteler* (teğmenler) göndermesi de yardımcı olmuyor.

Bunlar, her iki aile için de hiçbir şey ifade etmeyen ama yine de değerlerini kanıtlamaya çalışan erkekler ve kadınlar.

Hasarlı egolar tehlikeli bir silahtır.

Ve sınırda, hasar görmüş bir ego *onlarca kişinin* çılgınca şeyler yapmasına neden olur.

Kimin penisi daha büyük diye bitmek bilmeyen bir sidik yarışında sınır savaşları başlatmak gibi mi?

Ancak sınır bölgesinde yaşamak ne kadar tehlikeli olsa da aynı zamanda güvenli çünkü burası sınırın dışında. Babamın bu bölgeyi umursamadığını ilk elden biliyorum ve o Andretti ailesinin reisi.

Eğer baştakiler umursamıyorsa, kimse umursamaz. Bu da burayı gizlenmek için mükemmel bir yer yapıyor.

Ayrıca, başka bir yere de gidemem. Luca Amca'nın evinden çıktığımda koştum. Para ya da pasaport almak için durmadım. Elimde sadece cüzdanımdaki para ve çoktan iptal edilmiş kartlarım vardı.

Ülkeden kaçamadım, hâlâ da kaçamıyorum. O kadar param yok. yeni bir kimlikle yeni bir pasaport almak için bağlantılar. Andretti'nin kanını taşıyan biri için diğer tehditler göz önüne alındığında Andretti bölgesinden ayrılmak istemediğimden eminim.

Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın bazı bölgeleri, her biri beş sendikadan biri olan De Luca ailesi, Camerino ailesi, Rossi ailesi, Romano ailesi ve Andretti ailesi tarafından kontrol edilen beş bölgeye ayrılmıştır.

Ailemin bölgesi güneyde. Romanoları saymazsak, oldukça yalnız kaldık. Açıkçası, Romanolar söz konusu bile olamaz. Romano ailesi yüzlerce yıldır düşmanımız ve onların bölgesine girersem ölmüş sayılırım.

Kendi amcamı vurmuş olsam bile.

Artık Andretti ailesi tarafından hoş karşılanmıyor olabilirim ama hala Andretti soyadını taşıyorum ve damarlarımda hala Andretti kanı dolaşıyor. Bu da her zaman Romano ailesinin en büyük düşmanı olacağım anlamına geliyor.

Bazı önyargılar üstesinden gelinemeyecek kadar güçlüdür.

Rossi bölgesine de giremem. Bölgeleri Batı kıyısında, bu yüzden onlarla hiç uğraşmak zorunda kalmadım. Bu da nasıl yönetildikleri hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor, bu da yeterli bilgi olmadan bölgelerine girmeyi kötü bir fikir haline getiriyor.

Peki ya De Luca bölgesi? Bu bir seçenek bile değil. De Lucas'lar yarasa boku gibi. Önce seni öldürüp sonra soru sorarlar. Beş sendika arasında orijinal mafya kurallarını terk eden tek aile onlar. Masum kadın ve çocuklar sınır dışı.

Onlara göre masumlar adil bir oyun. Sikerim böyle işi. Öyle bir yerde yaşayamam.

Camerino ailesi De Luca ailesi kadar kötü olmasa da, politikalarında şu anda orada görülme riskini alamayacağım kadar çok şey oluyor. Rossi ailesiyle savaş halindeler ve Romano'larla Andretti'lerin pasif savaşı gibi kimsenin birbirine neden kızgın olduğunu hatırlamadığı bir savaş değil bu.

Savaşları taze, öfkeli ve amansız. İşte buradayım.

Lanet olası soğuk kışta Maryland'de evsizler.

Molam bittiğinde iç geçiriyorum ve isteksizce her gece barmenlik yaptığım Phantom kulübüne giriyorum. Burada makul miktarda para kazanıyorum, ama kaçarken ihtiyacım olursa diye biriktirmek benim için daha iyi.

Tüm paramı gerçek adımla bir offshore banka hesabına aktararak bir hata yaptım, ancak acelem vardı, alternatif bir kimlik ayarlamamıştım ve amcamı yeni öldürdüğüm için doğru düşünemiyordum.

Şimdi, bu hatanın bedelini sıcak bir yatağa harcamak yerine biriktirmeyi tercih ettiğim her dolarla ödüyorum. Buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim. Kaçak yaşamak tüm içgüdülerime aykırı.

Ben savaşmak ve mafya hayatı yaşamak için doğmuşum. Boşta kalmak ve kaçmak benim en kötü kabusum. Ama aynı zamanda hayatta kalmak için tek umudum.

İşte bu yüzden, az önce çıktığım sokakta bir tıkırtı duyduğumda ve araştırmak için Phantom'un arka kapısını biraz açtığımda, delirmiş bir adamın tanıdık görüntüsüyle irkildim.

mavi gözler ve dağınık kahverengi saçlar. Orada, karanlık ara sokakta tanımadığım bir adamla birlikte duran eski arkadaşlarımdan biri, Ignazio

Colombo.

Ve ara sokağın çıkışını kapatan bir arabanın içinde sadece bir kez karşılaştığım ama her yerde tanıyabileceğim biri var.

Asher Black.

"Efsane olacağız amına koyayım," diyor Naz yanındaki adama, sesi sessizliğe karışıyor.

Kafamın içinde homurdanıyorum, çünkü Naz'ın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü her şey yüzde yüz korkunç bir fikir olmaya mahkûmdur.

Naz umursamaz bir aptal. Hiç şüphesiz şu anda başını belaya sokmak üzere olan tam, eksiksiz, inanılmaz derecede ahmak bir aptal. Şu anda Andretti'nin bir numaralı düşmanı olabilirim ama o hâlâ benim eski bir dostum.

Naz Florida'da benimle birlikte çalışıyordu - ta ki Romano *kaporegime benzettiği* masum bir sivili vurana kadar, çünkü onun aptal zihnine göre bir Romano *kaporegimin* durup dururken Andretti bölgesinin göbeğindeki lanet olası bir Baby Gap'e girmesi mantıklıydı.

Sivil, Naz'ın kötü nişancılığından kurtuldu, çok sayıda mavili adama ödeme yapıldı ve Naz, başkasının sorunu olacağı sınıra gönderildi.

Peki ya şimdi?

O kişi benim.

On Sekizinci Bölüm

*Öfkeye tutunmak,
başkasına atmak amacıyla
sıcak bir kömürü tutmaya
benzer; yanan siz
olursunuz.*

Buda

niccolais andretti

yirmi yaşında

Naz kot pantolonunun kemerinden **parlak bir Smith and Wesson** çıkarırken, diğer adam tabanına yılan resmi kazınmış bir Colt çıkarır.

Naz yanındaki adama dönerek, "İzle ve öğren dostum. İzle ve öğren. Bundan sonra Florida'ya dönmem için bana yalvaracaklar. Lanet bir efsane olacağım, dostum."

Sakin *yapma Naz*, diye yalvarıyorum içimden, hâlâ gözlerden uzak. Ve o da yapıyor.

Yanındaki adama bakıp silahını Asher'a doğru kaldırmadan önce ona sırtımasını izliyorum. Şimdiden üç Romano adamı Asher'a katılmış, bir diğeri de arabadan iniyor. Naz bunu yaparsa ölecek.

Bu kadar adamla başa çıkabileceğini düşünüyor, çünkü beni bunu yaparken gördü.

Ama o ben değilim ve Asher'ın neler yapabileceğini bilmiyor. Bir ay öncesine kadar, Asher mafya dünyasında neredeyse bilinmeyen bir varlıktı. O

Naz'ın kafasında biraz olsun beyin varsa, bu ona Asher hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatacaktır. Ama tabii ki Naz'dan her şeyi enine boyuna düşünmesini istemek çok fazla şey istemek olur.

Kendimi sorgulamadan önce, Amca'yı öldürmek için kullandığım silahı çektim. Luca'yı kapüşonumun altındaki kılıfından çıkardım. Naz'ın yanındaki adamı öldürmek için ateş ediyorum, sonra Naz'ın silahı tutan eline ateş ediyorum.

Asher bize dönüyor ve arkasındaki adamlar silahlarını çekiyor.

Ama Asher beni görünce bir yumruk kaldırıyor ve arkadaşları silahlarını indiriyor.

"Niccolaio?!" Naz yaralı elini sıkıca tutarak haykırıyor. Gözleri benimkilere dikilmiş, içlerinde eşit derecede hiddet ve inançsızlık v a r .

Yakından bakarsam, onlarda da ihaneti göreceğimden şüpheleniyorum, bu yüzden çok yakından bakmıyorum. Onun yerine durumu hızla yeniden değerlendirip bir karar veriyorum. Silah Naz'ın yanında yerde yatıyor. Onu görmezden geliyorum, uzanıp onun Smith Wesson'unu ve arkadaşının Colt'unu da alıyorum. İkisini de pantolonumun kemerine sokuyorum, silahımı sağ elimde ama gevşekçe yanımda tutuyorum.

Asher bize yaklaşıyor. Yerdeki ölü adama baktığında. başımı sallayarak artık hayatta olmadığını gösteriyorum. Asher başını sallıyor ve dikkatini, tıpkı bir aptal gibi ayağa kalkmaya çalışan Naz'a çeviriyor.

Sol ayağımı kullanıp Naz'ı geri itiyorum, ayağa kalkarsa işleri kendisi için daha da kötüleştireceğini biliyorum.

"Lanet olası hain pislik. Andretti adını hak etmiyorsun," diye tükürüyor Naz.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü Naz adımı tedavi edilemez bir hastalıkmiş gibi söylediği anda hakaretleri bekliyordum. Yemi yutmak yerine ağzımı kapalı tutuyor ve Asher'in ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki, Luca Amca'yı öldürdüğüm geceyi hatırlıyorum, o da bana aynı bakışı atmıştı. Ranieri, Asher ile Luca Amca'nın odasından çıkarken bana bir bakış attıktan ve silah almak için yatak odasına koştuktan sonra yerleşkeden yeni kaçmıştık.

Bundan sonra babamı aradığından hiç şüphem yoktu ve artık Andretti bölgesinin hedefiydik. Oradan çıkmam gerekiyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Asher bana baktı, onu şaşırtmışım gibi garip bir bakış attı ve sonra gitti.

Ve tek başımaydım.

Şimdi, bir ay sonra, kendi başıma çok iyi gittiğimi söyleyemem.

Ama hayattayım ve bunun da bir anlamı olmalı.

Naz ayağımın altından hırlıyor: "Senin derdin ne lan? Nicolaio? Luca'yı senin öldürdüğünü söylediklerinde onlara inanmamıştım. Ama senin pislik olduğunu bilmeliydim. Bu adamın kim olduğunu biliyor musun? Lanet olası Asher Black. Sana ne kadar ödüyor?" İnançsızlıkla başını sallıyor. "Önce Luca'nın hayatını aldın, şimdi de *onun hayatını mı* kurtarıyorsun?"

Asher kaşlarını kaldırıp "*Evet, neden hayatımı kurtardın?*" der gibi bakıyor. Ama gerçek şu ki, Asher'in hayatını ben kurtarmadım.

Naz'inkini kurtardım.

Nankör pislik bunun farkında değil.

Ama Asher'i öldürmesine izin verseydim, Asher'in adamları onu biçerdi. Sayıca azdı ve Naz'ın Asher'in yanına gönderilmesinin iyi bir nedeni vardı. Sınırdı. O ne bana ne de Asher'a benziyor. Şu beş kiloluklardan biri gibi. Kendini Alman kurdu falan sanan bir Chihuahas. Andretti ailesinin koruması altında olmasının tek nedeni babasının benimle iyi geçiniyor olması.

Bunun dışında, hiçbir işe yaramıyor. Ama yine de, bir zamanlar benim arkadaşımdı. Ve nedense bu benim için hâlâ önemli, ben de elimden geleni yaptım. Onu kurtardım ve bunu yaparken Asher'ı da kurtarmış oldum.

Şimdi sessizce durmuş, bunun sonuçlarının ne olacağını görmeyi bekliyorum. Asher'ın bunu neden yaptığını anlayacağını biliyorum, tabii henüz anlamadıysa. Bu sadece bir zaman meselesi. Ve bunu yaptığında, bana ne yapacağını merak ediyorum.

Ne de olsa ben bir Andretti olarak doğdum.

"Angelo?" Naz başını arkadaşına doğru çevirerek acınası bir şekilde seslendi.

"O öldü" derken iç çekiyorum ve sesimi yumuşatıyorum.

Naz'ın gözleri parlıyor ve öfke dolu. "O bizden biriydi," diye feveran ediyor.

"Onu tanıyamadım."

"Bir süredir yoktun." "Bir aydır yokum."

"Bir ayda çok şey olabilir." Doğru söylüyor.

Bir ayda çok şey olabilir. Birçok açıdan, bir ay öncesine göre farklı bir insanım. Fiziksel olarak daha güçlü ve daha hızlıyım. Ama içim daha soğuk. Amcamın kendi ellerimle öldürülmesiyle sertleştim.

Ama bazı açılardan hiç değişmedim.

Bir ay önce olsa Naz'ı kurtarmaya çalışırdım. Ve birkaç dakika önce, hâlâ aynı şeyi yapmaya istekli olduğum ortaya çıktı. Naz cahil, nankör bir pislik olsa bile. Ve ne yazık ki, hem Naz'ın hem de Angelo'nun silahları vardı.

Ve sadece bir tane vardı.

Naz'ı etkisiz hale getirirken Angelo'nun ateş etme riskini göze alamazdım, bu yüzden onu öldürdüm. Böylesi daha kolaydı.

Hayatı bu kadar önemsememem kötü müydü? Tabii ki.

Ama ben bile garip bir şekilde hayata karşı bir saygım olduğunu fark ettim.

Naz'ın hayatına değer verdim. Sadece Angelo'nunki pahasına oldu. Tıpkı Ranieri'nin hayatına Luca Amca'nınki pahasına değer verdiğim gibi. Hayatlara bakıp öncelik sıralaması yapabilmek iğrenç bir yetenek. Hangisinin daha değerli olduğunu söyleyebilmek.

Ama Andretti'nin varisi olarak, babam bana böyle yapmamı öğretti.

Ama Naz'ın beni görünce verdiği tepkiye bakılırsa, Andrettilerin hiçbiri yaptığım şeyi bu şekilde görmüyor.

Bu da demek oluyor ki hâlâ kaçıyorum. Belki de hep kaçak olacağım. Ama sonra Asher bana döndü ve her şeyi değiştirecek bir teklifte bulundu. Bana Romano topraklarında sığınma teklif etti ve lanet olsun, kabul ettim.

Kaçak yaşamaktan nefret ettiğim ve Andrettiler benden zaten nefret ettiği için Asher'ın teklifini kabul etmemin bir hata olabileceğini düşünmüyorum bile.

Bunu bir kez yaparsam, geri dönüşü olmaz.

On Dokuzuncu Bölüm

*Öfke, zihnin
lambasını söndüren
bir rüzgârdır.*
Robert Green Ingersoll

minka reynolds

Mevcut

Vaserley Hall'daki yurt odama giden koridorun kapısını açtığımda **Lucy bana çarpıyor**. Hareket, elimde tuttuğum orta boy taşıma kutusunun yere düşmesine ve içindeki giysilerin halıya dökülmesine neden oluyor.

Bunu bilerek yapmıyor ama yine de beni rahatsız ediyor.

"Özür dilerim," diyor gülümseyerek ve eşyalarımı almak için uzanıyor.

Benden kaçtığı zamanları daha çok seviyorum. Ne pahasına olursa olsun benimle konuşmadığı zamanları. Birkaç ay önce, kazara bana çarptığında

pasif agresif bir şekilde bana bakar ve diğer tarafa dönerdi. (Ve muhtemelen ben de ona sert bir yorum gönderirdim.) Şimdi özür diliyor. Yüzünde bir *gülümsemeyle*.

Ve ben sessizce duruyorum. Dilimin ucunda, söyleyemedim buharlaşıp giden bir hakaretle ona bakıyorum. Nedense ona kötü davranmak içimden gelmiyor. Yine de, okul yılının başında, ona ve Aimee'ye katlanamıyordum.

Aimee rakipti. Ben Wilton Jefferson İşletme Fakültesi Dekanı'nı gözüme kestirmiştim, o da Aimee'yi gözüne kestirmişti. O da

Zengin, eski paralı ve birkaç başarılı iş yürütüyor. Göze hoş görünmesinin bir zararı yok.

Ve ben de o kız gibi davranıyordum. Hani şu kıskançlık ve tehditten başka bir nedeni olmadığı halde birine sinsice yaklaşan kız. Ve Aimee'nin en iyi arkadaşı olarak Lucy çapraz ateşte kaldı. Bu benim hatamdı. Bunu biliyorum. Bu aptal kan davasını başlattığım andan beri biliyordum ama yine de yaptım.

Ama ikisinin bir arada oluşuyla ilgili bir şey bana, Sosyal Hizmetler onu benden almadan önce Mina ile nasıl birlikte olduğumuzu hatırlattı - ve hala hatırlatıyor. Onları ilk kez Vaserley Hall'a taşıdığımızda gördüğümü ve *ne cüretle böyle davranabildiklerini* düşündüğümü hatırlıyorum. *Kız kardeşim China Town'da berbat, yıkık dökük bir binada kapana kısılmışken kaygısız ve hayat dolu mu?*

Ben de tepki verdim.

Kıskanmıştım ve öfkelen dim.

Aimee'ye ilk söylediğim şey "İğrenç. Ne giyiyorsun, Hill Billy?" oldu.

Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve modaya uygun, yıpranmış kovboy çizimleri vardı ki açıkçası markalarım dan birinin yardımı olmadan alabileceğim her şeyden daha güzeldi. Aimee bana zekice ve iğneleyici bir yorum yaparken Lucy ağzı açık bir şekilde öylece duruyordu.

Ondan sonrası savaştı ve ertesi gün Aimee'yi kampüste Jefferson Dekanı ile konuşurken görmem yardımcı olmadı, gözleri birkaç saniyede bir göğüslerinin cömert kabarıklıklarına bakıyordu, gözlerindeki şehvet açıktı.

Şimdi geriye dönüp baktığımda aptallık ettiğimi fark ediyorum. Sık sık olduğu gibi, öfkem beni ele geçirmişti ve daha da kötüsü, Aimee ya da Lucy'ye kızgın bile değildim.

Dünyaya kızgındım. Hâlâ da öyleyim.

Ve Lucy'nin iyi bir insan olması daha da kötü.

Ve şu anda, ben değişmeye çalışırken bile, o hala benden daha iyi bir insan olmaya devam ediyor.

Bu, yurt odamda saklanmasına izin verdiğimden beri bana ilk arkadaşça davranışı değil. Örneğin, yaklaşık bir ay önce beni John'un evinden çıkarken yakaladığında neşeyle selamlamıştı. Aklıma gelmişken, ona neden John'un komşusunun evine girdiğini sormak iyi bir fikir olabilir. İlk etapta brownstone.

Nick'in brownstone'u.

Gözlerimi ona dikiyorum, korumasının hareket halindeyken arkasında korumacı bir şekilde durmasını görmezden geliyorum. "Bir ay önce seni girerken gördüğüm o kahverengi evde kim yaşıyor? Central Park'ın oradaki."

Yüzünde bir anlık bir gülümseme beliriyor, sonra bu gülümseme kayboluyor ve bana masum bir ifade veriyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Arkasından koruması homurdanıyor. Ona ters ters bakmak için dönüyor ama bakışları narin yüz hatlarında eğlenceli ve aptalca kalıyor ve korumanın homurtusu tam bir kahkahaya dönüşüyor. Devasa, kaslı gövdesi kahkahalarla sallanırken, yüzünde yumuşak bir sevgi gülümsemesiyle onu izliyor.

Dikkatini tekrar çekmek için boğazımı temizliyorum. "Evet, biliyorsun." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Onu nereden tanıyorsun?"

Komşunun erkek olduğunu bildiğimi ona söylediğim için kendime lanet ediyorum.

Lucy, tabii ki anladı. Söylediklerim karşısında gözleri fal taşı gibi açılıyor ve gülümsemesine engel olmaya bile çalışmıyor. "Demek Nick'le tanıştın?"

Nick.

Dün bana adının Nick olduğunu söyledi ama ben hala ona yakıştığını düşünmüyorum.

O başka bir şeyken bu çok normal. İsmi o kadar sıradan ki onu öğrenmek neredeyse bir hayal kırıklığıydı. Kafamda isimsiz bir varlıkken daha çok hoşuma gidiyordu.

Zihnimde gerçekliğe bürünen bu düşünceleri zihinsel olarak zorluyorum. O kelimeyle aynı cümlede bile anılmamalı.

Ondan ne kadar hoşlanmadığımdan bahsetmediğim sürece "hoşlanmak". Onunla kalmama izin vererek bana iyilik yapıyor olsa bile.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu konuda onu duvara toslattım.

"Düğünüme gitmek ister misin?" Lucy düşüncelerimi bölerek ve beni tamamen şaşırtarak soruyor.

"Ne?" Aptalca papağan gibi tekrarlıyorum. Çünkü, gerçekten...

Ne?

Ona ne yaptığımı unuttu mu? Tehdit ettiğim biriyle arkadaşlık etmekten başka bir şey yapmadığı halde ona aylarca eziyet ettiğimi. Suçlulukla gözlerimi kaçırıyorum, ona davranış şeklime rağmen, beni hedeflerimden biri tarafından uyuşturulmaktan ve tecavüze uğramaktan nasıl kurtardığını hatırlıyorum.

Lucy iyi bir insan. Bu benim olmadığım ve asla olamayacağım bir şey.
Benim için artık çok geç, ama onun iyiliğini hala fark edebildiğim için
mutluyum. Lucy'nin

En azından ne olduğunu göremeyeceğim kadar yabancı bir kavram değil.

"Düğünüm," diye yavaşça tekrarlıyor ve kafasının içinde bana güldüğünü hissediyorum.

Çünkü Lucy ne kadar iyi bir insan olsa da, aynı zamanda tuhaf biri. Ve hatta belki de deli.

Bir keresinde yurt odamdan çıkmak üzereyken onu gördüm. korumasının yanında, şu anda onunla birlikte olan. Salonumuzdaki kızlardan birkaçına bakıyor ve muhtemelen İsviçre ile ilgili bir şeyler gibi oldukça tuhaf şeyler söylüyordu. Belki de peynirle ilgili.

Onu görür görmez geri döndüm ve o gün onun çılgınlıklarıyla uğraşmak istemediğim için odama döndüm.

Şimdi ona sertçe bakarken, bastırılmış bir nefes verdim. "Hayır, seni duydum. Sadece beni neden davet ettiğini bilmiyorum." Bir ayağımdan diğerine kıpırdanıyorum,

Bu konuşmanın gittiği yönden rahatsızım. "Çünkü bana yardım ettin."

Ve işte orada. Konuyu açacağını biliyordum ama yine de duymaya hazır değildim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, suçluluk duygusuyla ona yardım ettim. O bana yardım etti ve ben bile aynısını yapmamanın berbat bir şey olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda, ona yardım edersem belki bir tür kefaret bulabileceğimi düşündüm. Suçluluk duygusunu ve öfkeyle saldırma döngüsünü sona erdirmenin bir yolu.

Ben yapmadım. Onun varlığı yurt odamda kaldığı her saniye beni rahatsız ediyordu. O kadar ki Nella ve ben Lauren'ın yurt odasında kaldık. Ve bittiğinde, hala daha iyi bir insan gibi hissetmiyordum.

Bebek adimleri.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sanki bu bariyer beni bu konuşmanın beni ne kadar rahatsız ettiğinden koruyacakmış gibi. "Önce sen bana yardım ettin."

İç çekiyor. "Hayatını gerçekten böyle mi yaşamak istiyorsun? Göz e göz mü? Her şeyin karşılık bulmasını bekleyerek mi?"

Omuz silkiyorum, çapraz kollarımın hareketi garip geliyor. "Neden olmasın?" Adil olan bu.

"Çünkü yaptığınız her şeyin karşılığında bir şey beklemek hesaplanmış bir şeydir ve bu hayatı yaşamamanın boktan bir yoludur."

İç çekiyorum, s-h-i-t kelimesi karşısında otomatik olarak irkiliyorum. "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki? Bana kızgın olman gerekmiyor mu?"

"Sana neden kızgın olayım ki?"

"Çünkü sana kötü davrandım."

"Haklısın. Bana karşı kabaydın ama artık değilsin." "Ve beni affediyor musun? Öylece?"

"Neden olmasın? Ben sana yardım ettim. Sen de bana yardım ettin. Ve o zamandan beri bana kötü davranmadın. Gelecekte de öyle olacağını sanmıyorum. Birbirimizden nefret etmemizin ne anlamı var ki? O zamanlar senden kaçmak enerjimi tüketiyordu."

Homurdanıyorum, çünkü o benden kaçmış olabilir, ama ben de ondan kaçtım. Ve o haklı.

Haklı olduğu bir nokta var ama aynı zamanda düğününe davetiye göndermek nezaket sınırlarını aşıyor. Düğün davetiyesi olmadan da arkadaşça davranabiliriz.

Aslında.

"Arkadaş olmadan da iyi olabiliriz."

Gülüyor. "Minka, şu lanet arkadaşlık teklifini kabul et. Eğer fark etmediysen, Nella ve yüzü her neyse gittiler. Muhtemelen onları bir daha asla göremeyeceksin. Ve dürüst olmak gerekirse, ne sandığın kadar kötü olduğunu düşünüyorum, ne de öyleymiş gibi davrandığın kadar kötü. Yalnız olduğunu herkes görebilir. Sadece arkadaşlığı kabul et ve düğün davetiyesini düşün. Seni affettim. Söz veriyorum."

Ve o gittiğinde sırtımı koridorun duvarına dayayıp tavana bakıyorum.

Çelişkili.

Lucy beni affetti ama ben kendimi affedebilir miyim?

Yirminci Bölüm

*Bir insanın asla
kızmaması gereken iki
şey vardır; yardım
edebilecekleri ve
yapamazlar.*

Platon

minka reynolds

onsekiz yaşında

Vücudumda **özensiz** öpücükler bırakırken, yaptığım şeyin doğru olup olmadığını bir kez daha merak ediyorum.

Ama sonra sahip olduğu onca parayı ve kendimi ona bağlamanın bana ve Mina'ya neler yapabileceğini hatırlıyorum. Geçen Cumartesi günü, Mina'nın kalbi kırık yüzünü gördüğümde, benden alındığından beri onu ilk kez gördükten sonra onu terk etmek zorunda kaldığımda gözlerinden yaşlar aktığını düşünüyorum.

Ve bu sarsıcı görüntü beynime yeni kazınmışken, bunu yapmam gerektiğini hiç şüphesiz biliyorum.

Bu yüzden, kendimi çelikleştiriyorum ve bana dokunduğunda ikna edici bir inilti çıkarıyorum, öyle ki ona fiziksel ya da zihinsel olarak birazcık bile ilgi duysam kontrolümü kaybediyorum.

Ama öyle olmadığım için, içimdeki tiksintiyi uzak tutmaya çalışıyorum.

Bekâretini önemseyen kızlardan değilim ama yine de bekâretimi bu şekilde kaybediyor olmak berbat bir şey. Yaşadığım hayat ve tanıdığım insanlar

mumlar ve gül yaprakları saçılmasını hiç beklemiyordum.

Kaldığım lüks otelin zemininde bir adam ilk kez içime girdiğinde...

Ama benden üç kat yaşlı bir adamın altında, bakir bedenimi açgözlülükle pençelemesine izin vermeyi de beklemiyordum.

Yine de buradayım ve tam olarak olan şey bu.

Dolgun sağ elini yavaşça ve sertçe sağ uyluğumun iç kısmına götürüyor ve ben inliyorum. Boynuma doğru sırttığını hissediyorum, muhtemelen bu sesin ıstıraptan değil zevkten kaynaklandığını varsayıyor.

Ve gecenin geri kalanında, tam olarak böyle hissediyorum. Her dokunuşta ıstırap.

Her yalamada ıstırap. Her itişte ıstırap.

Ama bir şekilde, tüm bunların ortasında, bu ıstırap öfkeye dönüşüyor. Ve kendimi daha iyi hissediyorum.

Bir sığınak buldum.

"Minka."

"Ha?"

"Eee?"

"Özür dilerim. Ne dedin sen, Mina?"

Mina inliyor, yanakları onu sekiz yaşından daha genç gösterecek şekilde şişiyor. "Beni görmezden gelmeyi bırak!"

"Seni görmezden gelmiyorum." Birkaç parmağımı kaldırdım. "İzci onuru." "İzci onuru nedir?"

"Boş ver," diyorum, aklım çoktan başka yönlere kaymıştı.

Mina'nın arkasındaki lavabonun yanında duran devasa Costco Kirkland el dezenfektanı şişesine bakıyorum. Onu çalarsam ne olacağını merak ediyorum. Beni yakalarlar mı? Yakalasalar bile umurumda olur mu?

Dün gece bekaretimi kaybettikten ve hemen ardından artık istenmediğimi, oyuna getirildiğimi öğrendikten sonra eve gidip duş aldım.

Ama o bir duş yetmeyince, tekrar duş aldım. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve

tekrar.

On üç kez duş aldım ama hâlâ kirli hissediyordum.

Vücudumu kaç kez ovarsam ovayım ya da saçlarımı kaç kez şampuanla ovarsam ovayım kendimi temiz hissetmiyordum. Ellerinin tenimdeki morartıcı dokunuşunu ve boynuma değen nefesini hâlâ hissedebiliyordum. Hiçbir sabun ve su bu kiri temizleyemeyecekti.

Ve sonunda, durmak zorunda kaldım.

Ne de olsa o kadar çok duş alacak param yoktu.

Dün aldığım milyonlarca duş sayesinde, önümüzdeki üç ay boyunca daha az sabun kullanmam ve daha kısa duş almam gerekecek.

Dün gece boşa harcadığım şampuan, vücut sabunu ve su için. Belki de elektrik faturasındaki artışı ödemek için tam zamanlı çalıştığım lokantada fazladan birkaç vardiya almam bile gerekecek.

Ama yine de bir şeyler yapmalıyım.

İçimden temiz olduğunu bilsem de cildim kaşınıyor ve iğrenç hissediyorum.

El dezenfektanına bir kez daha bakıyorum ve küçük çantama sığdırıp sığdıramayacağımı merak ediyorum. Büyük bir şişe, muhtemelen ön kolumun yüksekliği ve iki katı genişliğinde. Ne olmuş yani?

Sığacağından şüpheliyim... ama onu eve götürmek, küvete dökmek ve arındırma hissedene kadar günlerce içinde yatmak istiyorum.

"MINKA!!!" Mina tekrar, bu sefer doğrudan kulağıma bağırarak söylüyor.

İrkildim ve ondan uzaklaştım. "Tanrım! NE? Ne istiyorsun?" Sertçe sordum.

Söylediğim anda pişman oluyorum ama sözlerimi geri alamıyorum.

Mina - benim güzel, masum, inanılmaz kız kardeşim - önümde paramparça oluyor,

ve ona bunu yaptığım için kendimi gezegendeki en büyük canavar gibi hissediyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Hiçbir zaman. Elbette, çabuk sinirlenirim, hem de en çabuk. Eğer benim sperm ve yumurta donörlerime sahip olsaydın sen de öyle olurdun.

Ama Mina'yı hiç terslemedim. Asla.

Bir kere bile.

Yine de burada, küçük kız kardeşimin gözlerimin önünde parçalanmasını izliyorum. Ve bunu *ben* yaptım.

Onu kırıyorum.

Onu daha iyi korumalıyım.

Yıllar önce liseyi bırakıp GED almalıyım.

Bunu yapabilecek kadar zekiyim. Ama hayalperesttim. Liseyi bitirirsem, çalışıp Mina'ya bakarken birkaç yıllığına bir devlet üniversitesine gidebileceğimi düşündüm. Sonra da NYU ya da Columbia, hatta belki Wilton gibi bölgedeki iyi bir okula transfer olurdum.

O zaman iyi bir iş bulabilirdim ve daha iyi yaşayabilirdik. Bu boş bir hayaldi ve bunun için her şeyi riske attım.

Bunun için *Mina'yı* riske attım.

Diplomamı almalıyım. Okuldan arta kalan zamanımı Mina'ya evde eğitim vererek ve lokantada fazladan mesai yaparak geçirmeliydim. Kendim için istediğim hayat bu olmazdı ama yine de Mina'ya sahip olurdum ve onun benden daha iyi bir geleceği olmasını sağlardım.

Ama ben bunu yapmamayı seçtim. Bunun yerine bencil olmayı seçtim.

Mina'ya ve onun geleceğine odaklanmam gerekirken liseyi bitirmeyi ve üniversiteye gitmeyi hak ettiğime karar verdim. Onun için en iyi kararları vermeliydim, bizim için değil. Benim için değil.

Ve şimdi, Mina benim yaptıklarım yüzünden acı çekiyor.

Benim yüzümden burada. Çünkü durumumuzu yeterince iyi saklayamadım.

Buna ihtiyacı yok. Dün geceki kızgınlığımın, kalp kırıklığımın ve umutsuzluğumun yükünü taşımasına gerek yok. Şimdi değil, burada, yabancı bir yerde, tamamen yabancıların bakımı altında kalırken.

Olanların acısını ondan çıkarmamalıyım.

"Hey," diyorum Mina'ya nazikçe, gözyaşları yavaşladığında ve tekrar bana döndüğünde minnettarım. "Özür dilerim, Mina. Öyle demek istemedim. Sadece yorgunum. Seni seviyorum, tamam mı?"

Başını sallıyor ve gözyaşlarına rağmen dudaklarının kenarında minik bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni seviyorum." Sonra alt dudağı titriyor ve sesi bu kadar masum, küçük bir şey için öfke dolu bir şekilde şöyle diyor: "Buradan nefret ediyorum. Buradan o kadar nefret ediyorum ki! Keşke seninle eve gidebilsem, Minka."

Öne uzanıyorum ve başını göğsüme yaslıyorum. "Biliyorum, Mina. Keşke sen de yapabilsen." Ve sonra dudaklarımı başının tepesine bastırarak fısıldıyorum: "Tekrar birlikte olacağız. Söz veriyorum."

Ve onu tekrar terk etme zamanı geldiğinde, artık kendimi kirli hissetmiyorum. İzin veriyorum.

İçimdeki acı öfkeye dönüşüyor, tanıdıklığını kucaklıyorum. Ve izin verdim

Bu öfke kararlılığımı körüklüyor.

Bunu yapabilirim.

Yapmak
zorundayı
m.

Mina için.

Umarım yol boyunca kendimi kaybetmem.

Bölüm Yirmi Bir

*En keskin kılıç,
öfkeyle söylenen bir
sözdür. Guatama
Buddha*

niccolao andretti

Mevcut

Minka taşındığında, yanında getirdiği şeylerin azlığı neredeyse acınacak bir durumdur.

Yaklaşık bir bavul büyüklüğünde küçük bir giysi kutusu; biblolarla dolu daha da küçük bir kutu, birkaç ders kitabı ve bazı Gördüğüm kadarıyla karakterine tamamen aykırı bulduğum aşk romanları; ve ölüm döşeğindeymiş gibi görünen orta boy bir çanta ve içindeki tek iki eşyaya bakılırsa, Minka cüzdan ve anahtarlardan daha ağır bir şey taşımak için ona da güvenmiyor.

Kutuları üst üste dizerken, çantayı en üste atarken ve üç şeyi aynı anda kolayca kaldırırken içimdeki eski Niccolao'yu dışa vurmaktan kendimi alamıyorum. "Lanet olsun. Bir taşıma ekibi tutmalıydık," diye şaka yapıyorum, karakterimin dışında ve o anda eski benliğim gibi hissediyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, gözlerindeki kızgınlık tanıdık. "Yoksulluğumla dalga mı geçiyorsun?" Büyük fuayedeki yerimizden evime bakıyor, yavaşça her şeyi içine çekiyor. Her şey güzel, parlak ve ışıltılı, ama para sahibi olmak böyle bir şey işte. "Herkes senin kadar ayrıcalıklı değil."

Omuz silkiyorum, çünkü kan dökülmesini ve ailem tarafından evlatlıktan reddedilmeyi saymazsak, haklı. Çoğunlukla, oldukça ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. Son yedi yılımı saklanarak geçirmiş olsam da

evsiz kaldığım ve bir süre lanet olası bir köprünün altında yaşadığım o soğuk ay dışında lüks içinde yaşadım.

"Sen utanmazsın," diye mırıldanıyor, ama sesi sönük çıkıyor.

Aslına bakarsan, pek de şımarık biri gibi görünmüyor. Tabii, pek uysal sayılmaz. Ama ona taşınmayı teklif ettiğimden beri geçen yirmi dört saat boyunca kendimi hırçın birine hazırlıyordum. Küstah bir cehenneme. Keskin diliyle savaş üstüne savaşa.

Ve karşımdaki kadın beklediğim kadın değil. Neredeyse...

düşünceli görünüyor.

Sanki bir şekilde kim olduğunu bilen bir kadından hala anlamaya çalışan bir kadına dönüşmüş gibi.

Bazı nedenlerden dolayı bu beni derinden rahatsız ediyor.

Sanırım dünyaya ve özellikle de bana kızgın olduğunda onu daha çok seviyorum.

Benim neyim var, asla bilemeyeceğim. İster can sıkıntısı deyin ister cazibe, ama onun tipik şımarıklığı beni heyecanlandırıyor. Yine de onu böyle görmek neredeyse yorucu. Bedenini duvara yaslayıp gözlerinin heyecan ve şehvetle parlamışını, şu anda tanık olduğum umutsuzluktan başka herhangi bir şeyi izleme isteğine direniyorum.

"Odam nerede?" diye soruyor ve onu bırakıp bu tuhaf halinden kurtulma fırsatı bulduğum için minnettarım.

Onu üst katta benimkinin karşısındaki yatak odasına götürüyorum. Büyük boy bir yatak, duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon, geniş bir banyo ve sahip olduğu kıyafetlerin on bin katını alabilecek kapasitede bir gömme dolabı olan cömert bir oda.

Kutuları açılan kapının yanına, yere bırakıyorum. "Evi gezmek ister misin? yer?" Soruyorum, çünkü daha sonra ait olmadığı bir yerde dolaşmasını istemiyorum.

Başıyla onayladığında, onu evin içinde gezdiriyorum; boş yatak odalarını, kendi odamı, ofisi, kütüphaneyi, spor salonunu, tiyatroyu, oturma odasını ve güvenlik odasını gösteriyorum.

Ona kişisel güvenlik tutmayı önerdiğimde verdiği tepkiye bakılırsa, onu korkutma riskine girmemenin daha güvenli olabileceğini düşündüm. Onu mutfağa doğru götürürken merdiven boşluğundan gelen yüksek sesli bir inilti duydum.

Bodruma inen.

Bize ateş eden adamı yasadışı olarak tuttuğum bodrum.

Umarım bunu
duymamıştır. "Neydi o?"
diye soruyor. Lanet olsun.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, tutsağımın küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakmasını umarak.

"Bir şey yokmuş gibi gelmedi."

"Yapma," diyorum ama o çoktan merdiven boşluğuna doğru ilerliyor.

Dürüst olmak gerekirse, yarım ağızla "yapma" demek dışında onu durdurmaya zahmet etmiyorum. Çünkü ona yemek ve su getirdiğimi gördüğünde eninde sonunda anlayacaktır. Tüm kalış süresi boyunca onu ondan saklamak çok yorucu olurdu.

Artı, belki arada bir işeme kovasını değiştirmeme yardım edebilir.

O zaman, muhtemelen hayır.

Ona bakıyorum ve yürüyüşüne gözlerimi deviriyorum. Çenesi yukarıda, sırtı dik ve dik, sanki İngiltere Kraliçesi gibi yürüyor. Bunu yapmayı nereden öğrendiğini bilmiyorum ama bana yetiştirilme tarzıyla ilgili ima ettiği şeylerle çelişiyor.

Onun deyiimiyle "yoksulluğu".

Köşeyi dönüp Jax'i tuttuğum yere geldiğimizde onu inceliyorum, nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum, tepkisinden onun hakkında çok şey öğreneceğimi biliyorum. Ve lanet olsun, eğer onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için biraz meraklı değilsem.

Ve son saniyede, kendimi geri dönmeye zorladım.

Çünkü bu nasıl bir düşünce böyle?

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmem için burada değil, sanki bir randevu programındaymışız gibi. Beni polisleri aramakla tehdit ettiği için burada ve ben sırf sessiz kalsınlar diye masum bir sivili öldürecek kadar boktan bir insan değilim.

Hepsi bu kadar.

Dudaklarından bir soluk çıkıyor ve periferilerimden onun yanımda durduğunu görüyorum.

"O neden burada?" diye soruyor, sesi sakın ve biraz bile öfkeli değil.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni şaşırttı çünkü beklediğimden çok daha ılımlı bir tepki.

Bu kızda cesaret var. Başka bir kız olsaydı, garanti ederim çılglık atardı. Hatta belki biraz ağlardı. Çünkü Jax'in yüzü

kurumuş kan ve çirkin yeşil ve mor çürüklerle kaplıydı.

Her iki kurşun yarası da temiz atışlardı, bu yüzden onu diktim ve o zamandan beri benden aldığı tek bakım bu oldu.

Duş bile almadı.

Kendimi savunmak için, arada bir koku çok fazla geldiğinde cildine biraz Febreeze sıkıyorum.

Yeni gibi.

Ona döndüm. "Kızgın değil misin?

İğrenmedin mi?" Omuz silkiyor. "Bana ateş etti."

"Yeterince makul," diyorum ama aklım başımdan gidiyor. Çünkü bu hatun tam bir baş belası.

"Burada çünkü ona hâlâ soracak sorularım var," diye devam ediyorum, daha önceki sorusunu yanıtlayarak. Ayaklarını tekmeliyorum, yüksek sesle inlemesini duymazdan geliyorum.

Ağızdaki banda rağmen. "Jax, işte, bir yalancı." Ona doğru döndüm ve gözlerinin içine baktım. "Sen değil misin?"

Banttın anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve ben de bantı ağzından koparıyorum, derisinden kopan bantla attığı çığlıklardan etkilenmeden. Şimdiye kadar tanıdığım en büyük bebek olmalı. Ona doğru bir adım atsam bile çığlık atıyor. Beni öldürebileceğini düşündüğü için neredeyse güceniyorum.

Eski kız arkadaşlarımdan Brezilya ağdası sırasında yüzlerinde boğucu gülümsemeler ve yatak odası bakışlarıyla oturduklarını gördüm.

Aslında, yanımdaki kız acıya bir şampiyon gibi dayanabilecek birine benziyor.

Bu düşünceyle, uzun zamandır sevişmemiş olan yanımda onun ne kadar sert seksten hoşlandığını merak ediyordum.

"Ben yalancı değilim," diye inleyen Jax dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Minka'ya dönüyorum. "Bana bir ortağı olmadığını söyledi. Sadece yalnız çalıştığını iddia ediyor." Dikkatimi tekrar Jax'e veriyorum ve "Ama Minka bana birinin onu takip ettiğini söyledi. Kime inanmam gerekiyor? Sana mı, F sınıfı, dibe vurmuş, kiralık katil özentisine mi, yoksa Minka'ya mı?" Gözlerimi indirdim.

"Sana bir ipucu vereyim, ben ona inanmaya daha meyilliyim."

Sesim normal seviyesine dönüyor ve onu sorgulamak isteyip istemediğini sormak için Minka'ya döndüğümde gözlerinde beni şaşırtan bir şey görüyordum.

Suçluluk görüyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

*En hızlı at bile
söylenen bir kelimeyi
yakalayamaz.
Öfkeyle.
Çin Atasözü*

minka reynolds

"Bana yalan söyledin," diyor Nick, bedenini yanındaki yere bağlanmış adamın zavallı kabuğundan uzaklaştırarak.

"Sen neden bahsediyorsun?" Söylediklerinin saçma olduğunu düşünüyormuşum gibi inandırıcı bir şekilde gülüyorum.

Ama içimde, sendeliyorum, çılgınca bir karmaşa var.

Zeki olduğunu biliyorum. Onu gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Sadece söyleyebileceğim bir şeydi. Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, gözlerinden ve tavırlarından saf zeka sızıyor.

Ama yine de...

Beni şimdiden nasıl anladı?

Yarım saatten az bir süredir buradayım ve işim çoktan bitti. "Bana yalan söyledin," diye tekrarlıyor, zaten duygusuz olan gözleri kararıyor ve

Sesinde inançsızlığa benzer bir şey vardı.

Belki etkilenmiştir bile.

Onu kandırmaya çalışacak kadar cesur olmam ve kısa bir süreliğine de olsa bunu başarabilmem dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye inkar ediyorum, zihnimi bunu nasıl lehime çevirebileceğimi merak ediyor.

Yıllar boyunca pek çok kötü durumla karşılaştım ama hiç evsiz kalmadım. Wilton'da tam burslu okuduğum için şanslıydım, bu burs sayesinde oda ve yemek masraflarım karşılanıyordu ama şimdi gerçek dünyaya geri dönmek zorundayım.

Sokağa atılabileceğim ve Mina dışında kimsenin umursamayacağı bir yer. En azından karşımdaki kayıtsız adam.

O öne doğru bir adım atıyor ve ben bir an hareketsiz durup yakınlığımızın tadını çıkarıyorum, sonra içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, bunu en başta yapmam gerektiğinin tamamen farkındayım. Jax arkasından bizi izliyor, hâlâ aralıklı olarak inliyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor. "Etkilendim. Ve merak ettim." Duraksıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kapı çalıyor, Açık ağzı kaşlarını çattı. Gözleri kızgınlıkla parlıyor, muhtemelen sözünün kesilmesinden dolayı ve umarım bana değil. "Muhtemelen market alışverişi için gelen kuryedir. Bunu sonra hallederiz," diyor ve kapıya doğru yöneliyor. veda etmeden ya da onu takip etmeye davet etmeden merdivenlerden indi.

Yine de onu takip ediyorum, burada Jax'le yalnız kalmak istemiyorum. Bodrum kesinlikle iğrenç kokuyor. Sanki biri kanalizasyona birkaç düzine şişe Febreeze dökmüş ve bunun pis kokuyu gidereceğini düşünmüş gibi.

Olmadı.

Nick'in arkasından fuayeye kadar onu takip ediyorum, çünkü onun evindeki bir odada yalnız olmak tuhaf olurdu. Ayaklarımın üzerinde durmam ne kadar sürerse sürsün burada kalacaksam buna alışmam gerekecek olsa bile.

Kapıya ulaştığımızda Nick kapının yanındaki panelde bulunan bir düğmeye basıyor ve ekranda dışarıda bir adam beliriyor. Başı aşağıda ve açı yukarıdan olduğu için, üzerinde marketin logosu bulunan beyzbol şapkasının ötesinde yüzünün herhangi bir kısmını göremiyoruz. Kaslı kolları büyük bir kutu tutuyor ve kutunun içinde gıda maddeleriyle dolu birkaç poşet var.

Nick bir düğmeye basıyor ve iç kapı kayarak açılıyor, onu dış kapı izliyor. Kapılar açıldığında adam başını kaldırıyor ve Nick'e dönmeden önce bir anlığına beni inceliyor. Elindeki kutu düşüyor ve sağ elindeki, ucuna susturucu takılmış silah ortaya çıkıyor.

Gözlerim açılıyor ama Nick çoktan kolumdan tutup bedenimi arkasına alıyor ve silah boğuk bir *vızıltı çıkarmadan* hemen önce ikimizi de kapıdan uzaklaştırıyor. Nick beni yana itiyor ve kendini üzerimden kaldırıyor, vücudu hâlâ çoğunlukla benimkini koruyor.

Girişteki masadan iki silah aldığı anda, sahte teslimatçı gözlerini açıyor, bön bön bakıyor ve bağırıyor, "Orospu çocuğu! Silahlarımızı mı sakladın?!"

Nick acımasızca ve hiç tereddüt etmeden ikisini de vurur, acımasızca iki kurşunu art arda davetsiz misafire saplar.

Biri kafasının ortasında. Biri göğsünün ortasında.

Teslimatçının yavaşça yere çöküşünü izliyorum, silahı beklediğimden daha yumuşak bir gümbürtüyle elinden yere düşüyor. Aslında, teslimatçının tuhaf son sözleri dışında, onun ve Nick'in silahlarına takılı susturucular sayesinde tüm çile sessizdi.

"Huh," diyor Nick, koyu renk gözleri benimkilerin üzerinde, sanki önümüzde yerde bir ceset y o k m u ş gibi rahatça beni inceliyor.

Sanki o adamı kafasından ve göğsünden vurmamış gibi.

Sanki bu onun için normal bir günmüş gibi.

Belki de öyledir.

Gerçi durum buysa, muhtemelen taşınmalı.

Peşinden gelen bu insanlar nerede yaşadığını zaten biliyor.

"Ha?"

"Çılgılık atmadın."

"Bronx'ta büyüdüm."

Kokain bağımlıları, pezevenkler, fahişeler ve uyuşturucu satıcılarıyla dolu bir apartman kompleksinde. Bazıları bu dörtlünün hepsiydi. O zamandan beri binayı yıktılar, ama orada yaşadığım anılar hala sağlam.

Bu tanık olduğum ilk vurulma olayı değil.

Bu tanık olduğum Nick'in karıştığı ilk silahlı saldırı bile değil.

Nick eğilmeden önce düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Ölü adamın silahını alıp gömleğini iri bir yumrukla kavrayışını izliyorum. Soğukkanlılıkla doğrulup adamın cesedini sürüklemeye başladığında neredeyse gülecektim.

Görüntü geçen sefer olanlara o kadar benziyor ki, bunun ne kadar çılgınca olduğu neredeyse gülünç. Tanık olduğum diğer silahlı saldırılar aile içi şiddet, uyuşturucu ya da çetelerle ilgiliydi. Hiçbir incelikleri yoktu ve iğrenç derecede özensizdiler.

Mafya bağlantıları hakkındaki şüphelerim göz önüne alındığında, bunun yukarıdakilerden hiçbirini olmadığını hissediyorum.

Nick başını omzunun üzerinden çevirip, "Yiyecekleri poşetler misin? Başka bir teslimat için beklemek zorunda kalmak istemiyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o çoktan arkasını dönmüş ve tekrar yürümeye başlamış. İç çekerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve teslimatçı/suikastçı düşürdüğünde kutudan düşen birkaç rastgele eşyayı topluyorum ve hiçbir şeyin üzerinde kan olmadığını gördüğüm için şükrediyorum.

Ağır kutuyu alıp mutfağa doğru yürüyorum, Nick'in bodrumdaki mahkûmundan gelen iniltileri duymazdan geliyorum. Nick zaten aşağıdaydı, muhtemelen ölü adamın cesedini bırakıyordu.

Nick bana katıldığında, mutfak adasına bıraktığım yiyecek kutusunu işaret ederek, "Zehirli olabilirler" diyorum.

"Bunun için yeterince zeki değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Onu tanıyor musun?"

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Saate bakarak iç çektim. "Biliyor musunuz? Bunun için zamanım yok. Gitmem gereken bir yer var."

Özellikle de Mina'nın. Onunla görüşmem kırk beş dakika sonra başlayacak ve oraya yürüyerek gitmem gerekiyor. John'un kredi kartını Uber hesabımdan çoktan sildim ve bir araç için ödeme yapacak param yok.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ha. Ha. Komik," diyorum yanından geçerken. "Yüzünü gördü."

"O öldü."

"Kaçış şoförü vardı." "Ben görmedim."

"Bakmıyordun."

"Peşinde olduğu ben değilim."

"Haklısın. O benim. Ve şimdi seni evimde gördüğüne göre, sana ulaşmanın bana ulaşmak olacağını düşünecek. İstersen git, ama geri döndüğünde hayatta olacağının garantisini veremem."

"Tanrım, şu anda senden çok nefret ediyorum."

"Sen de pek Georgia şeftalisi sayılmazsın."

Hırlamamak için dilimi ısırıyorum. "Gitmem gereken bir yer var."

"Benim sorunum değil."

"Her zaman böyle bir pislik misin?"

"Yine, benim sorunum değil."

Ona inanamayacağım kadar sinirlenerek sert yüzünü inceliyorum. Sonra tepinerek uzaklaşıyorum ve hâlâ silahsız ve kilitli olmayan kapıya yöneliyorum.

Ve gidiyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*Tüm öfkenin
özünde karşılanmayan
bir ihtiyaç vardır.*
Marshall B. Rosenberg

niccolao andretti

Yalan söylemediğimi anlayıp buraya **gelene kadar on** ya da on beş dakikam **olduğunu** fark ettim.

Dışarıda biri izliyordu.

İşimde oldukça iyi olsam da, yaya olarak bir arabayı geçemem.

Bu yüzden denemeye bile zahmet etmedim.

Mikrodalga fırının üzerindeki dijital saate bakıyorum ve Jax'in alt kattan gelen inlemelerini duymazdan gelerek ofisime yürüyorum. Adam denediğim her şeye karşı dayanıklı.

Bant onu susturmuyor.

Adam, bu terimi gevşek kullanıyorum, ağzına bağladığı bezle de inleyebiliyor.

Ve uyku hapları onu ancak ayağa kalkıp tekrar inlemeye başlayana kadar baygın tutuyor. Ayrıca ona enjekte edecek sıvı sakinleştiricim de tükeniyor, o yüzden bunu gerçekten ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere saklıyorum.

Dex'in sık sık gittiği BDSM mağazasından bir top ve tıkaç seti satın almayı aklıma not ediyorum.

Bunu anlamak için onu hacklememe bile gerek kalmadı.

Adam eline geçen her fırsatta seks hayatının reklamını yapıyor ve ben de onu görmek için nadiren evimden çıksam da, ne yazık ki son yedi yıl içinde sapkınlıklarını bilecek kadar onunla karşılaştım.

Çenesini kapalı tutmakta o kadar kötü ki.

Masaüstüme geçtiğimde, bir süre önce Asher için Lucy'nin geçmişini araştırırken girdiğim Wilton Üniversitesi'nin dahili veri tabanını açıyorum. Minka'nın adını ve soyadını yazıyorum, Minka Reynolds, misafir odasına taşıdığım taşıma kutularının üzerine yazmıştı.

Dosyası açıldı ve üzerine tıkladım. Transkriptine baktığımda, notlarının pekiyi olduğunu görüyorum ve ilgimi çekecek ya da daha fazla araştırma yapmamı gerektirecek tuhaf bir şey yok.

Bunun yerine, okulun onun hakkındaki geçmiş bilgilerine bakıyorum:

Finansal ve akademik temelli burs.

Yani, fakir ve zeki, ama bunu zaten biliyordum. Sıkıcı.

Sıradaki.

Gözüme çarpan bir tanesini bulana kadar birkaç kabul makalesine göz gezdiriyorum.

Kabul Denemesi #4

Soru: Dört yüz kelime veya daha kısa bir şekilde, hayatınızın en önemli gününün ne olduğunu ve hayatınızı nasıl değiştirdiğini (ve gelecek algınızı değiştirmeye devam ediyor).

**Bu Bir Rüya
tarafından Minka Reynolds**

Hayatımda ters giden her şey bir güne indirgenebilir. Bu üzücü değil mi? Zihnimde tekrar tekrar oynatabileceğim sadece bir günüm var.

Ve tam da bunu yapıyor, sonsuza dek benimle alay ediyor. Zihnimde birden fazla sahne oynatan bir film makarası lüksüne bile sahip değilim, çünkü öyle bir şey yok.

İşte. Sadece. Bir tane. Lanet olsun. Gün.

Kendinize neden tek bir kötü gün yerine birden fazla kötü gün geçirmeyi tercih ettiğimi soruyor olabilirsiniz. Çünkü çeşitli kötü günlerim olmasını tercih ederim. aynı kabusu tekrar tekrar görmekten daha iyidir.

Kız kardeşiniz sizden koparılsa ve onu haftada bir kez gözyaşları içinde boğulurken görmek zorunda kalsanız siz de aynı şekilde hissederdiniz.

Ve en berbat kısmı?

Onu haftada bir kereden fazla ağlarken görmek *istiyorum*.

Çünkü bu, onu Cumartesi günleri öğleden ikiye kadar görmekten daha sık görebileceğim anlamına gelir. Bana haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati kız kardeşimin gözyaşları için orada olma fırsatı sunsaydınız, hiç düşünmeden kabul ederdim.

Kız kardeşimle daha fazla zaman geçirmek için onun gözyaşlarını seve seve kabul edecek kadar çaresiz olmam berbat bir şey mi?

Bilmiyorum.

Ama hayatımın en önemli gününün aynı zamanda hayatımın en kötü günü olduğunu biliyorum - Mina'nın kaçırıldığı gün benden. Ve o zamandan beri yaptığım her şey -tam zamanlı bir iş ve lise arasında hokkabazlık yapmak, üniversite diploması için can atmak, daha iyi bir gelecek için- onun için olmuştur.

Dört yüz kelime istediniz. Sana dört yüz bin kelime verebilirim. Ama günün sonunda, dürtüm dörde iniyor: Kız kardeşimi seviyorum.

Ve bu yüzden, hayatımda sadece bir kötü gün olacağını biliyorum, çünkü daha fazlasını karşılayamam. İhtiyacım olan diplomayı alacağım ve bunu mükemmel notlarla yapacağım. Harika bir iş bulacağım ve geleceğimle ilgili harika şeyler yapacağım. En önemlisi, Mina'yı geri kazanacağım ve ona hak ettiği geleceği sağlayacağım.

Ve on yıl sonra, bu yazıyı yazma sırası kız kardeşime geldiğinde, size hayatındaki en önemli günün bir kabus olmadığını söyleyebilecek.

Bu bir rüya.

KABUL MEMURUNDAN NOTLAR:

Öğrencinin makalesi tamamen kendisine odaklanmasa da, kız kardeşine özverili bir bağlılık gösterdiğine inanıyorum. Wilton'da başarılı bir öğrenci olmasını sağlamak. Sonuçta, biz Başarı için doğal bir güdüsü ve eğilimi olan öğrenciler ve yaşadığı zorluklara rağmen, bu öğrencinin buna fazlasıyla sahip olduğu görülüyor.

Dahası, öğrenci kendi yaşındaki öğrenciler için alışılmadık düzeyde bir öz farkındalık gösteriyor. Kız kardeşini görmeyi bu kadar çok istemesinin etik olup olmadığını sorguluyor -Kız kardeşinin acı çekmesi anlamına gelse bile.

En önemlisi, bu duygular (ve kusurlar) konusunda kendine ve bize karşı dürüst ve bunları motivasyon olarak kanalize edebiliyor.

Benim tek endişem, hayatını kız kardeşi için yaşarken kendini kaybetmeye başlaması. Sonunda, başka bir varlığa o kadar değer veriyor ki, o kişiyi kendisinden önce koymaya razı oluyor. Ama bir avukatta olmasını istediğimiz şey bu değil mi?

*Aman
Tanrım.
O..?*

Onunla ilk tanıştığımda öfkeli bir sürtük olarak bahsettiğim bu kadın, küçük kız kardeşine destek olmak için altın arıyor. Bu asilce. Beklenmedik bir şey. Ve o kadar, o kadar aptalca ki, buna bir son vermek için içimde çok güçlü, açıklanamaz bir dürtü var.

Minka'ya karşı kullanabileceğim bir şey aramaya başladım ve buldum. Devlet bakımı altında bir kız kardeşi var ve onu geri almak istiyor. Bu da herhangi bir skandalı göze alamayacağı anlamına geliyor. Polise gitmeyi göze alamaz ve bunca zamandır blöf yapıyordu.

Ama beklemediğim bir şey de buldum. Ortak bir zemin.

Minka'nın o makalede yazdığı her şeyi ben de daha önce hissettim.

Küçük bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Onu kendimden önce tutmanın ve bu yüzden yanmanın nasıl bir his olduğunu. Ranieri ve hatta şu anda bodrumumda ölü yatan Naz ile birlikte, hayatımın bir noktasında onları memnuniyetle kendimden önce koydum.

Minka gibi benim için de hayatımın en önemli günü tek bir güne indirgenebilir. Luca amcamı öldürdüğüm gün. Ondan sonraki her şey, yaşadığım her gün, o lanet günün bir sonucuydu.

Minka'nın makalesini okumayı bitirdiğimde, zor zamanlar geçirdiğim bu kadının - hayatıma davetsizce girmesi ve kaderin bizi sürekli bir araya getirmesi dışında başka bir sebep olmaksızın hayatını zorlaştırdığım bu kadının - ilişki kurabileceğim biri olması beni şaşırttı.

Bunu okumadan önce onu kovacaktım.

Çenesini kapatması ve hayatımdan temelli çıkması için ona şantaj yapacaktım.

Ama şimdi?

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Ve lanet olsun, bir oda arkadaşı -düzeltiyorum: fiziksel ve zihinsel olarak çekici bulduğum bir oda arkadaşı- şu anda ihtiyacım olan son şey.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Öfkeli insanlar her zaman bilge değildir.

Jane Austen

Minka Reynolds

Kendimi sorgulamaya başlamadan **önce birkaç blok** gidebildim.

Çabuk sinirlenmem dışında, genellikle akli başında bir insanımdır, ancak konu Mina ile ilgili bir şey olduğunda, rasyonellik kapıdan uçup gider ve yüzde yüz duygusallaşırım.

Elimde değil.

Birini sevdiğinizde böyle olur. Kafanızla değil, kalbinizle düşünürsünüz.

Elbette, bazen mantıklı davrandığımı düşünüyorum, ancak biraz zaman geçtikten sonra, genellikle öyle olmadığımı fark ediyorum.

Bu sefer, bu yaklaşık beş dakika sürdü ve şimdi, kendimi tam bir aptal gibi hissederek Nick'in kahverengi taşına geri yürüyorum. Birinin gerçekten peşime düşme ihtimaline karşı Mina'ya gidemem. Katilleri onun kapısına getirme riskini göze alamam.

Ayrıca, hala yaşayacak bir yere ihtiyacım var ve başka bir yer bulana kadar Nick'in evi sahip olduğum tek yer. Bu yüzden, benim için küstahça kiltsiz ve silahsız bıraktığı kapısından içeri girdiğimde, kalmama izin vermesi için ona yalvarmaya hazırım.

Gittiğim için özür dilememi ya da benden duymak istediği başka şeyleri.

Bu yüzden mutfağa girdiğimde o ifadesiz yüzüyle bana bakıp "Bütün bunlar hakkında nasıl bu kadar sakınsın?" diye sorduğunda şaşırdım. Sakın bana 'Bronx'ta büyüdüm' saçmalığını anlatma.

Mazeret. Evet, bu sizi muhtemelen bir banliyö prensesinden daha sert yapacaktır ama bu kadar değil."

Bana eliyle işaret ediyor ve devam ediyor, "Titremiyorsun; daha önce birini öldürdüğümde gözünü bile kırpmadın; ve bodrumda, bağlanmış bir adam gördün ve nefesini tuttun. *Yavaşça*. Sinema salonlarında insanların senin nefes alışından daha yüksek sesle fısıldadıklarını duydum. Dökül bakalım."

Ona ters ters bakıyorum, kabul etme çabalarım unutuluyor, çünkü bu konuşmak istemediğim tek konu.

Hiç.

"Bunların hiçbirisi beni rahatsız etmiyor" derken sıkılmış gibi görünmek için kendimi zorluyorum. Silahlar, şiddet ve senin kara kara düşünen pelerin ve hançer rutinin mi? Etkileyici değil. Beni rahatsız etmiyor. Hepsi bu kadar. Hikaye yok. Umurumda bile değil."

Alay ediyor ve mutfak adasındaki koltuğunun arkasına yaslanıyor.

"'Umurumda değil' diyen birinin aynı zamanda öldürmekten çekinmeyen biri olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Gözleri kısılır ve Bana hem endişe verici derecede yakışıklı hem de endişe verici derecede rahatsız edici olan uğursuz bir bakış attı. "Gerçekçi ol."

Kollarımı göğsümde savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Pislik gibi davranıyorsun."

"Peki, bir şey söyleme." Fuayeye doğru işaret ediyor. "Kapı şu tarafta."

"Yani, özel hayatım hakkında konuşmazsam, gitmek zorunda mıyım?" Başını sallıyor.

Yumruklarım sıkıca kenetlendi ve gözlerim öfkeyle parladı. Kalmama izin vermesi için yalvarmak buraya kadarmış. Bu konuda konuşmayı reddediyorum, bu yüzden kozumu kullanıyorum. "Buradan ayrılıp polisleri aramamın önünde ne engel var?"

Dudaklarının kenarları tehdit ve vaat dolu güzel, hınzır bir gülümsemeyle kalkıyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. O da oturduğu yerden kalkıp adanın diğer tarafındaki yerime yaklaşarak karşılık veriyor. Bu konuda yumuşamak istemediğim için yerimde duruyorum. Hiçbir şekilde geçmişimle onu şımartmayacağım. Bunu yapmamın hiçbir yolu yok.

Önümde durarak, bir kolunu vücudumun her iki yanındaki tezgâha yerleştiriyor, beni etkili bir şekilde hapsediyor, ancak bana dokunmuyor.

"Sen polisi aramazsın" derken gülümsemesi genişliyor.

Onun yakınlığına tepki vermemek için kendimi zorlayarak alay ediyorum. "Beni çok iyi tanıdığın için mi?"

Omuz silkiyor ve kolunun benimkine sürtünmesine neden oluyor. "Devam et ve polisleri ara. Onlara benim hakkımda her şeyi ve bir adamı nasıl vurduğuma tanık olduğunu anlat.

ve onu bodrumuma hapsedeceğim." Gülümsemesi tehditkâr bir sırıtışa dönüşür. "O zaman polislere evime taşınmayı nasıl kabul ettiğini anlatmaya ne dersin? Bağlanmış bir adamın önünde nasıl umursamaz ve kayıtsız bir şekilde durduğunu? Çıglık atmadan birini öldürmemi nasıl izlediğini? Belki de Sosyal Hizmetler'in bundan nasıl hoşlanacağını görürüz."

Kaskatı kesiliyorum, içimdeki her şey bu vahiy karşısında tamamen katılaşıyor. "Ne... ne dedin sen az önce?"

Yaklaştı ve kulağıma "Mina" diye fısıldadı, tıpkı birinin "Yuh!" diye fısıldaması gibi.

Bu bir alay.

Bu *şeytani* bir alay.

Daha önceki talebine boyun eğdim, çünkü her şeyi sineye çekip uğruna her şeyi yapabileceğim bir kişi varsa o da Mina'dır.

Ve lanet olsun, bunu anladı.

Gözlerinin içine bakarak ona ters ters bakıyorum ve nefret dolu bir sesle başlıyorum: "Biyolojik babam beni doğuran kadına seks karşılığında uyuşturucu temin ediyormuş. Ben doğduktan sonra bana bakmak zorunda kalmamak için bir süreliğine evden ayrılmış ve ben beş yaşındayken geri döndüğünde, *annem* beni bir komşuya bırakmış. Rosario'nun. Yıllar önce.

"Yine de geri döndüğünde annemi de yanında getirdi ve beni aslında beni iyi bir şekilde yetiştiren komşudan aldılar. Kızı genç yaşta ölmüştü ve yalnızdı. Sanırım aslında beni yanında tutmak istiyordu ama velayet için biyolojik ailemin peşine düşmeyecekti."

Omuz silktim. "Bayan Rosario'nun bunun için parası yoktu. Bu yüzden üçümüz -Biyolojik annem, babam ve ben başka bir apartmana taşındık ve orada *babam* için uyuşturucu satacak yaşa geldiğime karar verdiler." Başlığı acı bir şekilde söylüyorum. "Ne de olsa beş yaşındaki bir çocuğu para için çikolata satarken kim tutuklayabilir ki? Ama onlar çikolata değildi."

Nick anlayışla hafifçe başını sallıyor, sanki dolandırıcılığı biliyormuş gibi, ki geçmişi göz önüne alındığında bu beni şaşırtmazdı. "Babamın" kurduğu tuzağın mafyayla bağlantılı biri tarafından yapılacağını düşündüğümünden değil. Nick gibi biri.

Babam küçüktü. Sonsuz bir okyanusta bir iribaş. Öte yandan Nick, bana içinde yüzdüğü havuza hükmedecek bir tip gibi geliyor. Bu da muhtemelen dışarıdaki tüm eksileri, tüm oyunları bilmek anlamına geliyor. Babamın beni çalıştırdığı gibi.

Nick'in işe aşına olmasına rağmen devam ediyorum, nedense bu konuda konuşmaya ihtiyacım var, "Onlar sadece altın folyoya sarılmış uyuşturuculardı ve işe yaradı. Annem hamile kalana kadar sevgili babam için uyuşturucu satıyordum.

Mina başka bir adam tarafından. Babam ondan sonra gitti ama ben zaten uyuşturucu ticaretinin getirdiği silahlara, şiddete ve öldürmeye maruz kalmıştım."

Nick beni inceliyor ve aslında gözlerinde hiç sempati görmediğim için memnunum. Sadece boştu. Beklediğimin tam tersi. Bunu sadece bir kişiye daha söyledim, o da ağlamaya başladı ve beni kucaklayarak boğmaya çalıştı.

Wilton Üniversitesi için bir mezun kabul mülakatındaydım. Benimle mülakat yapan mezun, eski parayla zengin olmuş hayırsever bir kadındı. Mülakatta başarılı olursam, benim için iyi şeyler söyleyeceğini ve bunun kabul sürecinde çok etkili olacağını biliyordum.

Ben de sineye çektim ve ona acıklı hikayemi anlattım. Ona ailemin beni hiç istemediğini, babamın beni beş yaşındayken uyuşturucuya alıştırdığını, annemin sekiz yaşındayken bakmam gereken bir bebekle beni bırakıp gittiğini, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını, Hillary Swank'ın Oscar ödüllü göz yaşartıcı gerçeğini anlattım.

ve yan komşusu olan uyuşturucu bağımlısı kadına yardım etmesi için yalvarmak zorunda kaldı.

Sonra, her şeye rağmen nasıl liseden pekiyi aldığımı, tam zamanlı bir işim olduğunu, Ivy League hayalim olduğunu, gözlerimde yıldız olduğunu ve diğer tüm kurtarıcı, şehirli çocuğun üniversiteye gittiğini, dünyanın başkanı olduğunu ya da duymak istediği fantastik, moral verici hikaye unsurlarını anlattım.

Sonunda ona ilham verici hikayeyi anlattım ve ona yaptığım her şeyin Mina için olduğunu söyledim ki bu hepsinden daha büyük bir gerçektir ve kadın hüngür hüngür ağladı.

Omzuma yaslanıp hüngür hüngür ağladı ve ben de yarım saat boyunca onu teselli etmek zorunda kaldım ta ki kendine gelip "Başına gelenler için çok üzgünüm tatlım. Tüm bunlardan sağ çıktığın için çok güçlüsün."

Ya gözleri?

O kadar acıma doluydular ki kusmak istedim. Derimi ovalamak ve bağlamak istedim, "Acımanıza ihtiyacım yok. Sadece Mina'ya ihtiyacım

var!"

Evet, benim için ağlayacak kadar değer vermesi harikaydı ama ihtiyacım olan ya da istediğim bu değildi. Başkası adına karar veren bir çocuktum.

çocuktum ve bir an bile ne yaptığımı bildiğimi hissetmedim.

Birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istedim. Gittiğim yolun doğru yol olduğuna dair bir onaya ihtiyacım vardı. Bu onayı alamadım ama onun merhametini ve daha sonra Wilton'a kabulünü aldım.

Ondan sonra da bir daha kimseye bundan bahsetmek istemedim. Ama Nick'e baktığımda ve sözlerimi yargılamadan, hatta tepki bile vermeden kabul ettiğinde, acımın ve geçmişimin tamamen normal olduğunu hissediyorum. Tepki vermeye degecek bir şey değil.

Ne Wilton mezunlarının beni benzettiği kırılğan bebek gibi hissediyorum ne de kendimi sık sık olduğuma inandırdığım kötü adam gibi. Sadece normal hissediyorum. Ve başlangıçtaki isteksizliğime rağmen, aslında geçmişim hakkında konuşmaktan rahatsız olmadığımı fark ettim. Neredeyse katartik.

Her şeyi açıklamam için baskı yapılsa bile.

Nick başını hafifçe yana eğiyor ve beni inceliyor. "Uyuşturucu kaçakçılığı tehlikelidir. Sen nasıl hâlâ hayattasın?"

"Bunun büyük bir kısmı şans. Ama babam beni, çoğunlukla geçmişte ona hiç sorun çıkarmayan ve gelecekte de çıkarma olasılığı düşük olan uzun süreli müşterilerine de gönderdi. Müşterilerin çoğu beni yalnız bıraktı, çünkü sistem

çalışıyordu ve ben o zamanlar daha çocuktum. Ben hayatta olduğum sürece, onların kaynağı kesilmeyecekti."

Başını sallıyor ve söylediklerimle ilgili bir yorum yapmasını beklerken, "Sen kapıdan içeri girmeden önce kalmana izin vereceğime karar vermiştim zaten" diye itiraf ediyor.

Çenem düştü. "O zaman neden bütün bunları sana anlatmak zorundaydım?"

Sanki ona kendimi sebepsiz yere açmamışım gibi rahatça omuz silkiyor. "Mina'yı bildiğimi bilmeni istedim ve senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ve sözlerine cevap vermiyorum, çünkü ne anlam çıkaracağımı bile bilmiyorum. Eğer öncesinde bu dünyada en çok sevdiğim insanla ilgili belirsiz -belki de tehditkâr- bir yorum olmasaydı, ikinci yarısı neredeyse sevimli olabilirdi.

Ve en üzücü kısmı?

Kolları iki yanımda, yüzü yüzüme yakın ve erkekliğinin kokusu etrafımı sarmışken, bu herhangi birinin yapabileceği en romantik şeydir. bana hiç söylemedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

*Acılık kanser gibidir. Ev
sahibini yiyip bitirir.
Ama öfke ateş
gibidir. Her şeyi
yakıp temizler.*

Kişi

minka reynolds

Nick ellerini mutfak adasının tezgâhından çekip dik durduktan sonra aniden, **"Gidiyoruz,"** dedi.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Arkasını dönüp bana bakıyor. Bir süre sonra nihayet "Oraya vardığımızda göreceksin" dedi.

Koluna uzanıyorum, hareketini durduruyorum ama aynı zamanda neredeyse kalbimi de durduruyorum. Parmaklarıma ve parmaklarımdan etkileyici pazularının devasa cüssesini sıkıca kavramasına bakıyor, sonra parmaklarıma hızla geri çekiyorum, sanki temas yüzünden yanmışlar gibi.

Ve öyle de olabilirler.

Vücudunun sıcaklığını -aramızda titreşen çekimi- parmak uçlarımda hâlâ hissedebiliyorum.

"Sadece nereye gittiğimizi söyle," diyorum, kısa temasın etkilerini kafamdan silkeleyerek ve ondan bu kadar etkilendiğim için kendimden nefret ederek. Derin bir nefes alıyorum ve risk alıyorum, çünkü beni henüz öldürmedi, bu yüzden

Yapmayacağını anladım. "Mafyaya bulaştığını

biliyorum." Ürkmüş görünmesini beklerdim ama öyle olmadı.

Bu ifşayı ağırdan alıyor, gözleri benimkilerle aynı hizada, sakince soruyor: "Nasıl?"

"Bir ay önce Lucy Ives'in buraya geldiğini gördüm. Eskiden yurttta kalıyordu ve evinize girerken bana el salladı."

Başını hafifçe sallıyor ve "Demek uyarı sensin," gibi bir şeyler mırıldanıyor ama bu şifreli ve bilmek istediğim şey değil.

Neden gitmemiz gerektiğini anlıyorum. Belli ki burası tehlikeye girmiş. Ama nereye gidersek gidelim, Mina'ya yakın olmasını istiyorum. Bu yüzden, bununla ne demek istediğini sormak istesem de, sözlerimi daha önemli şeylere yönlendiriyorum.

"Vaserley'den eşyalarımı alırken Lucy'ye kim olduğunuzu sordum, o da arkadaşının yurttan taşınmasına yardım ediyordu."

"Sana ne söyledi?" Gözlerinde ilgi var.

"Bir şey yok. Ama çete faaliyetlerine karıştığın çok açık. Lucy sadece Asher, onun korumaları, Asher'ın ailesi ve Aimee ile takılıyor. Ve sanırım Aimee seni iddia etseydi Lucy bana haber verirdi, yani geriye Asher kalıyor. Onun yasal iş bağlantılarından biri olabilirsin, ama sen etraftayken uçuşan kurşunlara bakılırsa, mafya geçmişinden biri olduğuna bahse girerim."

"İddia ediliyor," diyor Nick, ama yüzünde bir eğlence ifadesi var.

Gözlerimi deviriyorum. "Mafya geçmişi *iddiası*," diye düzeltiyorum kendimi. "Yasallıklar umurumda değil. Yasadışı geçmişimi biliyorsun ve Mina'yı başıma bela ettin, o yüzden bana bir iyilik yap ve nereye gittiğimizi söyle."

"Seni yanımda götürerek zaten sana bir iyilik yapıyorum." "İyi o zaman. O zaman bana bir iyilik daha yap."

Bir an beni inceliyor ve sanırım bulduğu şey onu tatmin ediyor çünkü cevap veriyor, "Güvenli bir eve gidiyoruz. Vincent Romano'ya mesaj attım, Asher'ın bir çeşit babası. İhtiyacımız olduğu sürece kalmamız için bir tane ayarladı."

"Peki bu güvenli ev nerede?"

"Hell's Kitchen."

Mesafeyi düşünmek için kendime bir an veriyorum. Bu yaklaşık üç dolar ve Mina'nın grup evine dokuz dakikalık metro yolculuğu. Bununla yaşayabilirim, bu yüzden daha fazla tartışmadan başımı salladım ve hiç kalma şansım olmayan güzel odadan sahip olduğum birkaç şeyi toplamak için yola çıktım.

Eşyalarımı Nick'in bagajına yerleştirmek için Nick'in evinden çıktığımda, John'un yatak odasındaki perdelerden gelen hızlı bir hareket görüyorum. John'un meraklı tavrına gözlerimi deviriyorum ama daha azını da beklemiyordum.

Onu daha önce de takıntılı bir şekilde telefonundan güvenlik kayıtlarını kontrol ederken görmüştüm. Bir keresinde, caddenin karşısında uzanırken bir grup mavi kanlı annenin çocuklarının yaklaşan kotilyonu hakkında dedikodularını dinlediğini izledim.

Sesi oraya nasıl getirdiğini düşünmek bile istemiyordum.

Aklımın bir köşesinde, John'un bundan rahatsız olup olmadığını merak ediyorum. Ne kadar garip olsa da Nick'le olan ilişkimden. Sonuçta, John ve ben bir şekilde beraberdik. Özel ya da resmi olarak değil ama yine de birlikteydik.

Aynı zamanda, görsel ikizimi daha önce John'un evinin dışında gördüğüme göre, John aslında başka biriyle *birlikte olan kişi*. Endişelenmemem gerekse de elimde değil ama biraz endişeliyim.

Eğer John bana kızgınsa, hıncını benden ya da Nick'ten çıkarabilir. Mina'yı bildiğini sanmıyorum, çünkü soyadlarımız farklı ve birlikteyken ondan hiç bahsetmedim, ama John Nick'i tanıyor.

John güçlü bir adam ve isterse Nick'e zor anlar yaşatabilir. Aynı zamanda, kimsenin Nick'e karşı geleceğini düşünemiyorum. Asher Black bile. Bu yüzden karanlık düşünceleri kafamdan silkeleyip atıyorum ve kuşkuvarımın uğursuz kehanet hissini görmezden gelerek taş binaya giriyorum.

Nick'le bodrumda karşılaştığımda ve onun mahkûmunun boynuna sakinleştirici dolu bir şırınga enjekte edişini izlediğimde, John'un servet avcısı kız arkadaşıyken Nick'in suç ortağına nasıl dönüştüğümü merak ederek inliyorum.

Güvenli eve giderken ortalık sessizdir. Jax, Nick'in ona enjekte ettiğ i ilaçlar sayesinde baygın ve sessiz bir şekilde arka koltukta yatıyor. Israrım üzerine kolları ve bacakları daha önce bağlanmıştı ve ağzındaki gri koli bandına ek olarak, benim eski püskü eşarplarımdan birini gözlerinin etrafına birkaç kez sıkıca sarmıştı.

Nick, güçlü sakinleştiricilerden uyanma şansı olmadığını söylüyor, ancak bu benim ilk kez böyle bir durumla karşı karşıya kalışım ve

riske girmeyeceğim. Ve bunun ilk seferim olduğu gerçeği göz önüne alındığında, paniklemem, endişelenmem, şok olmam ya da şu anda hissettiğim sakinlikten başka bir *şey olmam* gerektiğini hissediyorum.

Şimdiye kadar, beni rahatsız etmesi gereken şeylerden ne kadar etkilenmediğimi fark etmemiştim. Genç yaşta bile insanların bu özelliğim hakkında yorum yaptıklarını hatırlıyorum, ancak bu kadar ayırt edici bir şey yapmayalı uzun zaman oldu.

Beni paramparça eden altın kazıcılığını saymazsak, ama uzun zamandan beri buna alıştım. O zaman bile altın aramaya alışmam sadece bir günümü aldı. Ne zaman duygularım ve paniğim beni yenmekle tehdit etse, tek yapmam gereken Mina'yı düşünmek ve duygu dalgasını yenmek.

Annem beni ilk terk ettiğinde her gece ağlardım. Ve her seferinde, biyolojik ailem beni ona emanet ettikten sonra beni bir süre büyüten Bayan Rosario, bana bir grup dalgayı hayal etmemi söylerdi. Her Dalga, hiçbir duygu, hiçbir acı kalmayana kadar üzerinde sörf yapabileceğim bir duyguydu. İşe yaradı ve hala da yarıyor, bir cazibe gibi.

O zamanlar sürekli Bayan Rosario'nun ölen oğlu gibi bir avukat olmak istediğimi söyler dururdum. Bayan Rosario da bana korkusuz olduğumu ve bu yüzden bir gün iyi bir avukat olacağımı söylerdi.

Öte yandan, sevgili babam bana iyi bir fahişenin özelliklerine sahip olduğumu söyledi - sessiz ve sağduyulu.

Hayat tercihlerim göz önüne alındığında, sanırım ikisi de biraz haklıydı.

Ben bir fahişe değilim ama olabilirim de. Erkeklerle yatıyorum; beni pahalı mücevherler ve kıyafetlerle donatıyorlar; ve onlar bir sonraki kıza geçene kadar ben hepsini satmış oluyorum. Ayrıca avukat olma yolunda ilerliyorum.

Anla işte.

Aynı zamanda, Nick'le olan bu durumdan memnun olmam, suçun tanıdık gelmesiyle neredeyse rahatlamam, ancak John ya da başka bir hedefle bir kez daha yatmak zorunda kalma fikri karşısında paniğimi bastırmak zorunda kalmam garip. Bu yüzden, Belki de sevgili babacığım yanıliyordu.

Bu düşünce beni gereğinden fazla rahatlatıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Nick gözlerini arabanın dikiz aynasından yan aynaya çevirerek sorar.

Son bir saattir şehirde rastgele yollardan gidiyoruz. Sanırım bu Nick'in kuyruklardan kurtulma yöntemi, ama arkamızdaki arabada takip eden korumaları ve birbirinin aynısı gibi görünen milyonlarca taksi dışında tek

bir araba bile tanımadım.

Bu adam paranoyaklığa yeni bir anlam getiriyor.

Yine de, sanırım benim de bazı anlarım oluyor. Arka koltukta yatıştırılmış, ağzı tıkanmış, gözleri bağlanmış ve bağlanmış Jax'e bakıyorum.

Bakışlarımı Nick'e çeviriyorum. "Mina'yı düşünüyorum," diyorum, tam olarak yalan söylemiyorum ama tam olarak doğruyu da söylemiyorum.

Doğrusu, Mina aklımın ön saflarında değilse bile, her zaman aklımın bir köşesinde. Yani teknik olarak hep onu düşünüyorum.

Nick bir anlığına bana bakıyor ve her zamanki vurdumduymaz tavrında bir endişe kıvılcımı gördüğümde halüsinasyon gördüğümü sanıyorum.

"Peki ya

Mina?"

"Bugün onu ziyaret etmem gerekiyordu. Cumartesileri Mina'yla geçirdiğim günler." "Ve bunun yüzünden yapamadın," diye sözümü bitiriyor.

Başımı salladım. "Sence ne zaman yapabilirim?"

Tereddüt ediyor, bu da benim hemen sertleşmeme neden oluyor. "Dürüst olmak gerekirse... bir süre olmaz. Bu senin için güvenli değil. Ya da onun için."

Tartışmak istiyorum ama yapmıyorum. Eğer yapmamam gerektiğini düşünüyorsa, onu dinlemeliyim.

Mina'yı bu karmaşanın içine çekersem ve bir şekilde zarar görürse kendimi asla affetmeyeceğim ve her şeyden önce Mina'nın güvenliği benim için en önemli şey.

Ama aynı zamanda Mina'nın grup evinde her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. Mina'nın sosyal hizmet uzmanı Erica'dan genellikle cumartesi günleri Mina'nın iyiliğine dair raporlar alıyorum ve bunlar olmadan iyi beslendiğinden, mutlu olduğundan veya okulda başarılı olduğundan emin olamıyorum.

Bu durumdan hiç hoşnut değilim ve kendimi -neyse ki- yine Nick'i temsil ederken buluyorum. Ona olan tanıdık kızgınlığımın göğsüme yerleşmesine izin veriyorum ve duyguyu orada kilitlediğimden emin oluyorum. Ondaki hoşlanmadığımı unutmama izin veremem, çünkü tüm bunlar bittikten sonra, kira, okul ve altın arayışının benim gerçekliğim olduğu normal hayatıma geri dönmek zorundayım.

Onunla geçmişim hakkında konuşabilmiş olmam arkadaş olduğumuz ya da olacağımız anlamına gelmiyor. Bu adam mafyayla bağlantılı ve ben kız kardeşimi geri almak için sicilimi temiz tutmaya çalışıyorum. Bu adamla arama mesafe koymam için ikna edici bir argüman ama bedenim zihnimle aynı fikirde değil.

Bedenim hâlâ onu istiyor ve beynim bedenimi boğmak istiyor. "Bana kızgınsın," diyor.

İnkâr etme zahmetine girmeden başımı sallıyorum. Ona sadece kızgın değilim. Ondan hoşlanmıyorum. I
ondan hoşlanamam. Bu karmaşanın içinde olmamda muhtemelen ikimizin de suçu var,

Nick'i öldürmek isteyenlerle birlikte.

Ama Nick'in hayatına zorla girdiğim için suçu kabul etmek istemiyorum, bu yüzden suçu onun üstlenmesine izin veriyorum. Ne de olsa ondan nefret etmeye devam etmem gerekiyor. Bu kadar etkilendiğim biriyle yaşamaya devam edebilmemin tek yolu altın arama kararlılığımın bozulmaması.

Aynı zamanda, birlikte yaşayacağım birini kıskırtmamam gerektiğini anlayacak kadar da akıllıyım. Bu yüzden, öfkemi onaylamama karşılık vermediğinde, peşini bırakıyorum.

Arkamızda, biz sağa dönerken muhafızların arabası sola dönüyor, ama ben bunu sorgulamıyorum. Nick'e güveniyorum, en azından benim güvenliğim konusunda. Bu yüzden sessizce ilerlememize izin veriyorum, çünkü böylesi daha kolay. Hayatımın ne kadar telaşlı olduğunu düşünürsek, kolay olması bir zafer.

Çok geçmeden Hell's Kitchen'ın daha az nüfuslu bir bölgesindeki bir depoya yanaştık. Nick beni ve Jax'in cesedini deponun girişine bıraktı. Sonra sorunsuz bir şekilde park yeri bulmaya gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü ve bizim için mekânı açtı.

Depo, iyi büyüklükte, pahalı bir New York stüdyosu gibi kurulmuş ve aslında içerisi bir depo gibi görünmüyor. Güvenlik var. deponun etrafına yerleştirilmiş kameralar. Nick ayrıca gözümü ve avucumu girişe kurnazca yerleştirilmiş tarayıcılar için ayarlamamı istedi.

Kat planı açık, özel dolap, mutfak, yatak odası ve oturma odası tek bir odada. Biraz dar ama iki kişi ve bir tutsak için yeterli, Nick'in bana söylediğine göre buranın sığması için gereken tek şey de bu.

Muhafızlar dikkatleri üzerimizden uzaklaştırmak için başka bir boş güvenli evi koruyor olacaklar.

Ve dürüst olmak gerekirse, burası gerçekten çok güzel... Ama sorun bu değil.

Sorun şu ki, sadece bir yatak var.

Yirmi Altıncı Bölüm

*Öfkeliyken konuşursanız,
pişman olacağınız en iyi
konuşmayı yapmış
olursunuz.*

Ambrose Bierce

minka reynolds

Nick küçük kanepede yatarken **benim** yatakta yatmama **izin verse de**, onun varlığı uykumu etkileyecek kadar beni rahatsız ediyor. Bütün gece dönüp duruyorum, zar zor uyuyorum ve sonunda uyuduğumda da gözlerim sadece bir süreliğine kapalı kalıyor.

Birkaç saat sonra inleyen Jax sayesinde tekrar uyanacağım.

"Şunun çenesini kapatabilir misin?" Kanepede uzanmış, telefonunda Angry Birds oynayan Nick'e kibarca soruyorum, Jax'in inleme müziği her saniye daha da yükseliyor.

Yatağın üzerindeki fazladan yastıklardan birini alıp kanepeye fırlatıyorum. Bu Nick'in kafasından sekip yere düşüyor. Onu kapıyor ve başının altına sıkıştırıp yastık olarak kullanıyor, bu da bana dün gece battaniye ve yastık olmadan uyuduğunu fark ettiriyor.

Şimdi daha da suçlu hissediyorum çünkü Nick kanepeye zar zor sığıyor. Uzun bacakları kenardan sarkıyor ve güçlü vücudunun genişliği buna ancak sığıyor.

dar bir kanepede. Aslında, vücudunun kanepenin dışında kalan kısmı, üzerinde kalan kısmından daha fazla.

Rahatsız bir şekilde uyumasının önemli olmadığını kendime hatırlatıyorum, çünkü 1) Ondan hoşlanmamam gerekiyor, 2) Ondan *hoşlanmıyorum* ve 3) Ondan *asla* hoşlanmayacağım. Ama... vücudumu saran suçluluk duygusuna engel olamıyorum, bu yüzden telafi etmek için bu sabah onunla çok fazla

tartışmamaya çalışıyorum.

"Denedim. *Adam*," diyor Nick, kelimeyi vurgulayarak, bu terimin pek de uygun olmadığını düşündüğünü hissettiren bir şekilde, "her şeyi inleyerek halledebilir."

İçimi çektim ve kalktım. Duvardaki saat sabah altıyı on iki geçeyi gösteriyor, bu da önümde uzun bir gün olduğu anlamına geliyor. Ve bütün günü Jax'in şikayetlerini dinleyerek geçirmek istemiyorum. Bu yüzden mutfağa giriyorum, meyve kasesinden güzel büyüklükte bir nektarin alıyorum ve Jax'in yanına gidiyorum.

Bana temkinli ve haklı olarak bakıyor.

Nektarini yüzünün önüne kaldırıyorum ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğa kullanacağım bir ses tonuyla, "Bu, bana sessiz olabileceğini kanıtlayana kadar ağzında kalacak. Tamam mı?"

Başını öfkeyle sallıyor ama umurumda değil. Arkamda Nick, tüylerimi diken diken eden seksi bir kahkaha atıyor. Bu hissi görmezden gelip planıma devam ediyorum, nektarini Jax'in isteksiz ağzına sokarken adama gerçekten dokunmamaya dikkat ediyorum.

Nick'e döndüm. "Kokuyor."

Nick ayağa kalkar ve arkasındaki yerde duran şişeyi alır. Febreeze. Jax'in üzerine sıkmasını izlerken gözlerimi deviriyorum ve şimdi iğrenç koku Febreeze ile karışmış iğrenç bir koku gibi kokuyor.

Banyoya doğru yürüyorum ve omzumun üzerinden, "Duş alacağım. Bilirsin, normal insanlar nasıl temizlenir."

Nick'in cevabını duyamadan kapıyı kapatıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp banyodaki sepete attıktan sonra mermer duşa girmeden önce suyun ısınmasını bekliyorum.

Beş dakika bile geçmeden kapının açıldığını duydum. Telaşla başımı perdeden dışarı çıkardığımda Nick'i elinde diş fırçasıyla buluyorum. Aynanın karşısında, bana bakmıyor bile ve sanki ben çıplakken banyoda olmak önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Küfür eden bir tip olsaydım, "*Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?*" derdim. Ama ben hiç küfür etmedim.

Mina'yı aldıktan sonra örnek bir ebeveyn olacağıma söz verdim. Ayrıca, alarmımı ifade etmek için "siktir" kelimesinin dört varyasyonunun yeterli olduğunu sanmıyorum. En az bir düzine lazım.

"Acıktım," diyor.

Gözlerim inançsızlıkla açıldı. "Tamam... git ye."

"Önce dişlerimi fırçalamam gerekiyor ve burada ne kadar kalacağını kim bilebilir. Beklemek istemedim."

Gözlerimi deviriyorum ama perdeyi kapatıp duş almaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim ne kadar çıplak olduğum ve onun bana ne kadar yakın olduğu. Bu düşünceyle meme uçlarım sertleşiyor ve suyun sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oluyor.

Duş perdesine bakıyorum, ikimizin de perdenin arkasını göremeyeceğini biliyorum ama yine de kontrol etme ihtiyacı duyuyorum. Gözlerimi kapatıp Nick ile çıplak bedenim arasındaki yakınlığa odaklanıyorum ve ellerimin sürüklenmesine izin veriyorum

Parmaklarım klitorisime değene kadar vücudumdan aşağı iniyor. Bu hisle irkildim, kendime dokunmaktan hiç zevk almamıştım. Genellikle garip ve rahatsız hissettirir, ama bu... Bu sihirdi.

Perdenin diğer tarafından Nick'in diş macunu dolu ağzıyla "Her şey yolunda mı?" gibi bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

"Evet! Sabunu düşürdüm," diye yalan söylüyorum ve kendimi uslu durmaya zorluyorum.

Duş başlığının altında duruyorum, gitmesini bekliyorum ve onun yakınında çıplak olmaktan ne kadar utanç verici bir şekilde etkilendiğimden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, bu durumla ilgili olarak eğlenmemem gereken yaramaz düşünceler dışında uzaktan yakından cinsel bir şey olmamasına rağmen.

Birkaç dakika sonra Nick'in lavaboyu açtığını ve ağzındaki diş macununu tükürdüğünü duyuyorum. Gitmesini bekliyorum ama gitmiyor.

Onun yerine, "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Hala perdenin arkasında, "Burası bu konuşmayı yapmak için pek de uygun bir yer değil" diye cevap veriyorum.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Ses tonunda bir eğlence var. "Böylece kendine huzur içinde dokunabilirsin?"

Çenem düşüyor ve yanaklarım utançtan kızarıyor. "Ben-" diye itiraz etmeye başlıyorum ama nasıl olsa söyleyeceğim her yalanı anlayacağına karar vererek sözümü kesiyorum. İçimi çektim. "Umurumda değil. Ne istiyorsan onu yap," diyorum, çünkü burada bulunmasının beni rahatsız ettiğini düşünmesini istemiyorum, her ne kadar beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyor olsa da. Ve görünüşe göre, ikimiz de bunun zaten farkındayız. I "Kendimi... bu koşullar altında hissedebildiğim kadar iyi hissediyorum." diyerek diğer sorusuna cevap vererek az önce olanlardan uzaklaşmayı umuyorum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, sesindeki tüm mizah izleri silinmiş bir

şekilde, "Mina'yı göremediğin için üzgünüm," dedi.

Ve lanet olsun, onun samimi ses tonu içimdeki öfke ve utancın azalmasına neden oldu.

Buna cevap vermiyorum, çünkü söyleyebileceğim bir şey yok. Suçlama oyunu oynamak sonuçsuz olsa da, bu karmaşanın kısmen suçlusu oymuş gibi hissediyorum. Mina'yı görememem de sorun değil ama bu konuda konuşmak istemiyorum.

Bununla birlikte, dünün bazı yönleri hakkında konuşmaya hazırım. "Dün öldürdüğün adama ne oldu?"

Sorularıma cevap vereceğinden emin değilim, çünkü dün olanların yasal olmadığından oldukça eminim, ama yine de bekliyorum. Kimseye söyleyecek değilim. Tüm bu olanlarda masum değilim. Dün yiyecekleri getirdiğimde, suç mahallini kirletiyordum. Suçlu olmama bile gerek yok. hukuk öğrencisinin bunu fark etmesi gerekir.

Bana doğru cevap vererek beni şaşırtıyor. "Biz uyurken bir temizlik ekibi gelip bu işi halletmiş."

"İnsanlar onun kayıp olduğunu fark ettiklerinde soru sormayacaklar mı?"

"Muhtemelen," diyor, bu beni endişelendirmeli ama ses tonundaki kayıtsızlık yakalanma endişelerimi hafifletiyor. "Ama buralı değil, yani polisin ilk bakacağı yer burası olmayacaktır. Tabii *eğer* uyarılırlarsa."

Haberdar edilmeyeceklerinden o kadar emin konuşuyor ki, ben de peşini bırakıyorum. "Dün onu tanıdığını söylemiştin...

Nasıl?"

İç çekiyor. "Artık Nick olarak tanınıyorum ama Niccolao Cristiano Andretti olarak doğdum." Hala onun sözlerini duyuyorum.

O bir *Andretti mi?*!

Okul yılı boyunca Asher'ın kötü tarafına geçtikten sonra biraz mafya araştırmaları yaptım. Beş Amerikan sendikasına adanmış tüm web siteleri var, mafya için bir tür Wikipedia gibi. Romano ve Andretti ailelerinden birlikte bahseden her yazıda, her zaman iki aile arasındaki uzun süredir devam eden kan davasından bahsediliyor. Uzun süreli ve *kanlı bir kan* davası.

Andretti ve Romano'lar Capulet ve Montague'ler gibidir, sadece tehlikelidirler. Birbirlerinden neden nefret ettiklerini bilmiyorum ama nefretlerinin çok güçlü olduğunu biliyorum. Ve bir Andretti'nin Romano bölgesinde olması savaşla eşdeğer olmalı...

Yine de Niccolao sadece Romano bölgesinde değil. Oraya gömülmüş durumda. Gördüğüm ve anladığım kadarıyla Asher'ın arkadaşı.

Vincent Romano bu güvenli evin bizim için alınmasına yardımcı oldu.

Bunun arkasında bir hikaye var ve bilmek için can atmama rağmen sormuyorum, çünkü Niccolao'yla ilgili merakımın alevini okşamama izin vermiyorum. Niccolao'yu tanımanın şehvetimi uzak tutmaya yardımcı olmayacağından şüpheleniyorum.

Ve *ismi*. Nick'in ona yakışmadığını biliyordum. Çok sade ve sıradan, ama Niccolao Cristiano Andretti... Egzotik ve seksi ve ~~Nick~~-Niccolao'nun olduğunu fark ettiğim her şey.

Şöyle devam ediyor: "Yirmi yaşına kadar Andretti bölgesinde yaşadım ve oradan ayrılmak zorunda kaldım. Florida'da yaşarken Ignazio adında bir adamla arkadaşım. *Naz*. Dün vurduğum adam. Her neyse, babası babamın arkadaşıydı, yani birlikte büyüdük sayılır. Florida'dan ayrılmadan birkaç yıl önce, Naz

yanlışlıkla bir sivili vurdu ve sınır bölgesi olan Maryland'e gönderildi.

"Florida'dan ayrıldığımda, bir süre Maryland'de yaşadım ve oradayken, Bir kulüpte çalışıyordum. Naz'ı gördüğümde dışarıda mola veriyordum. O ve bir arkadaşı silahlarını çıkarmışlardı ve Asher'ı vuracaklardı."

"Asher'ı öldürecekti ama bunu yaparsa Asher'ın yanındakiler onu öldürecekti... Bu yüzden ben devreye girdim. Naz'ın arkadaşını öldürdüm çünkü ben Naz'la ilgilenirken onun Asher'a ateş etme riskini almasını istemedim. Naz bunun için beni asla affetmedi."

Sesini alçaltıyor ve sanırım "Ve diğer şeyler" diyor ama o kısık sesle duş başlığının sesinden onu duyamıyorum.

"Asher Black'i kurtardın," diyorum sesimde bir merakla.

Sözlerim havada sessizce ve cesurca asılı duruyor ve ben ifademin derinliğini özümsemeye çalışırken onların durgunlukta kaynamasına izin veriyoruz. Bırakın bu şehri, dünyanın en güçlü adamlarından biri olan Asher Black'i kurtardı.

Bu çok *büyük bir şey*.

Birkaç dakika daha sessizlikten sonra, sormak istediğim asıl soruyu sormadan önce derin bir nefes alıyorum: "Neden insanlar seni öldürmeye çalışıyor?"

"Bana karşı bir suikast var."

"Bir vuruş mu?!" Sesimdeki inançsızlık çok açık. "Beş milyon dolar."

Ve iğrenç bir an için aklım beş milyon dolarla ne yapabileceğimi merak ediyor.

Bir ev bulabilirim.

Bir avukat

tutabilirim.

Mina'nın velayeti için dava açabilirim.

Beş milyon dolar tüm sorunlarımı çözerdi ama bu adamı öldüremem.

Dünyadaki en iyi insan olmayabilirim ama kesinlikle bir katil değilim.

Bu adamı incitemeyeceğim gibi, *incitmek de istemiyorum*.

Sonunda Mina için yapabileceğim şeylerin sonsuz bir listesi olduğunu düşündüğüm şeyde çizeceğim bir çizgi buldum... ve Niccolao'dan bu olduğu için nefret ediyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

*Öfkelendiğinde dörde
kadar say. Çok
sinirlendiğinde, küfret.*

Mark Twain

minka reynolds

Niccolaio'nun kanepede uyuması konusunda **kendimi** kötü hissetsem de bu konuda hiçbir şey yapmıyorum. Onun iyi özelliklerinden herhangi birini vurgulamaktan nefret ediyorum ama yataktan başka bir yerde uyumam konusunda ısrar edecek kadar centilmen olduğunu kabul etmeliyim.

Ve onu bana katılması için davet etmeyeceğim.

Ama saklanalı sadece yedi gün oldu ve kararlılığım şimdiden sarsılmaya başladı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Ne de olsa Jax duvara yaslanmış uyuyor ve ben bu konuda zerre kadar suçluluk hissetmiyorum.

Aynı anda Jax bana bir kurşun sıktı. Aslında Niccolaio'ya sıkıştı ama berbat nişancılığı yüzünden merminin hedefi ben oldum. Yani Jax'in davranışından dolayı kendimi suçlu hissetmemek için iyi bir sebebim var. Öte yandan, Niccolaio beni John'un evinden çıkarken takip etmemiş olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım.

Ama... LSAT sınavlarına çalışırken kalacak bir yerim de olmayacak.

Beynim Niccolaio'nun yatağa çıkmasına izin verip vermeme nedenleri arasında gidip gelmeye devam ederken, söz konusu adam tanıdık olmayan bir melodiyi ıslık çalarak depoya giriyor. Dev LSAT alıştırma kitabım Önümdeki yatağa uzanıyorum ve kenarlara çizdiğim listeyi saklamak için hızla bir sonraki sayfaya geçiyorum:

Niccolaio ile (Kelimenin Tam Anlamıyla) Yatmak mı, Yatmamak mı?

Artıları	Eksiler
1. Yatakta uyuduğu için kendimi suçlu hissetmeyi bırakacağım. 2. Beni kurşunlardan kurtardı (iki kez), bana yaşayacak bir yer verdi ve tam bir beyefendi oldu. 3. Onun kemiklerini kırardım.	1. Mina'yı ziyaret edemememin sebebi o. 2. Kurşunlardan (iki kez) kurtarılmamın nedeni oydu, güvenli bir evde yaşamamın nedeni oydu ve geçmişimi ifşa etmem için bana şantaj yaptı. 3. Onun kemiklerini kırardım.

Önümdeki yeni LSAT alıştırma sayfasına bilerek bakıyorum ama kelimeler birbirine karışıyor. Kitabı iç çekerek kapattım, çünkü zaten son üç saat içinde bir kez bile göz atmamıştım.

Bunun yerine, Niccolao'yu sevip sevmeye dair kafa karışıklığımla ve Niccolao'yu sevip sevmediğime dair öfke ve hayal kırıklığımla hokkabazlık yaparak kafamın içinde sıkışıp kaldım.

Mina'ya bakın. Mina için duyduğum endişe son bir haftadır aklımın bir köşesindeydi ama bugün endişelerimin en ön sırasında yer alıyor.

Bugün Mina'yı ziyaret etmem gerekiyordu ama üst üste ikinci hafta ziyaret edemedim. En kötüsü de ona neden ziyaret edemediğimi söyleyemedim. Bir hayalet gibi çekip gittim. Annesi, babası ve şimdi de ben. Ya endişeden aklını kaçırdı, ya terk edilmiş hissediyor ya da ikisi birden.

Ve bu beni öldürüyor.

Bu düşünce Niccolao'ya kızgın kalma kararlılığımı pekiştiriyor. Ayrıca, duygusal olarak mesafemi korumam herkes için daha iyi olur.

Niccolao bana yaklaşıp konuşmak için ağzını açtığı anda, uygun bir tavırla sözünü kestim: "Ne istiyorsun? Ders çalışıyorum."

"Ben ha-"

Kitabımı kaldırıp sallıyorum ve "Ders çalışıyorum" diye araya giriyorum. "Minka," diyor, bu sefer kararlı bir şekilde.

Adımı talepkar bir şekilde söylemesi tüylerimi diken diken ediyor.

İçimi çeker gibi yapıyorum, kitabımı elimden bırakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Mükemmel şekilli bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Senin için bir şeyim var."

"Oh."

"Oh," diye alay ediyor, yüzünde bir sırıtış.

Gözlerimi deviriyorum ve bana uzattığı küçük kutuyu kabul ediyorum. İçinde Black Enterprises'dan bir tablet var.

"Bu ne için?" Kutuyu açarken gözlerim büyüyerek soruyorum.

"Aç şunu."

Dikkatle "açma" düğmesine basmadan önce gözlerimi şüpheyle ona dikiyorum. Niccolao yatakta yanıma oturuyor. Açılır açılmaz tableti benden almasına izin veriyorum. Ekranda bir şeye basıyor ve birkaç dakika sonra ekranda Mina'nın güzel yüzü beliriyor.

Çenem düştü. "Mina?!" Niccolao'ya döndüm. "Nasıl?!"

Mina onun yerine cevap veriyor, sesi heyecanlı bir çığlık, "Bir tabletim var, Minka! Bir *tablet*! Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, çünkü buna inanamıyorum.

Tabletler Mina'nın grup evinin karşılayamayacağı lüks bir masraf. Daha önce ona bir tane almak için para biriktirmeyi düşünmüştüm, böylece görüntülü sohbet edebilirdik, ama bu Erica tarafından hemen veto edildi. Görünüşe göre, sadece bir çocuğa sahip olup diğerlerine sahip olmamak zalimlik olacaktı.

Erica ile bunun zalimce olacağı konusunda hemfikir olsam da, Mina ile günlük olarak konuşamayacağım anlamına gelmesinden nefret ediyordum. Ancak, Mina'nın şu anda bir tableti var ve grup evinin bunu onaylamayacağını biliyorum, bu da beni daha önceki soruma getiriyor.

"Nasıl?" Niccolao'ya tekrar soruyorum.

Mina mutlulukla araya giriyor, "Hepimize tablet aldı! *Herkese!*"

"Hepsi mi?!" Gözlerim açılıyor ve Niccolao'ya şaşkınlık ve güvensizlik dolu bakışlar atıyorum.

Minnettar olmalıyım.

Aslında, minnettarım.

Ama aynı zamanda

kafam karışık.

Neden bunu benim ve Mina için yapsın ki?

Omuzlarını rahatça silkiyor, sanki rol yapıyormuş gibi. "Önemli bir şey değil. Asher'ın şirketi bağışladı."

"Bu büyük bir olay. Sen olmasaydın bu gerçekleşmezdi," diye ısrar ediyorum. Durumumuzu hatırlayarak görüntülü sohbeti sessize alıyorum ve "Peki ya sana yapılan saldırı? Peşindeki insanlar senin Asher Black'le bağlantılı olduğunu bilmiyor mu? Asher'ın aniden rastgele bir grup evine bir sürü tablet bağışlaması riskli değil mi?"

Niccolaio, "Öyle olurdu," diye onaylıyor ve ben de geriliyorum. "Bu yüzden şehirdeki her grup evine tablet bağışladı."

Çenem düştü. "Ne?! Her birini mi?! Bu ona bir servete mal olmuş olmalı! Bunu neden yapsın ki?"

Niccolaio omuz silkiyor ve bana cevap vermiyor. Ve ben istesem bile Biliyorum, ona baskı yapmıyorum. Umursamayacak kadar mutluyum. Niccolaio'ya sarılma dürtüsü beni boğazımdan yakaladığında buna karşı koymuyorum. Öne doğru eğilip kollarımı onun geniş gövdesine sıkıca doluyorum ve kendimi sandal ağacı, misk ve Niccolaio'nun baştan çıkarıcı kokusuna bırakıyorum.

"Asher'a bunu nasıl yaptırdın bilmiyorum ama teşekkür ederim," diye kulağına fısıldıyorum.

Bırakmam gerektiği halde kendimi Niccolaio'ya doğru bastırıyorum. Birkaç garip saniyeden sonra kollarını bedenime doluyor ve sarılmama karşılık veriyor. Bana öyle geliyor ki, bu benim ondan aldığım ilk sarılma. Mina ve Bayan Rosario'dan başka kimse.

Ağzında yepyeni bir nektarinle odanın diğer tarafından bize bakan Jax'in önünde olması umurumda değil.

Görüntülü sohbetin diğer ucunda şaşırtıcı derecede sessiz olan Mina'nın önünde olması umurumda değil.

Kendime nefret etmem gerektiğini söyleyip durduğum biriyle olması umurumda değil.

Şu anda tek umursadığım ne kadar mest olduğum, birinin benim için hiçbir karşılık beklemeden bir şey yapması ve kollarının bedenimi sararken verdiği inanılmaz his.

Mutluluk gibi.

"Pssttt!" Mina'nın genç sesi tablettten yüksek bir fısıltıyla geliyor. Fısıltıyla "O senin erkek arkadaşın mı?" diye bağırdığında sesi çok netti.

Niccolaio'nun bedeninden geriye sıçırıyorum, tabletin bize dönük olduğunu ve Mina'nın her şeyi görebildiğini fark ettiğimde kendimi ondan kurtarıyorum. Yanaklarımdaki kızarıklığı gidermeye çalışarak görüntülü sohbetin sesini açıyorum.

Niccolaio bana bilmiş bir bakış gönderiyor ve sadece birkaç dakikalığına oturmuş olmasına rağmen vücudunu esneterek ayağa kalkıyor. Beni ve Mina'yı yalnız bırakıp banyoya girmesini ve duşu açmasını takdir ediyorum.

Kapıyı arkasından kapattığında nihayet Mina'nın sorusuna cevap veriyorum: "Hayır, o benim erkek arkadaşım değil. O da bunu duydu, Mina!"

Mina masumca omuz silkiyor. "Fısıldadım," diyor, sanki bu beni utandırıyormuş gibi. Bana saçma sapan bir bakış atıyor. "O çok tatlı. Onunla çıkmalısın."

İnledim. "Sırf güzel görünüyorlar diye erkeklerle çıkmayı seçmiyorum, Mina." "O zaman çıkacak erkekleri başka nasıl seçiyorsun?"

Onları banka hesaplarının ne kadar büyük olduğuna ve ne kadar kolay hedef olacaklarını düşündüğüme göre seçiyorum.

Tabii ki öyle demiyorum.

Bir an sessiz kaldım, sözlerimi düşündüm ve sonunda cevap verdim: "Biriyle çıkacak yaşa geldiğinde, seni harika hissettirecek bir erkek seç. Sen istediğinde ve istemediğinde bile senin için bir şeyler yapan birini. Seni güvende hissettiren birini. Sana güven veren birini. Kelebekler uçuşur ama aynı zamanda sakinleşirsiniz."

"Anlattığın şey kulağa insani gelmiyor," diyor, şüphesiz sınıfındaki ergenlik çağındaki oğlanları düşünüyor, onu ziyaret ettiğim bazı zamanlarda sık sık devlere benzettiği oğlanları.

Gülüyorum ve kabul ediyorum. "Hayır. Hem de hiç." Yüzüm ciddileşiyor. "Ama sen harika bir insansın Mina ve bana kalırsa asla hak ettiğinden daha azına razı olmayacaksın, ki bu da kesinlikle her şey demek."

"Sen de harika bir insansın Minka" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Ve lanet olsun, kalbim on kat daha fazla şişiyor ve keşke aynı fikirde olabilseydim. Bunun yerine yüzüme bir gülümseme yapıştırıp başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Mina." "Neden beni ziyarete gelmediğini söyleyecek misin?"

Tereddüt ediyorum, ona ne söyleyip ne söylememem gerektiğini düşünüyorum. "Bir süre seni ziyarete gelemeyeceğim ama en kısa zamanda gelmeye çalışacağım. Söz veriyorum. Sadece... şu anda Niccolao'nun ve belki de benim peşimde olan insanlar var."

Sözlerimi anlıyor, gözleri endişeyle açılıyor, ama konuşmuyor. dile getir. Hayatımızın acı gerçeği bu. Ebeveynlerimizden biri, tahliye, açlık, Sosyal Hizmetler ve benzeri nedenlerle birimizin şu ya da bu şekilde risk altında olmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

"Minka, şu anda kendini güvende hissediyor musun?" Başımı ısrarla sallıyorum. "Evet."

Bu da yalan değil. Son zamanlarda başıma saçma sapan şeyler gelmiş olsa da kendimi güvende hissediyorum. Başımı sokacak bir evim, yiyecek yemeğim ve özgürlüğüm var.

LSAT'lerime çalışmak için zamanım var. Ve itiraf etmek istemesem de, Niccolao'ya ikimizi de güvende tutması için güveniyorum.

"şu anda sakın hissediyor musun?" Ona garip bir bakış attım. "Evet..."

"Niccolao'dan bize tablet getirmesini istedin mi?" "Hayır, bunu kendi başına yaptı."

"Peki ona sarıldığınızda kelebekler uuştu mu?"

Evet. "Mina, neden bahsediyorsun? Garip davranıyorsun."

"Sorularımın neresi garip? Bu *senin* kontrol listen."

enem düştü, çünkü o haklı.

Vay anasını. Niccolao listemdeki her kutuyu işaretledi.

Ve bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*Düşmanlarınızı her zaman
affedin; hiçbir şey onları bu
kadar kızdıramaz.*

Oscar Wilde

minka reynolds

"Dikkat! Dikkat! Dikkat! Dikkat! Kahvaltıda karınca yedim!"

Bu sözlerim üzerine Mina şirin bir kıkırdama nöbetine tutuldu. "Senin sıran!" Ona hatırlatıyorum.

"Yapamam. Yapamam. Duramıyorum. Gülüyorum," tatlı, masum kahkaha patlamaları arasında soluk soluğa kalıyor.

Tabletimi yanlışlıkla yatağın üzerine düşürdüğümde derin bir sesin alay ettiğini duyuyorum, "Teyzelerini kahvaltıda mı yedin?! Aşkım, teyzeler sadece akşam yemeğinde yenmeli. Amcalar kahvaltı içindir!"

"Gitmeliyim," diyorum Mina'ya, o yine kahkahalara boğulurken. "Güle güle, Minka!" "Güle güle, Niccolaio!" diye bağırıyor.

Niccolaio ona veda ettikten sonra görüntülü sohbeti sonlandırıp televizyonu kapatıyorum. Niccolaio bana tableti verdiğinden beri yedinci kez, Mina ve ben birlikte Fransız gündüz dizilerini izliyorduk.

Bunu ilk kez yaptığımızda altyazı yerine oyuncuların ne dediğini tahmin etmenin daha eğlenceli olacağına karar verdik. Tahmin etmek rastgele ve saçma şeyler uydurmaya dönüştü ve şimdi bu her gün dört gözle beklediğim eğlenceli bir oyun.

Niccolaio birkaç gün önce ilk kez katıldığında çok şaşırdım. Artık buna alıştım ama yine de tüm bunları neden yaptığını anlamıyorum.

Bunu aklımdan çıkarıyorum, çünkü bunu düşünmemek, onu kötülemeye devam etmek daha kolay.

Bunun yerine dikkatimi LSAT sınavlarına çalışmaya ve her gün Mina ile konuşmaya verdim. Bazen Jax'e yiyecek bir şeyler getiriyorum ama onunla genellikle Niccolao ilgileniyor, bunun için minnettarım. Bu temelde

Bu da uzun zamandır ilk kez rahatlayabileceğim ve akıl sağlığımı yeniden toparlamak için çok ihtiyaç duyduğum zamanı ayırabileceğim anlamına geliyor.

Ve aklımın bir köşesinde, bu fırsatı Niccolao'ya borçlu olduğumu biliyorum.

Ondan nefret etmem için bana daha fazla sebep verse çok daha kolay olurdu. Evet, hâlâ alıştığımdan çok daha iddialı konuşuyor ama bunun cazibesinin bir parçası olduğunu fark ettim. Ve evet, Niccolao büyüleyici.

Tehlikeli bir şekilde .

Bu yüzden, kravatını gevşetip bana yaklaşıırken, özel dikim takım elbisesi içinde yasal olması gerekenden çok daha çekici görüldüğünden emin oluyorum.

savunmalar yukarı.

Boğazımdaki şehveti temizliyorum ve "Girdiğini duymadım" diyorum. Sırıttırıyor ve kaşlarını kaldırarak, "*Tabii* ya" diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Naz'ın kaçış şoförünü buldun mu?"

Başını sallıyor. "Sokak kameralarından elde ettiğimiz video görüntülerinden arabasının izini Brooklyn'de bir binaya kadar sürdük ama yüzünün düzgün çözünürlüklü bir görüntüsünü elde edemedik. Bugün bir Romano ressamıyla oturup yüzünün bir maketini yaptık."

"Sonra ne olacak?"

"Vince skeci hafta sonuna kadar tüm bağlantılarına dağıtacak. Umarım yeni ipuçlarına ulaşır. Her iki şekilde de, gerçekten önemli değil. Şoförün peşimdeki pek çok kişiden sadece biri olduğunu varsaymak güvenli."

Başımı salladım. "Ama beni tanıdığından emin olduğumuz tek kişi o."

"Sana ya da Mina'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim" derken gözleri kararıyor ve sesi ciddileşiyor.

Sözlerindeki kaynayan vaat karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor ve ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Beni korumak zorunda değil. Bana hiçbir şey borçlu değil. Olanların hiçbirisi teknik olarak onun hatası değil, yine de... Niccolao'nun tüm o havlamalarının ve ısırtılarının altında iyi bir adam olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Ben de gözlerinin içine bakarak "Sana inanıyorum" dedim.

Ve
biliyorum

.
Gerçekt
en.

Sözlerim üzerine gözlerindeki fırtına dindi ve yanımdaki yatağa oturdu.
"Senden bir iyilik isteyeceğim."

Kaşlarım kalktı. "Benden
mi?" "Hayır, Jax'ten."

Çekici olmayan bir şekilde homurdanıyorum ve ikimiz de -nihayet-
verde sızmış olan Jax'e doğru dönüyoruz. Mina ile konuşabildiğim zamanlar
dışında, günün en sevdiğim zamanı Jax'in uyuduğu zamanlardır. Ne yazık ki,
adamın daha fazla enerjisi var
Energizer tavşanından daha fazla. Günde sadece dört saat uyuyor ve diğer
yirmi saat ayakta.

Uğraşmak çok yorucu.

Keşke ondan kurtulabilsek, hem de hemen.

Ama onu öldürmek istemiyorum ve Niccolaio da bizi tekrar öldürmeye
çalışması için serbest kalmasını istemiyor.

Bu durumda yapılacak tek şey, Niccolaio'nun kimseye güvenmediği için
yapmayı reddettiği gibi, onu bakması için başka birine rehin vermek ya da
Niccolaio'nun kafasında bir darbe kalmayana kadar ona bakmaya devam
etmektir ki bu da artık hiç olmayacakmış gibi gelmeye başlamıştır.

"Cidden ama... Ondan kurtulabilir miyiz?"

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir
süre için değil."

İçimi çekiyorum ve yaptığım iyiliği hatırlayarak devam etmesini
işaret ediyorum. O da devam etti. "Lucy'nin düğünü
yaklaşıyor."

"Biliyorum. Beni o davet
etti." "Mükemmel."

Gözlerimi kısıyorum. "Gitmeyi planlamıyordum."

"Ne yazık ki fazla seçeneğim yok. Benimle gelir misin?" Çenemi
yerinde durması için zorlamam gerekiyor. "Ne? Neden?"

"İlk olarak Asher, kız kardeşininki de dahil olmak üzere şehirdeki devlet
tarafından işletilen tüm grup evlerine tablet bağışladı."

Bu gitmek için yeterince iyi bir sebep. Burada durabilirdi ve ben de aynı
fikirde olurdum ama durmadı.

Bunun yerine şöyle devam ediyor: "İkinci olarak, kaldığımız güvenli ev

Romano ailesi tarafından bize sağlandı. Asher artık bir Romano için alışmıyor olabilir ama pratikte hâlâ bir Romano, bu yüzden onun yardımını reddetmek nankörlük olur.

Davetiye."

Başka bir geçerli sebep. Ona durmasını söylemeliyim ama söylemiyorum. Ve bu büyük bir hata, çünkü son gerekçesi beni kesinlikle mahvediyor, tamamen dengemi bozuyor.

"Ve son olarak, çünkü yapmanı istiyorum."

Parmağım hevesle tableti kaydırıyor ve tablet bir sonraki sayfaya geçiyor. Kitap. Bir Charleigh Rose erotik aşk romanı. Takıntım altın arayışım için seks araştırmaları olarak başladı, ancak bir süre sonra bu tür kitaplardan zevk almaya başladım. Artık bağımlısı oldum ve eğlenmek için okuyorum.

Bu kadınların seksten zevk alması hâlâ aklımı başımdan alıyor. Bunu arzulamaları, bunu istemeleri ve bütün gün bunu düşünmeleri. Ben hiç öyle olmadım. Mina kaçırılmadan önce bunun peşinden koşmak için çok gençtim ve bununla ilgilenmek için çalışmakla çok meşguldüm. Mina alındıktan sonra, bu bir amaç haline geldi, Mina'yı geri almak için atılacak adımlardan biri oldu.

Şimdi, bu kadınların nereden geldiğini öğrenmeye daha açığım. Niccolao'nun etrafında tarif ettikleri şehveti hissettim, belki ben de öyle hissedebilirim- Boş olduğunu bildiğim halde içgüdüsel olarak güvenli evin etrafına tereddütle bakıyorum.

Jax'i daha önce banyoya koydum, bağlı, ağzı tıkalı ve gözleri bağlıydı, kulaklarında müzik çalan hantal bir Beats kulaklık seti vardı. Muhtemelen aşırıya kaçtım ama ekstra mahremiyet istedim. Diğer insanların yanında erotik okuma fikri beni rahatsız ediyor.

Kendime dokunmanın ve bunu yaparken iyi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Yalnız olduğumdan memnun bir şekilde, parmaklarımın sundress elbisemin eteğinin altından külotuma doğru kaymasına izin veriyorum, romandaki kelimeleri okurken yumuşak, tembel daireler çizerek klitorisime bastırıyorum.

"Aferin kızıma."

Tek sorun şu ki... Ben iyi değilim. Ve o n u n hayal ettiğinden bile daha kötü olmak üzereyim, çünkü bu -tam burada- onun şefkati beni delirtiyor. Sonuçlarını düşünmeden -onun yanındayken asla yapmadığım bir şey- onu önümdeki sandalyeye itiyorum ve küçük mutfağın ahşap tezgahına atlıyorum. Kalçalarımı hafifçe ayırıyorum.

Kanlı yarayı kontrol ediyormuş gibi yap.

Sertçe yutkunuyor ve gözlerim boğazındaki hareketi yakalıyor. Bir yudum daha alırken gözleri -sonunda, sonunda- bacaklarımın arasına düşüyor. Zafer.

Kelimeler karşısında yutkunuyorum, parmaklarım aşağıya iniyor, yavaşça yarığımın kısa uzunluğu. Niccolaio'yu Remington Stringer'ımın Bay James'i olarak hayal ediyorum ve parmaklarımın ucunda bir nem fışkırması hissettiğimde irkiliyorum.

Kalbim göğsümde taklalar atıyor ve bana dokunmamış olmasına rağmen kendimi kayganlaştırırken hissediyorum. Gözleri üzerimde sabit duruyor ve bu bana biraz daha ileri gitme cesareti veriyor. Parmaklarımı yukarı kaydırıyorum

Düz beyaz bikini iç çamaşırlarıma doğru ilerliyor ve klitorisimi kumaşın üzerinden sıyrıyor. Yarım saniyeliğine, seksi olmayan iç çamaşırlarım hakkında güvensizim, ama gözlerindeki bakış - biraz kızgın ve çok azgın - bu düşünceyi bastırıyor.

Kafamda canlandırabiliyorum, Niccolaio benim yaramaz öğretmen fantezimi yerine getiriyor, beni teknesine alıyor ve üstü örtülü bir şehvetle beni izliyor.

onun önünde parçalandım. Gözlerimi kapatarak tabletin elimden kayıp gitmesine izin verdim.

parmaklarımla yumuşak şiltenin üzerine bırakıyorum. Şimdi boşta olan elimle elbisemin eteklerini yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyorum.

Sağ elimin meme ucumun etrafında bir yol izlemesine izin veriyorum, küçük tomurcuğun acı verici bir şekilde çakılanmasına neden oluyor. Gözlerim hala kapalıyken, diğer elim amımın dudaklarını geçip kolayca içime kayıyor ve ben şaşırıyorum

Ne kadar ıslak olduğumu fark ettim - sadece kafamdaki Niccolaio imgesine dokunurken bile hayatımda hiç olmadığım kadar ıslaktım.

Sık sık yeni kitap alacak param olmadığı için bu kitabı milyonlarca kez okudum. Ama bu sözler beni hiçbir zaman şimdiki kadar etkilememişti, zihnimde sözlere eşlik eden Niccolaio'nun görüntüsü varken.

Parmaklarımı amımdan çekip gözlerimi açıyorum, onlara bakmak, onları ıslatan yabancı ıslaklığa kendi gözlerimle tanık olmak için. Ama gözlerim açıldığında Niccolaio'nun yatağın kenarından bana baktığını görüyorum. Islak parmaklarımda durmadan önce vücudumun uzunluğunu dolaşan yoğun gözler.

Onun burada olmasını hazmetmeye çalışıyorum. Takım elbisesinin içinde bile Kaslarının sertliği, şu anda gergin olan kaslarına sıkılı yumruklar, genişlemiş bir duruş ve çaprazlanmış kollar eşlik ediyor. Gözleri etrafı inceliyor

Yanımdaki tablete düşmeden önce yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görüyorum, sonra o gülümseme kayboluyor.

"Orada öylece duracak mısın?" Sesimdeki küstahlığı yeterli seviyede tutmak için çok çaba sarf ederek soruyorum.

Sadece külotumla onun bakışları altında kendimi savunmasız, çırılçıplak hissediyorum ama yine de parmak uçlarımdaki ıslaklığı hissedebiliyorum ve belki de istediğimin bu olduğunu fark ediyorum. Birinin -onun- beni tüketmesine izin vermek.

Ben de yalvardım, "Bana yardım et."

Burun delikleri açılıyor ve kısa bir an için evet diyeceğini sanıyorum ama onun yerine "Hayır" diyor.

Çenem düşüyor, ama o çoktan tablete uzanmış, gözleri ekrandaki pasajı gözden geçiriyor. "*Yaramazlık mı?*" diyor, kitabın başlığını okurken sesinde bir eğlence var. Sonunda dudakları

Seksi bir sırtışıla kıvrılıyor ve "*Korkarım beni yine reddedecek*" diyor. Bu tesadüfe yüksek sesle gülüyor, baştan çıkarıcı ses, inkarının bende açtığı taze yaralara yatıştırıcı bir merhem oluyor.

"Bana durmamı söyle. Beni lanet göle at, bilmiyorum. Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Onun yerine ayağa kalkıp bir bira alıyor -bir kez daha- sonra kabine geri dönüyor," Niccolao'nun sesi bir cam şişe bira almak için mutfığa girerken kesiliyor ve Tanrım, bunun nereye gittiğini anlıyorum.

Bar taburesine oturuyor, bacaklarını iki yana açıyor, dirseklerini dizlerine koyuyor, bir elinde açık bira şişesi, diğerinde tablet var. "*Bu geceden sonra yapmayı düşünmem gereken son şey bu, ama bu ilk ve bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmeye ihtiyacım var. Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi bilmeye ihtiyacım var. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturuyor, şişe iki parmağının arasında sallanırken beni inceliyor.*

"İzlemek istiyor.

"Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum ve dizlerimi yukarı kaldırıyorum, böylece ayaklarım tezgahın kenarına dayanıyor. Şimdi bacaklarımı iyice açıyorum."

Kalbim hızla çarpıyor, kendimi geri çekiyorum, böylece sırtım yatağın başlığına dayanıyor, stüdyo güvenli evin açık kat planı sayesinde Niccolao'yu net bir şekilde görebilmek için vücudumu eğiyorum. Bacaklarımı açarak, sırlıslık beyaz külotumu boyayan ıslaklığı görmesine izin veriyorum.

"Şu anda içeri biri girse, ilgisiz görünecektir."

Ve Niccolao, Tanrı onu korusun, mükemmel bir Bay James olmuş. Etkileyici çene çizgisinin belirgin sıklığı dışında vurdumduymazdı. Dart'ımı Dilim dışarıda, dudaklarımda bir yol izliyor, onun yerine çene çizgisi boyunca bir yol izlediğimi hayal ediyorum. Gözleri açgözlülükle hareketi takip ediyor, ama bunun dışında, kayıtsızlığın görüntüsü.

"Ama ben gerçeği biliyorum. Bunu o istiyor. Ama seçimi ondan almamı istiyor. Külotumun üzerinden kendimi ovuyorum, yavaşça klitorisimin etrafında tekrar dönüyorum."

Talimatı uyguluyorum, külotumun kumaşı altındaki klitorisimi dürtüyorum.

"Kendime dokunmak yeni bir şey değil ama Bay James beni izlerken hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bir inilti çıkıyor ve kalçalarım dokunuşuma doğru sallanmaya başlıyor. Dudaklarını yalıyor ve bir içki daha alıyor. Koltuğuna geri oturduğunda, spor şortunun altından beni ne kadar çok istediğini görüyorum. Ama kendine dokunmak için bir hamle yapmıyor. Meydan okuma kabul edildi."

Gözlerim Niccolao'nun kucağına kayıyor ve o da bana bilmiş bir bakış atıyor. A Takım elbise pantolonunun daraltıcı kumaşını zorlayan devasa ereksiyonunu gördüğümde içimde şehvetin heyecan verici sarsıntısı yükseliyor.

"Derin bir nefes alıyorum ve külotumu yana çekerek ona hiç kimsenin görmediği yerlerimi gösteriyorum. Hiç böyle teşhir edilmemişim... Öğretmenime teşhir ediliyorum ve bu düşünce beni sadece daha sıcak."

Derin ve gergin bir nefes alarak siyah dantel külotuma uzandım ve Niccolao'ya parlayan amımı net bir şekilde gösterecek şekilde kenara çektim.

"Siktir," diye inliyor Niccolao.

Bunlar Bay James'in sözleri, ama Niccolao'nun yüzündeki arzuya ve bira şişesini sıkıca kavradığı için parmak eklemlerinin neredeyse bembeyaz oluşuna bakınca, bunların onun da sözleri olduğunu anlıyorum.

"İki parmağımı içeri sokuyorum ve ne kadar ıslak olduğum için kolayca kayıyorlar. Başım geriye düşüyor ve parmaklarımı daha sert beceriyorum, avucumun topuğuyla sıkı sinir demetine sürtünüyorum."

Islaklığımı çalmak için iki parmağımı içime daldırıyorum ve parmaklarımı içime geri döndürmeden önce onları zonklayan klitorisime sürüklüyorum. Parmaklarımı içime sokup çıkarıyorum, klitorisimi kabaca ovmak için avuçlarımin tabanını kullanırken onları beceriyorum.

Romani Remington'ın ne dediğini bilecek kadar okudum: *"Neredeyse her gece bana böyle dokunduğunu hayal ediyorum. Ve sınıfta. Tek düşündüğüm bu."*

hakkında." Çalınan kelimeler dudaklarımdan kayıp gidiyor, nefes nefese inlemeler arasında zar zor ayırt edilebiliyor.

"Ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum," diye okuyor Niccolao, kendimi ona tamamen açtığım kısma atlayarak hevesine ihanet ediyor. "Önündeki masanın yanında durduğumda, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıp yere düşmesine izin veriyorum."

Titrek bacaklarımın üzerinde durup yavaşça ona yaklaşıyorum ve bir adım uzağındayken arkamı dönüp külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırarak ona külotumu çıkarmadan önce çıplak kıkımın görüntüsü.

Keşke dilinde benim adım olsaydı, ama onun yerine Niccolao, "'Remington,' diye uyarıyor, sesi hala sert ve hırçın. Aynı sertlikte. Kendime dokunmayı bırakmamı söyleyen bir ses. Müdürün odasına gitmemi. Davranmak. Sadece bu gece, onu kırana kadar yaramazlık yapacağım.

"İtiraz etmeye fırsat bulamadan masanın köşesine oturuyorum ve bir bacağımı onun etrafında sallayarak kalçalarımın arasına girmesini sağlıyorum."

Niccolao belimden tutup mutfak tezgâhının üzerine çıkmama yardım ettiğinde, dokunuşunun vücudumda bıraktığı yakıcı his karşısında bocalıyorum. Bana daha aşağıdan dokunmasını istiyorum. Ellerini belimden aşağı indirmesini ve kendisi için ne kadar ıslak olduğumu görmesini.

Dudaklarım aralanıyor, dokunması için ona yalvarmaya hazırım ama bir şey söylemiyorum. İçinde bulunduğumuz bu baştan çıkarıcı transı bozmak istemiyorum; nefret etmem, uzak durmam gereken adam o değil ve ben de onun hayatına kandırarak giren kız değilim. Bunun yerine bacaklarımı onun iki yanına koyuyorum, sanki akşam yemeği için kendimi ona sunuyormuşum gibi kendimi onun önünde açıyorum.

"Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum, diğer elim yılan gibi aşağı iniyor. Gözleri parmaklarımdan yavaşça girip çıktığı yere yapışmış. İçeri ve dışarı."

Üçüncü parmağımı amıma sokmadan önce onun direktifini yerine getiriyorum. içimde yabancı bir his oluşmasına izin vererek rahatlıyorum. Kelimeleri ondan önce ben söylüyorum, her birini kastederek, *"Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum..."*

Dudakların. Sikin. Tadımın nasıl olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Ne düşünüyorsun?" diyor ve ben bu sözlerinde ciddi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Bunları sadece kitapta olduğu için mi söylüyor yoksa benim onu istediğim kadar o da beni istediği için mi -çok fazla. Titreyen ellerimle tableti ondan alıp arkamdaki adaya koyuyorum, kitabı okumasını

istemiyorum.

Bir sonraki sahne. Çünkü beni tattığında, bunun kitapta yazdığı için değil, istediği için olup olmadığını bilmek istiyorum.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp sağ elimin amıma dönmesine izin veriyorum. Onun gözlerinin içine bakarak uzun, yumuşak bir inilti çıkarıyorum, kendimi yenilenmiş bir güçle parmaklamaya başlarken onun sikini hayal ediyorum.

"Niccolaio," diye iniliyorum, böylece Bay James'i değil onu düşündüğümü bilsin diye, kendimi hiç olmadığım bir sınıra daha da yaklaştırdığımda atlamadan önce.

Diziyle baldırımı dürttüğünde irkiliyorum ve bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum. Bacağımı onunkine doğru daha sert bastırıyorum, temasın tadını çıkarıyorum. Adını zikrediyorum, parmaklarımı sürüyorum ve klitorisimi avucumun topuğuna sürüyorum. Onun için çaresizce, vücudumu alçaltıyorum, böylece kığım adanın sadece yarısında ve amım yüzüne daha yakın.

Ve nefesinin amımda gezindiğini, klitorisimi okşadığını hissettiğimde Sıcaklığıyla sertçe boşalıyorum, adını bir dua gibi haykırıyorum ve çıkıntıdan o kadar sert sallıyorum ki elleri refleks olarak beni sabitlemek için üst uyluklarıma uzanıyor. Bu temas daha da sert boşalmama neden oluyor, ta ki ıslaklığım dudaklarımdan akıp altımdaki soğuk mermeri kirletene kadar.

Sonunda gözlerimi tekrar açabildiğimde, onun öne doğru eğildiğini görüyorum. Beni yalayacağını düşünerek gerildim, ama onun yerine Bira şişesinin cam kenarının soğukluğu amımın uzunluğu boyunca yukarı doğru kayarak ıslaklığımı topladı.

Doğrulup, şişeyi dudaklarına götürmesini nefesimi tutarak izliyorum, dolgun dudakları şişenin ıslak kenarıyla temas ettiğinde duvarlarım yeniden uyarılmış bir şekilde sıkılıyor. Gözlerimin içine bakıyor, biranın geri kalanını yudumlarken bakışları hiç değişmiyor, işi bittiğinde dilini şişenin kenarında gezdiriyor.

Bunu kitap yüzünden mi yoksa beni tatmak istediği için mi yaptığını merak ettiğim acı dolu bir saniye oluyor. Ama sonra, bana doğru eğiliyor - giyinik göğsü meme uçlarımdan sertleşmiş tepelerine sürtünüyor ve pantolonunun pahalı kumaşının arasından klitorisime bastıran büyük horozunun sertliği - ve kulağıma şöyle diyor: "Bir dahaki sefere kendini bana böyle sunduğunda, lanet olası bir kitabı düşünmeyeceksin. Alacağın emirler benimkiler olacak. Benim sözlerimle fışkıracaksın bekleyen parmaklar. O daracık, ıslak amcığının içine vuran *benim* sikim olacak, bu küçük güzel parmaklar değil."

Biraz geriye yaslanarak ellerime uzanıyor, onları bir araya getiriyor ve içimdeki üç parmağa ulaşana kadar her parmağın ucuna hafif bir öpücük konduruyor. Dudaklarında kalan ıslaklığı fırçalamadan önce kokuyu içine çekerek inliyor ve kısa bir süreliğine hafifçe benimkilere bastırıyor.

Ve sonra, onunla tanıştığımdan beri ilk kez, o pislik benden uzaklaştı ve gitti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*Dumbledore, insanların
başkalarının yanlışlarını
affetmeyi doğrularını
affetmekten çok daha kolay
bulduklarını söylüyor.
J.K. Rowling*

minka reynolds

"**Vur bana,**" diyor Jax, boğuk inleme ve homurtularından sesi kısılmış.

Yaklaşık bir saat önce, ağzından nektarini alırsam susmayı kabul etti. Sözüünü tuttu ve o zamandan beri blackjack oynuyoruz. Tabii ki elleri ve bacakları hala Niccolaio'nun ağır hizmet tipi ipiyle bağlı, bu da oyunu... ilginç kılıyor.

Bu, onun adına kartları idare ederken ve kartları ikimize dağıtırken onun tüm kartlarını görebildiğim anlamına geliyor. Avantajı eşitlemek için, tek kartım yerine iki kartım da açık olarak oynamalıyım, ancak hiçbir zaman adil dövüşen biri olmadım.

Jax'e bir kart daha dağıtırken dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. Bu bir fiyasko ve inlemesine neden oldu. Nefesinin iğrenç kokusundan tiksinierek koltuğumda biraz geriye yaslanıyorum. Niccolaio'dan Jax'e bir diş fırçası getirmesini istemek için zihnimde bir hatırlatma yapıyorum.

Arkamda tablet çalışıyor, bu da Mina'dan bir çağrı olduğunu gösteriyor.

Jax'in gözleri açılıyor ve ben nektarini ağzına geri sokarken, "Hayır, hayır, hayır, n-" diye yalvarıyor.

Sandalyeden kalkmasına ve kendisine ayrılan köşede yere uzanmasına yardım ediyorum.

Niccolaio'nun beni Lucy'nin evine davet etmesinden bu yana geçen bir hafta içinde

düğününde Jax'e çarşaf sermesi için ısrar ettim ve nedense o da benimle aynı fikirdeydi.

Jax için aşağıda derme çatma bir yatak var. Onu üzerine itiyorum, biraz daha mahremiyet için yüzünü duvara dönüyorum ve aceleyle tablete geri dönüyorum.

Parlak yeşil düğmeye basarak aramayı kabul ediyorum ve Mina'nın güzel yüzünü görür görmez gülümsüyorum.

"Selam, Minka!"

"Hey, güzel kız." Saate baktım. "Sınıfta olman gerekmiyor mu?"

"Yarım gündü," diyor küçümseyerek. "Tahmin et ne oldu!" Gözle görülür bir şekilde koltuğunda zıplıyor, heyecanını kontrol edemiyor.

En son ne zaman bu kadar heyecanlandığını düşünüyorum ve "Kafeteryada lazanya günü müydü?" diye tahmin ediyorum.

"Hayır."

"Kızarmış tavuk mu?"

"Hayır, artık okulda kızarmış yemek yok." "Doğru ya.

Unutmuşum... Yemek kavgası mı vardı?"

Kaşlarını çatıyor ve iç geçiriyor. "Hayır... Neden tüm tahminlerin yemekle ilgili?" "Acıktım."

"O zaman, ye!"

Dün mutfakta olanları hatırlayarak yüzüm kızardı. Niccolaio o zamandan beri hala dönmedi ve endişelenmeli miyim yoksa kızmalı mıyım emin değilim. Her iki durumda da mutfağa adım atacak gücü kendimde bulamıyorum, anılar zihnimde çok taze. Ama açlıktan *ölüyorum* ve er ya da geç yemek yemem gerekiyor.

Yemek için kalktığımda, Mina bağılıyor, "Ama daha değil!

Tahmin et ne oldu!" Tekrar oturdum. "Barbekü tavuklu pizz-

"

"Okul piyesinde Juliet'i oynayacağım!"

Çenem şoktan düşmesin diye dişlerimi birbirine vuruyorum. Hayal kırıklığına uğramadım. Konu tekerlekli sandalyedeki çocuklar olduğunda insanların acımasız olabileceğinin farkındayım. Tiyatro öğretmenleri bile. İşte bu yüzden Mina'nın durumu göz önüne alındığında bunun hayatta bir kez ele geçebilecek bir fırsat olduğunu biliyorum.

"Bu... bu *inanılmaz*, Mina," diyorum ve bunda ciddiylim.

Ama içimde kalbim çarpıyor ve zihnim onu tehlikeye atmadan oyununa katılmamı sağlayacak milyonlarca olası senaryoyu gözden geçiriyor, hepsi de bir öncekinden daha az olası. On dakika önce, güvenli bir evde saklanmayı umursamıyordum. Aslında, bu durumda olduğum için *minnettardım*.

Beş parasız büyümek demek, her günün her saniyesinde yatacak bir yerim, yiyecek yemeğim, içecek ve temizlenecek suyum olup olmayacağını merak etmek demektir. Bu, Mina'nın düzgün ve dengeli bir öğün yiyebilmesi için kahvaltı ve akşam yemeği için Dolar Dükkanı'ndan tek bir kaşık fıstık ezmesi almak anlamına geliyordu.

Hazır ramen, nadiren karşılayabildiğim bir lükstü ve her gün yediğim en iyi yemek, hak ettiğimden çok daha fazla olan ücretsiz okul öğle yemekleriydi. Eğer

Mutfak dolaplarında yiyecek varsa, son kullanma tarihi geçmiş olsa bile hepsini yedim, ancak bu nadiren olurdu, çünkü nadiren son kullanma tarihine ulaşacak kadar yiyeceğim olurdu.

Ama şimdi?

Güvenli evdeki kiler tam dolu değilse, gardiyanlardan biri Niccolao ve benim için market alışverişi yapmak ya da Kendi başıma asla karşılayamayacağım restoranlar. Haftalardır bir fatura bile düşünmedim.

Peki ya duşlar? Su faturasını ödeyemeyecek kadar parasız olduğum için değil, çevreyi önemseydiğim için kısa kesmeye zorluyorum kendimi.

Ama Mina'nın oyununa gitmek için bunların hepsinden vazgeçebilirim. Bunu kaçırmamın imkanı yok.

Oraya ulaşmak için ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

"Gidebilir misin?" Mina bana soruyor. "Üç Cumartesi sonra! Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen!"

Çabucak hesapladım. O zamana kadar neredeyse iki aydır Niccolao ile yaşıyor olacağım. O zamana kadar bir gelişme olmalı.

"Elbette yapacağım," diye söz veriyorum.

Mina sevinçle çılgılık atıyor ve grup evindeki arkadaşlarından biri arka planda onun adını seslendiğinde bana hızla veda ediyor. Telefonu kapattıktan sonra midemde büyük bir çukur oluşuyor. Mina'nın oyununu kaçırmamın imkanı yok ama katılmanın güvenlik risklerini de göz önünde bulundurmalıyım.

"Dışarı çıkmıyorsun," diyor Niccolao arkamdan.

Sıçradım, irkildim. İçeri girdiğini bile duymamıştım. Hayalet gibi hareket ettiği için beni şaşırttı. Dün de geldiğini duymadım, bu da isimlendirilmemesi gereken şeylere yol açtı. Ne yapıyor Dün beni izleyip kısa bir süre sonra gittiğinden beri onu görmemiş olmam beni şaşırttı.

oldu. Onu bir aşığı bir yukarı süzdüm. Üzerinde başka bir kıyafet vardı, bu da bana üzerini değıştirebileceğı bir yere gittiğini söylüyor.

Merakıma rağmen ona nereye gittiğini sormuyorum. Olanları hatırlayınca yanaklarımda oluşan yanmayı ve tek kelime etmeden bırakıldığım için içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya odaklanmış durumdayım.

Genelde bir ilişkiden sonra bu kadar utangaç olmam. Yine de beni adada çıplak ve ıslak bir şekilde, bir hoşça kal bile demeden bırakıp gitmesinin bir faydası olmadı. Ayrıca, birçok erkekle birlikte oldum ama hiçbirisi Niccolao gibi değildi.

Benim için her zaman bir gündem olmuştur, ancak dün tamamen zevkle ilgiliydi.

Benim için zevkti.

Sanırım bu da benim ilk gerçek ertesi sabahım oluyor, ne kadar alışılmadık olsa da. Ve bu, terk edilmeye duyduğum öfkeyle birlikte, onun sözlerini algılamamın biraz zaman almasının nedeni, ama nihayet algıladığımda, benim

Şaşkınlık ve öfke hızla her şeyi kapsayan bir hiddete dönüşüyor. *Kim olduğunu sanıyor da bana böyle patronluk taslıyor?*

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sesim alaycı bir şekilde, "Ah, üzgünüm *baba*. Benim bakıcım olduğunda bunu kaçırmış olmalıyım. Evlat edinme belgelerini falan mı imzaladın? Cezalı mıyım? Ben de sana baba diyebilir miyim?"

"Bu da senin başka bir fantezin mi?" diye soruyor, belli ki dünkü öğrenci-öğretmen rol oyununa atıfta bulunuyor. Dudaklarının kenarları yukarı doğru eğiliyor ve sesi baştan çıkarıcı bir sükûnete doğru alçalıyor.

"Bana istediğin zaman baba diyebilirsin."

Sözlerini duymazdan geliyorum ve konuyu değıştiriyorum çünkü bunu ben istemiştim. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Denemeye zahmet etme."

Beni inceliyor, yoğun gözleri yüzümde, ne aradığından emin değilim. "Ne istersen yapmakta özgürsün. Sana ne yapacağını söylemiyorum, Minka. Sana eylemlerinin riskleri ve sonuçları olduğunu hatırlatıyorum." Konuşmak için ağızımı açtığımda sözümü kesti: "Haklı olduğumu biliyorsun. Mina'ya gittiğinde ve takip edildiğinde ne olacak? Buna gerçekten değer mi?"

Haklı tabii ki.

Ama bu söylediklerinden hoşlandığım anlamına gelmiyor. Ya da şu anda mantığın sesi olduğu anlamına gelmiyor.

Mina'ya herhangi bir söz vermemeliydim ama bu çok önemli. Daha önce birkaç kez okul oyunları için seçmelere katılmıştı ama birkaç figüran rolü dışında hiç böyle bir fırsatı olmamıştı.

Bana ihtiyacı olduğunda yanında olmayacaksam, hayatında olmak için bu kadar çok çalışmanın ne anlamı var?

Ama içten içe, gidemeyeceğimi biliyorum.

Durumumuzla ilgili bir şeyler değişmedikçe olmaz.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. "Tanrım. Sosyal açıdan ne kadar beceriksizsin? Davet edilmeden özel hayatımla ilgili istemediğim tavsiyelerde bulunman doğru değil. Hayatını didik didik ettiğimi, hakkında neden dava açıldığını öğrenmek istediğimi görüyor musun?"

Bir an sessiz kaldı, kahverengi gözleri bana dik dik baktı, sonra yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Sevdiğim birini öldürdüm."

"Ne?" Şaşırarak söyledim. "Ben... Bu nasıl bitecek?" Sonunda böyle bir ifşaat karşısında uygun bir tepki vermeye karar vererek soruyorum; az önce söylediklerini görmezden geliyorum çünkü bana sırrını açmasına tam olarak hazır değilim. "Sana yapılan saldırıyı nasıl sona erdireceğiz?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez rahatsız görünüyor. "Yapamayız."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Bir yolu olmalı."

Ağır ağır iç geçiriyor ve neredeyse omuzlarındaki dünyanın ağırlığını hayal edebiliyorum. "İki yol var. Biri imkânsız, diğeri ise kan dökülmesini gerektiriyor."

Bunu düşünüyorum, içimden bir ses Mina'yı Juliet'i oynarken görebileceğim anlamına geliyorsa bu fikre sıcak bakıyor. "Bana onlardan bahset."

"İlk yol -imkansız yol- vuruşu yapan kişinin ya da vuruşu yapan kişiden daha yüksek bir kişinin bunu iptal etmesidir."

"Bu neden imkansız olsun ki?"

"Çünkü vuruş kararını veren kişinin bunu iptal etmesine imkan yok. Ve vuruş kararını verenden daha yüksek bir Andretti yok."

Çenem düştü. "Nasıl oldu da Andretti ailesinin reisini kızdırdın? Andretti ailesinin reisini nereden *tanıyorsun ki*?"

Romano ailesi hakkında bildiklerime göre, büyük bir organizasyondurlar ve büyük organizasyonlarda büyük balık Küçük balık. Starbucks'ın CEO'sunun tüm çalışanlarını tanıdığından nasıl şüpheliysem, Romano ailesinin reisinin de tüm çalışanlarını tanıdığından şüpheliyim.

Andretti ailesi hakkında fazla bilgim yok ama aynı mantığın geçerli olduğunu varsayıyorum. Ve nedense Niccolaio'nun küçük bir oyun olduğunu düşünmüştüm. Evet, çok korkutucu ve belli ki zirvede olacak kadar zengin.

Ama aynı zamanda... Andretti ailesinden büyük bir köpek olması bana pek mantıklı gelmedi. Ne de olsa Romano bölgesinde bir Andretti. Eğer gerçekten önemliyse, düşman bölgesinde değil de Andretti bölgesinde yaşaması gerekmez miydi?

"O benim küçük kardeşim."

Çenem düşüyor ve bu bilgi karşısında irkiliyorum. Eğer Andretti ailesinin reisi Niccolaio'nun küçük kardeşiye, Niccolaio sadece mafyaya bağlı değil demektir. O mafyanın kraliyet ailesinden. Ve içimden bir ses, eğer olanlar olmasaydı, Andretti ailesinin reisiyle yaşıyor olacağımı söylüyor. Saklanan rezil bir varisle değil. Bunu aklım almıyor, bu yüzden bu düşünceyi bir kenara itip ifadesinin diğer saçma imasına odaklanıyorum.

"Küçük kardeşin sana suikast mi düzenledi?!" Neredeyse bağıracaktım. "Bekle... Eğer o senin küçük kardeşinse, senin ondan daha kıdemli olman gerekmez mi? Suikastı kendin iptal edemez misin?"

İç geçiriyor ve kanepede yanıma oturuyor. "Amcamı öldürdüğüm için beni affetmediği için bana suikast düzenledi."

Onun sözleri karşısında nutkum tutuldu. Mina'nın saçının bir teline bile zarar vermeyi hayal edemiyorum, ama zor durumda kalsam ve tehdit edilsem, sanırım "ebeveynlerimden" birine zarar vermek için iki kez düşünmezdim.

"Ve amcamı öldürdüğüm için aforoz edildim, bu da geleceğin *capo* bastone'u - alt patronu - olarak yerimi kaybettiğim anlamına geliyor. -Ve sonunda, babam öldüğünde, *capo* famiglia, yani patron oldu." "Ve kardeşin senin yerini aldı," diye bitiriyorum ve eklemenden önce tereddüt ediyorum,

"Amcanı neden öldürdün?"

"Çünkü Asher bunu yapacaktı ve bu merhametli bir ölüm olmayacaktı."

Kalbim Niccolaio için ağlıyor. Mina'yı korkunç bir ölümden korumak için onu öldürmek zorunda kalacağım bir duruma düşmeyi hayal bile edemiyorum. Bir parçam bunu yapmak için çok zayıf olacağımı düşünüyor.

"Asher neden amcanı öldürmek istesin ki?" diye sordum.

"Misilleme. Asher Florida'ya gelmeden dört gün önce babam Vincent Romano'nun öldürülmesini emretti. Başarısız oldu ve Romano ailesi Asher'ı

misilleme."

"Neden Vincent Romano'ya suikast emri verdi?"

"Çünkü Romanos ve Andretti'ler savaştaydı." "Neden?"

Yüksek sesle gülüyor ve beni şaşırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, neden savaş halinde olduğumuzu bilmiyorum ama bu hep böyleydi. Ben doğmadan önce de böyleydi.

Bazen öfke öğrenilir ve bildiğiniz tek şey budur çünkü size öğretilen tek şey budur. Kardeşim Ranie de şu anda bu durumda ve o haldeyken ona ulaşmak mümkün değil. Bu yüzden Ranie'nin bunu iptal etmesinin imkansız olduğunu söyledim. Bunun olmasına imkan yok."

"Ama başka bir yol olduğunu söylemiştin." Yüzündeki kasvetli ifadeyi görünce tereddüt ediyorum. "Neymiş o?"

"Kan borcu geri ödenmelidir." "Kan borcu nedir?"

"Kan bu dünyada para birimidir. Eğer belli bir miktar kan alırsan, geri vermek zorundasınız. Kolluk kuvvetlerinden paçayı kurtarmanın kolay olduğu o günlerde bizi öldürmekten alıkoyan tek yol buydu."

"Peki ne kadar kan aldınız?"

"Angelo adında birini öldürdüm. Henüz ortak bile değildi. Düşük rütbeliler, askerlerden bile daha düşük rütbeliler. Ve şimdi, sanırım, Naz."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Sadece iki can değerinde kanı geri vermen mi gerekiyor? Seni zaten iki kişiyi vururken gördüm."

"O kadar basit değil. Angelo acemiydi. Büyük biri değildi. Henüz tam bir Andretti bile değil. Hayatı üst düzey kimse için önemli değil. Angelo'nun durumu

Naz biraz karışık, çünkü o bir hiç, ama babası babam için bir hiçti." İç çekiyor.

"Ama babam öldü ve Ranieri aniden yaşlı adamlarla yakınlaşmadığı sürece bunun bir önemi olmayacak. Ayrıca bu olay olduğunda Naz, Romano'nun bölgesindeydi. Eğer bunun için bir kan borcu istenirse, bu topyekûn bir mafya savaşına dönüşmek için yeterli. Böyle bir şey olursa kimse kazanamaz, bu yüzden misilleme yapılmayacaktır."

"O zaman geriye Luca Amcan kalıyor." "Evet."

"Ama o öldürüldüğünde Romanolar Andretti bölgesindeydi." "Ama onu bir Romano öldürmedi. Ben öldürdüm."

"Peki, bu kan borcunu nasıl ödüyorsun?"

"Andretti ailesi için bir *caporegime idi*. Kan borcunun ödenmesi için başka bir *kaporegimin* hayatını feda etmesi gerekir."

Nefesim kesildi. "Vincent Romano gibi."

Niccolaio isteksizce başını sallar. "Evet, ama bunun olmasına asla izin vermem. Asher da öyle." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kan borcunu ödemenin başka bir yolu daha var."

"Nasıl?" Yüz ifadesinden cevabın hoşuma gitmeyeceğini bilsem de soruyorum.

"Bir mafya varisi doğduğunda, ona otomatik ve kalıcı olarak *caporegime* unvanı verilir. Afroz edilmesine bakılmaksızın."

"Ne diyorsun, Niccolaio?"

Ama neyi ima ettiğini bildiğimi sanıyorum. Kan borcunu ödeyebileceğini.

Ve şu anda ona ne kadar kızgın olsam da, bunu doğruladığında yüzümdeki kan çekiliyor.

"Ölürsem, kan borcu ödenir... Ölürsem, tüm bunlar sona erer."

Otuzuncu Bölüm

*Hata yapmak
insanidir,
affetmek ise ilahi.*
Alexander Pope

niccolai andretti

yirmi dört yaşında

Karnıma **sert bir yumruk yemeyi umursamıyorum.**

Aslında, fiziksel acıyı hoş karşılıyorum. Bundan zevk alıyorum. Keşke ağabeyimin o kendini beğenmiş suratı burada değil de başka bir yerde olsaydı, askerlerinden biri zaten yaralı ve morarmış vücuduma yumruk üstüne yumruk yağdırırken, acımasız dayığıma neşeyle tanıklık etseydi.

Ranie'nin gözleri zafer dolu, sanki beni yakalamış gibi, oysa gerçekte saklanmaya zahmet etm e m i ş t i m . Belki de babamın cenazesine katılmak bir hataydı ama yaşlı adam her şey boka sarmadan önce bana iyi bir baba olmuştu. Dört yıllık sürgün, yirmi yıllık iyi ebeveynliği silmedi, bu yüzden saygılarımı sunmam gerektiğini düşündüm.

Ve bunu lanet bir korkak gibi uzaktan saklanarak yapmayacaktım.

Onun yerine cenazeye babamın on altıncı yaş günümde bana aldığı siyah 1970 model Chevrolet Chevelle SS 396 ile geldim. Cenazeden bir saat önce Andretti yerleşkesinden çaldığım bir araba.

O kadar da zor değildi.

Neredeyse herkes ya cenaze için yola çıkmaya hazırlanıyordu ya da çoktan yola çıkmıştı. Mezarlıkta arabadan inip siyah takım elbiseme uygun siyah havacı gözlüklerimi giydiğimde, ağzı açık kalmış birkaç yüzün bana doğru döndüğünü gördüm.

Ayrıldığımdan beri pek bir şey değişmemişti ve varlığıma verdikleri tepkiden herkesin rütbesini hemen anlayabiliyordum. Askerler gerildi, elleri otomatik olarak şüphesiz elbiselerinin altında kılıflarında bulunan silahlara uzandı.

Kaporejimler gergin olsalar da tepki vermemek için hatırı sayılır bir çaba sarf ediyorlardı ki bu da başlı başına bir tepkiydi. Onlar hırslı küçük pislikler ve görünüşümle ilgili herhangi bir korku gösterisi korkaklıkla eşdeğer olurdu.

Ve son olarak, babamın kapalı tabutunun yanında Ranieri duruyordu; babamın eski *consiglieri'si* ya da baş danışmanı; ve yeni *capo bastone*, yani Romano ailesinin patronu ya da ikinci adamı.

Son ikisinin kasvetli yüzlerinde metanetli ama teslim olmuş ifadeler vardı, ancak Ranie bana hafif, şeytani bir sırıtışla lütufta bulundu.

Bu durum için uygunsuz ve bu nedenle Ranieri'nin yapacağı bir şey.

Bir cinayet, bir aforoz ve dört yıl sonra Ranie'den aldığım tek şey lanet bir sırıtış oldu.

Koluyla geniş bir hareket yaparak beni yanına davet etti.

Babamın görkemli altın ve mermer işlemeli, simsiyah lekeli tabutunun yanında, babam hayattayken tercih ettiği bilinen gösterişli ve devasa bir şeydi. Babamın bunu nalları dikmeden çok önce seçtiğini, biz ölümlülerin onun için bir tabut seçme işini berbat etmemize izin vermek istemediğini öğrensem şaşırırmazdım.

Kardeşimle aramız daha iyi olsaydı, kulağına bu konuda esprili bir şaka fıslıdardım ve bugün babamın cenazesi için gelen binlerce kişilik kalabalığın önünde kahkahalarımızı gizlemek için bir yarışma yapardık.

Bunun yerine, alaycı bir gülümseme ve Ranie'nin gözlerindeki ölümcül parıltının verdiği muazzam bir zevkle karşılandım. Babamın cenazesine katılmama babamıza duyduğu saygıdan dolayı izin verdiğinden şüpheleniyordum ama cenaze bittikten sonra benim için kanımın dökülmesini de içeren planları olduğundan hiç şüphem yoktu.

Bu da beni şu ana getiriyor.

Cenaze töreninin üzerinden çeyrek saat bile geçmemişti ve ben cenaze evinin bodrumunda kendi kanımdan oluşan bir havuzun içinde diz çökmüştüm, kan kaybı görüşümün bulanıklaşmasına ve başımın dönmesine neden oluyordu.

Ranie, "Bırakın onu," diyor, sesinde onu son gördüğümde olmayan şaşırtıcı bir özgüven var.

"Neden?" Hiddetle soruyorum, hediye bir atın yüzüne bakıyorum ve üzerine tükürdüğümü umursamıyorum.

Ranieri'yi inceliyorum, omuzlarının gergin duruşunu ve ağzının acımasız çizgisini görüyorum. Arkasında babamın *consiglieri* Luigi ve Ranie'nin *capo famiglia*'ya terfi etmesi sayesinde yeni *capo bastone olan* büyük kuzenim Mattia duruyor.

Mattia'nın kanımla arasındaki yakınlıktan duyduğu rahatsızlık **yüzünden okunuyor** ama her zaman midesi bulanmıştır. Babam her zaman onun bu hayata uygun olmadığını s ö y l e r d i a m a M a t t i a doğduktan kısa bir süre sonra vefat eden babam, Luca Amca ve Gabriele Amca artık yoklar. Mattia dışında başka kuzenimiz de yok. Bu da Ranie'nin azalan gen havuzunun içinde kalmak istiyorsa *capo bastone* için çok fazla seçeneği olmadığı anlamına geliyor.

Mattia'nın yanındaki Luigi'nin yüzünde sert bir ifade var ve bu ifade doğrudan Ranie'ye odaklanmış durumda. İlginç. Luigi'nin varlığı, babamın ölmeden önce tamamlanmasını istediği bir iş olduğu anlamına geliyor. Aksi takdirde Luigi'nin yeri çoktan doldurulmuş, kendisine gülünç miktarda para verilmiş ve Floridada lüks bir malikanede huzur içinde emekliye ayrılmış olurdu - patronuna ve ailesine iyi hizmet etmiş bir *consiglieri* için Andretti geleneğine göre, ki Luigi'nin bundan hiç şüphem yok.

Ranie ve Luigi arasındaki vücut dilini inceliyorum ve benden sakladıkları bir sır olduğunu hemen anlıyorum. Büyük bir sır. Durum ve tarih göz önüne alındığında, muhtemelen babamı ve kesinlikle beni ilgilendiren bir sır.

Kendime engel olamayıp dudaklarımın kenarları yukarı kalkarak sırıtıyor. "Babam seni bu kadar kızdıracak ne söyledi, Ranie?" Ranie'nin bana gönderdiği ters bakış yeterince doğrulayıcı, bu yüzden kışkırtmaya devam ediyorum, "Sana en sevdiği oğlu olduğumu mu söyledi? Ölüm döşeğindeyken bunu sana itiraf etti mi?" İnanmıyormuş gibi yapıyorum. "*Kıskanıyor musun, Ranie?*"

Elbette, öyle bir şey olmadığını biliyorum. Babam asla böyle bir açıklama yapmazdı. Ranie her zaman babamın favorisiydi, ben de annemin ama Ranie bunu asla bilmedi ve babamın da ona söylediğinden şüpheliyim. Ama Ranie'yi yeterince kızdırırsam, babamın ona söylediklerini ağzından kaçıracağından şüpheleniyorum. En azından

dört yıl önceki genç Ranie'nin sahip olabileceği bir şey. Ben gittiğimden beri Ranie'nin nasıl büyüdüğünü merak ediyorum.

Ranie sözlerimi geçiştirerek beni etkiliyor ve "Ne zaman susacağını hiç bilmiyorsun, değil mi Niccolao?" diyor.

Mattia yüzünde nostaljik bir gülümsemeyle araya giriyor, "Hepimiz senin ne kadar konuşkan olduğunu biliyoruz, Ranie."

Homurdanıyorum, yüzümün şu anki durumuna bakılırsa ses domuz gıdıklaması gibi çıkıyor. Ama acı bir yana, kısa bir an için her şey normal geliyor. Eskiden bana hizmet eden adamlar tarafından çocukluk evimde ailemin önünde dövülmüyorum. Sevdiğim insanlardan kaçmıyorum ve babam ölmedi. Ben sadece kuzeninin anlattığı bir fıkraya gülen bir adamım, üçümüz arasında bir aşinalıktan, bir akrabalıktan bahseden bir fıkra.

Ve eğer bu benim duvarlarımı milyonlarca keskin parçaya ayırmazsa lanet olsun.

Ranie'nin de geçmişi hissettiğinden şüpheleniyorum çünkü yüzünde acı, mizah ve öfkenin çelişkili bir karışımı var. Derin bir nefes alıyor Kararlılığı gözle görülür bir şekilde sertleşmeden önce, mücadele ettiği iç kargaşanın üstesinden gelmesini izliyorum.

"Odayı boşaltın" diye emretti ve yalnız asker ile iki

Beni döven kapıkulları derhal oradan ayrıldı.

Ancak Luigi ve Mattia odada kalır.

Ranie, "Odayı boşaltın" diye tekrarladığında vücudunu çevirmeye zahmet etmiyor.

Mattia gidiyor ama Luigi kalıyor. Söylenmemiş bir ima karşısında gözlerimi kısıyorum. Babam Luigi'ye her ne yapmasını söylediye, şu anda olanları da içeriyor. Ranie'nin bana davranışı. Bundan eminim. Merak içimi kemiriyor ve babamın Ranie'ye ne söylediğini bir kez daha merak ediyorum. Adam beni aforoz ettiğinde açık bir mesaj göndermişti, bu yüzden iyi bir şey olduğundan şüpheliyim. Ama yine de...

"Babam ne dedi?" Tekrar ediyorum.

Ranie beni görmezden geliyor ve Luigi'ye dönüyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim," diye uyarıyor. Karşımdaki Ranie'yi tanımıyor olabileceğim aklıma geliyor. Ranie'nin

Tanıdığım Ranie, Luigi ile asla böyle konuşmazdı. Ben Luigi ile hiç yakın olmasam da Ranie yakındı. En azından ben ayrıldığımda öyleydi. Küçük kardeşimi artık tanımadığımın ortaya çıkması, vücudumdaki kesik ve çürüklerden çok daha acı vericiydi.

"*La Volontà del re*," diye başlıyor Luigi, "Kral'ın iradesi "nin İtalyancasını söyleyerek, "ölümde bile selefi takip eder."

Ve Luigi, Ranie'ye son bir kez sert bir bakış atarak ve bana sempatik bir bakış atarak oradan ayrıldı. Ancak Ranie daha erken gidebileceğimi söylemiş olsa da, bağlarımı çözecek kadar sempatik olmadığı açık.

Ranie'yi dikkatle inceliyorum. Kralın Vasiyeti, bir mafya babasının son arzularını, bir şeyler listesini ya da selefine zorla kabul ettirdiği tek bir dileği ifade eder. Her mafya babası selefine bir Kral Vasiyeti vermez. Bazıları buna fırsat bulamadan ölür. Ama babam bir araba kazasından sonra hastane yatağında yavaşça öldü, ölmek için ölümcül yollardan biri.

Bir sürü

bir kralın iradesini dikte etme zamanı. Gördüklerime bakılırsa, her ne dediyse benimle ilgili. Ve Ranie'nin isteksizliğine bakılırsa, bunu yapmak istemiyor.

Kalbim ani ve acı verici bir farkındalıkla hızlanıyor: Babamın Kral Vasiyeti benim ölümümü emrediyordu. Öyle olmalı.

"İçini kemiren ne Ranie?" Sesimi yumuşatıyorum, çünkü şu anda bu durumdan ne kadar nefret etsem de kardeşime sempati duymak zorundayım.

Babasını kaybetti ve şimdi amcasını ondan alan adam onunla aynı odada. Ve belki de kendi kardeşinin celladı olma emri verilmiştir. Bunu yapamayacağımı biliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona sessizce. "Beni öldürmek zorunda değilsin.

Kim ne derse desin."

Onu Kral'ın iradesine karşı gelmeye teşvik ediyorum. Bunu yapmamalıyım ama kendim için yapmıyorum. Hayatım için yalvarmıyorum. Dört yıl önce tanıdığım çocuk için yalvarıyorum. Ağabeyinin ihanetini gördüğünde uykulu gözleri kalp kırıklığıyla parlayan çocuk. O zamanlar tanıdığım Ranieri bunu asla yapamazdı ve yapmak zorunda kalmasını istemiyorum.

Ama Ranie yine beni şaşırtıyor, gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyor ve şöyle diyor: "Bugün olmayabilir ama öleceksin. Yarın ya da on yıl sonra olabilir, ama öleceksin Niccolao ve bu benim ellerimden olacak. Hiç kuşkun olmasın, günahlarının hesabını vereceksin."

Gözlerim büyüdü. "Kral'ın Wi-" diye sözümü kesti, "O senin amcandı."

"Ve ben de senin kardeşimim."

"Benim kardeşim yok."

Bölüm Otuz Bir

*Benim gururumu kırmasaydı,
onun gururunu kolayca
affedebilirdim.*

Jane Austen

niccolao andretti

Mevcut

Minka bana kızgın, ki bu beni hiç şaşırtmadı.

Birkaç hafta önce güvenli eve taşındığımızdan beri Geçici ateşkes, ama dün gece ona kız kardeşinin oyununa gidemeyeceğini söylediğimde sona erdi. Muhtemelen ondan önceki gece de o geldikten sonra onu ektiğimde sona ermiştir.

Ama onunla aynı odada kalamazdım. O kadar baştan çıkarıcıyken, mükemmel, çıplak vücudu bana yaslanmışken ve yüzü bir kadının boşalmasından daha sert boşaldığı için kızarmışken olmazdı.

Ona karşı duyduğum çekime hiç izin vermemeliydim. Güvenli eve girer girmez ve onu kendine dokunurken görür görmez oradan ayrılmalıydim. Ama yapamadım. Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye gibiydi, paketini açıp oynamam için yatağın üzerinde yatıyordu.

Ve sonunda onun çözüldüğünü gördüğümde, onunla aynı odada daha fazla kalamayana kadar elimden geldiğince kendimi zorla dizginledim. Ara sokağa fırladım; kendimi dışarı attım; ve lanet bir pislik gibi, boş sokakta, önümde açılan güzel amının görüntüsüne mastürbasyon yaptım. Tek kurtarıcı lütuf, dev mavi çöp konteyneri tarafından sokağın görüş açısından gizlenmiş olmamdı.

Ama asıl sürpriz dün oldu.

kendimi kan borcuna teslim edeceğim. Hala bu konuyu açmamasına şaşıırıyorum.

özellikle de şu anda öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebildiğim için, arabayı terk edilmiş bir binanın çakıllı otoparkına park ederken minyatür pazar.

"Bu da ne?" diye soruyor, ona daha önce verdiğim, kalçasının ortasına kadar inen, dumanı üstünde, formda kırmızı elbiseyi düzeltirken. Daha önce elbiseyi üzerinden yırtıp atmamak ve geçen seferkinin tekrarını talep etmemek için kendimi zor tutmuştum. "Evlendikleri yer burası mı?" Dünden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. "Lucy normal değil. Hem de hiç."

"Bunların hiçbirisi normal değil," diye mırıldanıyorum, bizi kastederek, ama belli ki ona katılıyorum.

Onunla tanıştığımдан beri Lucy'nin sürekli olarak akıl sağlığı ve delilik arasındaki sınırla flört ettiğini fark ettim, ama her neyse. O mutlu, Asher mutlu ve sanırım günün sonunda önemli olan da bu.

Minka'ya kolumu veriyorum ve o da yardımım olmadan bu taş döşeli yolda topuklu ayakkabılarıyla zarar görmeden yürümek için zerre kadar şansı olmadığını bildiğinden isteksizce koluma giriyor. Onu yıkık dökük, harap binanın önüne götürüyorum ve kapıyı üç kez çalıyorum - bir uzun vuruş, ardından iki hızlı vuruş. Kapıdaki göz hizasındaki yarık kayarak açılıyor ve diğer uçta sessizlikle karşılaşıyoruz.

"*Siamo qui per il matrimonio*," diyorum mükemmel bir İtalyanca ile, adama düğün için burada olduğumuzu söylüyorum.

"*Nomi?*"

"*Niccolaio Andretti e Mink-*"

Yarığın kapanma sesi beni kesiyor ve kapı hemen açılıyor. sonra açılıyor. Şöhretim benden önce gelmiş olmalı, çünkü muhtemelen bir ortak olan ama bir askerden daha yüksek olmayan muhafız, bizi küflü koridorlardan sadece aşağı inen bir merdiven boşluğuna götürürken gözlerini kaçırıyor.

Minka'nın kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve elini güven verici bir şekilde okşamaktan kaçınıyorum. Şüphesiz böyle bir jestten alınmanın bir yolunu bulacaktır. Adımlarımı yavaşlatıyorum, böylece sallantılı merdiven boşluğunda ona ayak uydurabiliyor.

muhteşem yüksek topuklu ayakkabılar. Dibe ulaştığımızda, bizi tünellerden oluşan bir labirent karşılıyor.

"Neredeyiz biz?" Minka fısıldıyor ama tünellerin yankısı sesini gürültülü bir şekilde taşıyor.

"İçki yasağı döneminde Romano patronunun aklına iş yerlerini birbirine bağlayan tüneller inşa etmek gibi parlak bir fikir geldi. New York'un her

yerinde varlar.

Şehirde. Onları alkol kaçakçılığında kullanıyorlardı, bu da onlara uyuşturucudan daha fazla para kazandırıyordu. Şimdi eski kaçakçılık duraklarından birine gideceğiz," diye cevap veriyorum, Minka'nın golf arabasına binmesine yardım ederek.

"Peki orası neresi?"

"Kilisede."

Minka bir şeyler mırıldanıyor ve onu tanıdığım kadarıyla bu büyük ihtimalle bir beddua. Görevli bizi kiliseye çıkan merdiven boşluğuna götürürken ikimiz de sessiziz. Golf arabasından iner inmez, güvenlik görevlisi, gözlerini benden kaçırarak, İtalyanca sessiz bir selam mırıldanıyor ve başka bir şey söylemeden ayrılıyor.

"Bu gizlilik ve hançer niye?" Merdivenlerden yukarı çıkarken Minka soruyor.

"Paparazzilerden kaçınmak için. Bu göreve biz atandık, ancak tüm konukları zamanında kiliseye ulaştırmak için bugün için atanmış birkaç rota var."

Merdivenin başında duran nöbetçi bize kapıyı açtığı anda, Red Senior ile John'un görüntüsüyle karşılaşıyoruz.

Yüzünde teslim olmuş ve isteksiz bir ifadeyle bize yaklaşmadan önce hızlıca yanımızdan geçip gitti. "Nick. Minka," diyor başını hafifçe her birimize doğru eğerek. "Sizi Ashley ile doğru dürüst tanıştırdığımı sanmıyorum."

Ashley belirsizliğini titrek bir gülümsemenin ardına saklayarak, "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyor.

Yüzük parmağında bir yüzük olduğunu fark ettim.

"Tebrikler!" diyor biri, küçük grubumuza yaklaşıp John'un sırtını sıvazlayarak. Ashley araya girdiği için minnettar görünüyor ve üçü birlikte başka bir şey söylemeden bizi yalnız bırakıyorlar.

Minka'yı koridordan aşağı, ortadaki sıralardan birine doğru yönlendirdim. Genellikle damadın arkadaşları ve ailesi koridorun bir tarafına, eşinin ailesi ise diğer tarafına oturur ama Lucy evlatlık bir çocuk olduğu ve Aimee adında bir hatun dışında çok az arkadaşı olduğu için oturma düzeni açık. Lucy'nin nedimesi Aimee'den bahsetmişken, ondan uzak durmak için aklıma bir not alıyorum. Onun hakkında sadece kötü şeyler duydum.

Komik olduğunu. Komik. Bir isyan.

İğrenç.

Ön taraftaki sıralardan birine geçerken Minka, "Yine huysuzsun," diyor.

"Hayır, değilim."

Ağzımın ince çizgilerine dikkatle bakıyor.

"İyi," diye itiraf ediyorum, "belki biraz huysuzum. Düğünleri sevmiyorum." "Neden sevmiyorsun?"

"Aslında *Romano* düğünlerini sevmiyorum. Hayatları boyunca benim soyadımı taşıyan birinden nefret etmeyi öğrenmiş çok fazla tetikçi insan var."

"Peki ya onlar?" "Ne?"

"Soyadın yüzünden senden nefret mi ediyorlar?"

"Y-" diye kestim sözümü ve gerçekten düşündüm. "Huh. Onlar değil."

Gerçekten düşünürsem, benden kaçıyorlar ve gözlerini kaçırıyorlar, ama bunun nedeni bir Andretti olmam değil. İş bitirici olduğum için. Aynı tepki Asher'in bakışlarını gördüm ve Asher gibi ben de bu pozisyondan emekli olduktan çok sonra bile bu bakışlara maruz kalacağımdan şüpheleniyorum.

Bunun farkına vardığımda irkildim, ama şimdi bunun farkında olduğum için, soyadım Vincent Romano sayesinde neden yıllardır dışlanmış gibi muamele gördüğümü anlamam uzun sürmedi.

İş bitirici olarak, en başından beri onun vesayeti altında çalıştım ve bana kötü davranan insanları cezalandırmakta her zaman hızlı davrandı. Saygın bir adamın sözleriyle onları yola getirmek için. Bunun işe yaramadığı nadir durumlarda ise onları boyun eğmeye zorlardı.

Koridorun karşısındaki Vincent Romano'ya çaprazlamasına bakıyorum, bu ifşaattan sonra onu incelemek istiyorum. Ama onu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Bu gece onda bir gariplik var. Biraz yırtık pırtık, biraz daha az derli toplu görünüyor.

Normal koşullarda bu endişe verici olurdu... ama bu normal bir durum değil. Bu Asher'in düğünü, bu da durumu daha da endişe verici kılıyor, çünkü hepimiz Vincent'in oğlu olarak gördüğü adam için bu günü mükemmel kılmak adına hayatından vazgeçeceğini biliyoruz.

Töreni tamamlamakla görevlendirilen Romano patronun önünde duran Asher'e bir bakış attığımda, Asher'in de bunu gördüğünü anlıyorum çünkü o da Zihnini boşaltması, Lucy'ye ve düğüne odaklanması gerekirken Vincent'a bakıp duruyor.

Asher'la göz göze geliyorum ve Vincent'a doğru sorgulayan bir kaş sallıyor. Omuz silkiyorum, umarım kafa karışıklığımı ifade ediyordur. Asher başını sallıyor,

Kaşları çatılıyor, ama düğün müziği çalmaya başladığında ve Vincent'ın yeğenlerinden biri olan Bastian'ın en küçük kız kardeşi çiçekçi kız koridorda yavaşça yürümeye ve çiçek yaprakları falan fırlatmaya başladığında hemen düzeliyor.

Koridorda yürüyen kadın ve erkek alayını görmezden geliyorum, Asher sağdıçlarından biri olmamı istemediği için memnunum, çünkü ikimiz de bundan nefret edeceğimi ve bekarlığa veda partisi hariç her şeyi planlamakta berbat bir iş çıkaracağımı biliyoruz.

Minka'nın yanında, adı çıkmış eli sıkı *kaporegimlerden* biri kurnazca ona yaklaştırmaya çalışıyor. Ona öyle sert bir bakış attım ki, bu sorun çabucak halloldu.

Minka tepkim karşısında irkilmiş görünüyor, sonra yüz hatlarını hızla eğlence ve bir tutam kararlılık kaplıyor. "Birkaç gece önce bu kadar çabuk kaçan biri için, kesinlikle sahipsizisin." Ses tonu "Biliyor musun, bana olan bu aşkı yenebilersen harika olur." derken ciddi olduğundan şüpheleniyorum.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ben aşık değilim."

"O zaman buna ne diyorsun?" diye soruyor, yakınlığımızı ve vücudumu diğer istenmeyen pisliklerden korumak için nasıl açılı hale getirdiğimi işaret ederek.

Boyun eğerek iç çekiyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum, söylediği saçmalıkların yarısını neden söylediğini merak etme zahmetine bile girmiyorum. Gözümün önünde çözülmesini izlerken hiç şikâyet etmiyordu.

"Bana kızgın olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

Benden hoşlanmadığını hatırlamış gibi gözleri hafifçe açılıyor ve dikkatini tekrar düğüne veriyor. Aimee, Lucy'nin nedimesi ve Asher'ın sağdıç, çocukluğundan tanıdığı bir arkadaşı, sonunda koridorun sonuna ulaşmışlardır ve herkes dikkatini Lucy'nin durduğu girişe çevirmiştir.

Geçen on dakika içinde Vincent yan taraftan odadan çıktı ve girişe doğru ilerledi, şimdi de Lucy'ye koridorda eşlik ediyor. İlk sırayı geçtiğinde, Lucy sıralarda oturan yaşlı kadınlardan birine gülümsüyor; Lucy'nin eski sosyal hizmet görevlisi olduğunu, Lucy'nin gerçek adını nihayet öğrendiğimde yaptığım geçmiş araştırmalarından birinden anladım.

Gözlerimi Asher'a çevirdiğimde, gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum. Sinir, belki? Bundan şüpheliyim. Sonra tekrar, kendini Lucy'ye bağlamak üzere.

sonsuzu kadar garip olacak. Ve olan da tam olarak bu.

İçin. Hepsi için. Of. Lanet olsun. Sonsuzu kadar.

Ne de olsa Asher hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.

Bunu biliyorum çünkü hayatını kurtardıktan sonra bana Romano bölgesine sığınma teklif ettiğinde, bana kırk milyon dolarlık bir kahverengi taş, yüksek maaşlı bir iş ve sonunda Black Security'den iki güvenlik görevlisi ayarladı. Ve tam da sürprizlerin sona erdiğini düşündüğüm anda, benimle arkadaş olarak beni yine şaşırttı.

Lucy ve Asher yeminlerini ederken ve birbirlerine gerçek Sonsuzluk vaat ederken, kendimi evlilikle alay etmeyi bir kenara itmiş ve sonsuzu dek birlikte olmak istediğim birini bulmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken buluyorum. Ya da bebek adımlarıyla, başlangıçta nasıl bir kadınla çıkmak istediğimi.

O her kimse, benim pislik eğilimlerime katlanabilmeli. Sert ve acımasız olmalı. İyi kızlar abartılıyor. Elbette, nazik olabilecek bir kadın istiyorum, ama aynı zamanda omurgalı olmasını da istiyorum. Çok sağlam bir omurga. Tercihen Minka'nınki kadar güzel bir kıcı olsun.

Kimi kandırıyorum ki?

Ben Minka'yı
istiyorum.

Otuz İkinci Bölüm

*Bağıslama iradenin bir
eylemidir ve irade kalbin
sıcaklığından bağımsız
olarak işlev görebilir.*

Corrie ten Boom

minka reynolds

Ziyafet salonundaki **masamda otururken** Niccolao'nun düğün sırasında bana attığı tuhaf bakışları hatırlayarak **kıpırdanıyorum, ki** bu bir kıza böyle bakışlar atılabilecek en kötü durum.

Her zamanki boş maskesi gitmiş, yerine belirgin bir şaşkınlık ifadesi gelmişti. Bunu saklamaya çalıştı ama ben gördüm, fark etmediğimi sandığında beni incelerken gözlerinin derinliklerinde gizleniyordu.

Ama sorun şu ki fark ettim. Onunla ilgili her şeyi fark ettim. Bunu şehvete yormaya çalışıyordum, böylece sadece bir ama bunun öyle olduğunu sanmıyorum.

En azından onu düşündüğümde kalbim çarparken ve benim için yaptıklarını düşündüğümde boğazımın şiştiğini hissederken bunu şehvete indirgeyemiyorum. Mina'yla her gün konuşabileyim diye Asher'dan iyilik istemek için elinden geleni yapması gibi. Ve ben Mina ile görüntülü sohbet ederken o her yanımda olduğunda Mina'yı güldürmesi. Ve verdiğim her yanlış (ve doğru) karar yüzünden yargılandığımı hissetmeden geçmişim ve bugünüm hakkında konuşabileceğim biri olmak. Ve ikimiz de bunu yapmasına gerek olmadığını bildiğimizde bana kalacak bir yer vermesi, çünkü onun hakkında boşboğazlık etmeyeceğim.

İçimi çekiyorum, belediye başkanıyla konuşmasını izlerken bardağımdaki sodamı döndürüyorum

ziyafet salonunun karşısında. Evet, *belediye başkanı*. Ve daha önce, sanırım Beyoncé ve kızını buralarda koştururken gördüm. Asher'ın tüm bu insanları tanımasına ya da Niccolao'nun onlarla bu kadar rahat konuşmasına şaşırmamalıyım ama şaşırdım.

Elinde, üçte biri dolu bir bardak çay var. Daha önce garsondan bir bardak viski istemiş, viskiyi yakındaki bitkilerden birine dökmüş ve viski bardağını masadaki sürahidenden aldığı çayla doldurmuştu. Sinsi Şeytan.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor yanımdan bir ses ve sıçramama neden oluyor.

Elimdeki Sprite, hareketin etkisiyle bardağın dışına sıçırıyor. Asher bana bir peçete uzatıyor ve ben de dökülen sıvıyı aceleyle elimden siliyorum.

"Oturduğunu duymadım," diyerek bariz olanı söylüyorum.

Acaba bunu Asher mi Niccolao'ya öğretti yoksa Niccolao mu Asher'a öğretti? Ya da belki de bu mafya adamları insanlara nasıl sinsice yaklaşacakları ve onları nasıl korkutacakları konusunda doğuştan bilgi sahibidirler. Cidden... Birinin *yanına* duymayacakları kadar sessizce nasıl oturursun?

Asher omuz silkiyor ve dans pistinde Aimee ile birlikte olan Lucy'ye bakarak hafifçe sırıtıyor. "Eğleniyor musun?"

"Evet."

"Yalan söyleme. Yakışık almaz."

İçimi çektim. "İyi ama eğlenmiyor değilim ki. Ben sadece... Bu çok garip."

"Neymiş o?"

"Yani, tabletleri bağışladığınız için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük. Ama... Benden nefret ediyorsun. Lucy benden nefret ediyor. Aimee benden nefret ediyor."

Beni inceledikten sonra, "Tabletleri Nick ya da senin için değil, istediğim için bağışladım. Bunu çocuklar için yaptım." Sözleri bana onun kimsesiz çocuklar için yaptığı hayırseverlikle ilgili okuduğum bir makaleyi hatırlatıyor ve sanırım geçmişine bakınca bu mantıklı geliyor. "Ve senden nefret etmiyorum," diye devam ediyor. "Kimse etmiyor."

"Carmen's Cantina'da bana söylediklerini unutmadım."

Senin tipini biliyorum. Wilton'a diploma için gelmedin. Bulmak için oradasın evlenebileceğin biri. Asalak hayatının geri kalanını sömürebileceğin zengin bir enayi. Lucy'nin yanına bir daha yaklaşırsan seni öyle bir karalarım ki

Şehirde sana dokunmaya cesaret edecek tek kişi sensin. Kim olduğumu açıkça biliyorsun. Bunu yapacağımı biliyorsun.

Yine de işte buradayım, Lucy ile aynı odada oturuyorum, üstelik onun düğününde ve hiç de karalanmadım. Ama bu, hatırladığım kadarıyla o sözlerin acısını azaltmıyor. Çünkü Wilton kısmı hariç her konuda haklıydı. Ben asalağım. Hayatımın sonuna kadar sülük gibi sömürebileceğim zengin bir enayi arıyorum. Mina'nın bana ihtiyacı olduğunu düşündüğüm sürece.

"Kin tutmak oldukça korkakça." "Bana korkak mı diyorsun?"

"Pek de cesur davranmıyorsun."

Gülümsediğinde şaka yaptığını anlıyorum ve bu beni şaka yapmadığını öğrendiğimden daha çok şaşırtıyor.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Asher umursamazca omuz silkiyor ve az önceki sözlerimle alay ediyor: "Lucy'ye yaptıklarını unutmadım."

Ona karşı ne kadar kötü olduğumu hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. "Biz düşman mıyız, Asher?" "Hayır."

Aptalca ama "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Seninle uğraşmak korkunçtu, evet. Ama yaptığın şeylerden biri de tehlikeyken ona kalabileceği güvenli bir yer sağlamaktı. Önemli olduğunda en çok. Bunu unutmadım ve asla da unutmayacağım." Arkama

yaslanıyorum. "Ama ona çok kötü davrandım."

"O zamandan beri yapmadın ve bir daha yapacağını da sanmıyorum." Gözlerimin içine bakıyor. "Görünüşe göre seni affetmekte zorlanan tek kişi sensin."

Ve böylece gitti. O da Lucy kadar sinir bozucu.

Asher ayrıldıktan kısa bir süre sonra Aimee ve Lucy de bana katılıyor ama bu sefer şaşırmıyorum, odanın öbür ucundan şamatalı kahkahalarını duyabiliyorum.

Aimee Lucy'ye şüpheli bir bakış atar. "Şimdi ondan hoşlanıyor muyuz?"

Lucy onun karnına dirsek attı ve bana döndü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Sorun değil," dedim ve bunda ciddiymdim. "Geldiğime memnunum."

Ve affedildim. Asher'dan, herhangi birinden geçmişim için affedildiğimi duymaya ihtiyacım vardı. Son zamanlarda, seçimlerimin iyi olup olmadığını sorgulamaya başladığımda, duygularımın çirkinliğini ve başkalarına nasıl davrandığımı dizginleyememenden de nefret ettim.

Kefaretin ötesinde olmadığımı duymaya ihtiyacım vardı.

Aimee, uzayıp giden şaşırtıcı derecede rahat sessizliği bozuyor, "Hey, Loosey Goosey?"

"Öyle mi?"

"Bugün kimse seni vurmadı."

Lucy gülümser. "Ben de zehirlenmedim."

Aimee homurdanıyor ve ben de onlara *itfaiye arabasında ne olduğunu* gizleyen kibar gülümsemeler atıyorum. Kafamın içinde düşünüyorum. Vaserley Hall'daki son konuşmamızdan sonra Lucy hakkındaki fikirlerimi yeniden değerlendirdiğimi kendime hatırlatmak zorundayım.

Hâlâ deli olduğunu düşünüyorum... ama şimdi nedenini anlıyorum. O yirmi yaşında bir bedene hapsolmuş elli yaşında bir kadın ve o gençliğin içine sıkıştırılmış tüm o yaşlılık bilgeliği onu çılgına çevirmiş.

Aimee'nin mazeretinin ne olduğundan

emin değilim. "Ee, Nick, ha?" Lucy

bana soruyor.

Ona bakıyorum, dans pistinin kenarında Asher'la konuşuyor. Onda bir Yüzünde benden başka kimsede görmediğim bir gülümseme var. Bunun bana özel olmasını çok isterdim ama Asher'a sahip olduğu için mutluyum. Birbirleri için iyi görünüyorlar.

Dans pistinin etrafında erkekler gözlerini Asher ve Niccolaio'dan kaçırıyor. Bunu tünellerde de gördüm. Bizi tünellerden geçiren adam Niccolaio'nun gözleriyle bile karşılaşamadı. Ve kilisedeki sıraların arasından geçerken insanlar bizden uzaklaştı, hatta bazıları fark edilir şekilde sinmişti.

Ve Niccolaio'nun korkutucu bir adam olduğunu

fark ettim. Peki neden onun hakkında hiç böyle

hissetmedim?

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, Niccolaio'nun gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onların büyüsüne kapılıyorum.

Lucy'nin diğer tarafında, Aimee hepimizin duyacağı şekilde Lucy'nin kulağına yüksek sesle fısıldıyor, "Kahretsin, sadece birlikte yatmalılar ve bu işi bitirmeliler."

Birdenbire çevredeki masalardan birkaç çift gözün bana döndüğünü hissediyorum. Lucy dirseğiyle Aimee'ye sertçe vurmakta gecikmedi (yine).

"Ne oluyor lan?" Aimee yüzünde şaşkın bir ifadeyle göğüs kafesini ovuşturarak savunmacı bir tavırla soruyor.

"Bir kilisedeyiz."

Kilisenin arka tarafına inşa edilmiş bir ziyafet salonundayız ama yine de... Aimee'nin gözleri açılıyor. "Kahretsin, unutmuşum." Yüzünün yarısı kasvetli, yarısı

Özür dileyerek kendini düzeltiyor, "Lanet olsun, sadece birlikte yatmalı ve bu işi bitirmeliler."

Lucy inliyor ve alnını ovuşturuyor, Aimee'den vazgeçiyor. Onun yerine bana özür dileyen bir bakış gönderdi, ben de omuz silktim. Niccolao yapmadığı sürece

Bunu duyunca çok da mahcup olmadım. Söz konusu adama bir kez daha bakıyorum ve bana doğru geldiğini görünce şaşıyorum.

Etrafımdaki kızların hızla tepki verdiklerini duyuyorum ve acaba daha çirkin olsaydı aynı tepkiyi verirler miydi yoksa tüm erkek meslektaşlarının yaptığı gibi Niccolao'dan kaçarlardı mı diye merak ediyorum.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor bana ulaştığında.

Lucy ve Aimee ile vedalaşarak başımı sallıyorum. Elimi sıkıca tutarak beni dans pistine götürüyor. İnsanlar doğal olarak onun için ayrılıyor, tek yapabildiğim yaklaşmak gibi görünürken nedense ondan tiksiniyorlar.

Beni daha yakına çektiğinde, baştan çıkarıcı kokusunu içime çekiyorum. Kahkahasını göğsümde hissedebiliyorum ama umurumda değil. Verdiğim tepkiden utanmıyorum bile. Bu adama karşı her zaman bu şekilde tepki vereceğim gerçeğini kabullenmiş durumdayım.

"Az önce beni kokladın mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum takım elbise ceketinin içine. "Ben de aynısını yaparsam adil olur diye düşünüyorum."

Kendimi buna hazırlayamadan boynuma eğiliyor ve dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirirken gerginleşiyorum, tenim milyonlarca tüyle doluyor. Sütyenimin engellemediği meme uçlarımın elbiseme sürtündüğünü hissediyorum ve onları kalabalıktan saklamak için kendimi daha da yaklaştırıyorum. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Ağız kulağımın altındaki boşluğa ulaştığında, vücudumu bir dalışa indirerek beni şaşırtıyor, aynı anda bizi yarım daire şeklinde döndürüyor beni tekrar ayağa kaldırıyor. Dudaklarıma içten bir gülümseme

yayılıyor "Böyle daha sık gülümsemelisin."
"Benimle daha sık dans etmelisin."

"Tamam."

"Bekle. Ne?"

"Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Bizi tünellere götürürken soruyorum, Asher'a doğru
çocuksu bir baş sallama hareketi göndermek için zar zor duraklıyorum.

"Seni bir randevuya götürüyorum, Minka
Reynolds." Ben hiç randevuya çıkmadım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Gerçek bağışlama, "Bu deneyim için teşekkür ederim" diyebildiğiniz zamandır. Oprah Winfrey

minka reynolds

Tabii ki, ilk randevum bir sinemada oldu.

Orijinal.

Ama dürüst olmak gerekirse, Niccolao'nun benimle çıkmasını umursamıyorum bile ve tamamen boş tiyatro lobisine girdiğimizde nedenini anlıyorum

Burada olduğumuz ve daha kalabalık bir yerde olmadığımız için.

Niccolao'nun her zaman bir düzine adım ilerisini düşündüğünü ilk kez fark etmiyorum.

"Burası birkaç aydır vizyonda olan filmleri oynatan bir dolar sineması ve açıkçası çoktan kapanmış olması gerekirdi. Salonların hiçbirisi iyi durumda değil, bu yüzden kimse gitmiyor."

Sinemaya girdiğimizde ne demek istediğini anlıyorum, ekranın sol üst köşesinde kocaman bir delik var. Sağ ortada da ekranda dev bir leke var. Bu nasıl oldu, hiçbir fikrim yok, ama etkilenmedim.

Niccolao'nun beni neden buraya getirdiğine şaşırsam ve eğlensem de yine de pek umurumda değil. Eminim insanların uğrak yeri olmayan başka bir yer bulabilirdi.

Engelli sırasının ortasına oturduk. Normalde, ben daha çok Engelli insanlar için ayrılmış bir koltuğu kullanma konusunda hassasım ama burası hayalet bir kasaba. Hatta tüm mekanı yöneten sadece bir çalışan var.

"Doğru salonda mıyız?" Emma Watson'ın bir el aynasından Canavar'a baktığı ekrana bakarken soruyorum.

Masal hakkında bildiklerime bakılırsa, filmin en azından üçte ikisi tamamlanmış gibi görünüyor.

"Evet. İşte bu."

"Daha sonraki bir gösteriye yetişmek ister misin?" "Hayır. Ya sen?"

Sesindeki eğlenceye kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum ve filmin son yirmi dakikasını sessizlik içinde izlerken sessiz kalıyorum. Beş Dakikalar içinde klişeleşmiş esneme, gerinme ve elini sırtına götürme hareketini yapıyor, bu da gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Bunun ilk randevum olduğunu sana söylememeliydim. Şimdi bütün büyük hamleleri yapıyorsun," diyorum, başımı onun sert pazusuna yaslayıp sinema halısındaki devasa deliği işaret ederek, ki bu bir tür tehlike olmalı. Kesinlikle gerçekleşmeyi bekleyen bir dava.

Bana çocuksu bir sırıtış atıyor ve yüzü bir anda bu dünyadaki en karanlık insanların tanıdığı katil Niccolao Andretti'nin yüzünden, beni yargılamayan ve küçük kız kardeşimi güldürmek için saçma sapan şeyler söyleyen Niccolao Andretti'nin yüzüne dönüşüyor.

"Kahretsin, patlamış mısır için para harcamalıyım," diyor, hayal kırıklığı içinde kutu şeker zulamıza bakarak.

Aptal gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum çünkü söz konusu patlamış mısırın yeşilimsi rengine dikkat çeken bendim. Tanrım, buranın kapatılması gerekiyor, ama dostum, eğer hızla en sevdiğim yerlerden biri haline gelmiyorsa.

"Sanırım bunun için iki ya da üç puan kırmam gerekecek." "Sanırım %98 ile yaşayabilirim."

"Bir ile beş arasında bir ölçekte." "Ouch."

"Öpmemi ve daha iyi hale getirmemi ister misin?" Eğlence için flört etmenin verdiği yabancı hisle sırtarak söylüyorum.

Birlikte olmak istemediğim erkekleri içeren bir gündem olmadan. "Ne olduğuna bağlı."

"Hep böyle sapık mıydın?" "Çift haneli rakamlara ulaştığımdan beri."

"Biliyor musunuz, on yaşındaki Niccolao'nun kadınların eteklerini kaldırmaya çalıştığını hayal edebiliyorum."

Gözlerini deviriyor ama yüzünde hâlâ bir gülümseme var. "Kapa çeneni ve öp ve daha iyi hale getir."

Memnuniyetle.

Öne doğru eğildim, nefesim kesildi ve vücudumu ona doğru kaydırđım. O bana doğru uzanıp belimden tutarak beni şaşırtıyor, vücudumu kaldırıp döndürüyor, böylece ona biniyorum. O inleyene kadar kendimi ona daha sert sürtüyorum, onu öpmek için öne doğru eğiliyorum, dudaklarım neredeyse onunkilere değiyor.

Sonra sinema görevlisi salona giriyor, içeride sadece Niccolao ve ben olmamıza rağmen sıralar arasında bir aşağı bir yukarı tur atıyor. Utanç içindeki genç güçle kahkahamı bastırıyorum.

yanımızdan geçip gidiyor, engelli sırasındaki yerimiz nedeniyle ondan kaçamıyoruz.

Yüzümü Niccolao'nun boynuna gömerek, dudaklarımdan kahkahaların dökülmesine izin vermeden önce zavallı çocuk gidene kadar bekliyorum.

Niccolao bana eğlenerek bakıyor. "Gülümsüyorsun ve seninle dans etmek zorunda bile kalmadım."

İşte o zaman fark ettim ki, son zamanlarda hiç bu kadar gülmemiştim... yani, hiç. Hiç çocuk olma şansım olmadı. Terk edilmişim ve Ailem geri döndüğünde uyuşturucu satmaya zorlandım. Sonra Mina geldi ve aynı anda hem kız kardeş hem de anne olmayı öğrendim ve o z a m a n d a n beri durmadım.

Ama şimdi, yaşıma hissediyorum. Kendimi genç ve özgür hissediyorum, sanki hayattaki olasılıklar sonsuzmuş gibi, her ne kadar yıkık dökük bir sinema salonunda bir koltukta oturuyor ve ekranda oynayan filmi zar zor izliyor olsam da.

Hatta birkaç dakika sonra bitiş jeneriğı gelip "Beauty and the Beast" şarkısı çalmaya başlayana kadar ne çaldığını neredeyse unutuyorum. Niccolao ile karanlıkta geçirdiğim zamanın sona ermesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayrılmak için ayağı kalkıyorum.

Ama çıkışa doğru yöneldiğimde Niccolao elimi tutuyor ve beni tekrar kendine çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Bedenimi sallanmaya yönlendirmeye başladığında soruyorum. "Dans ediyoruz, Minka. Devam et."

Niccolao beni kollarına daha sıkı çekip tecrübeli bir profesyonel gibi daldırırken John Legend ve Ariana Grande'nin sesiyle sallanarak uzun zamandır olmadığım kadar mutlu oluyorum.

Niccolao güvenli evin olduğu yöne dönmeyince minnettar oldum. Bu randevunun bu kadar çabuk biteceğinden endişeliydim ama daha iyi bilmeliydim. Niccolao'nun beklentilerimi her zaman aşacağından şüpheleniyorum.

Aklım otomatik olarak sekse kayarken yanaklarım kızarıyor. Ondan bir öpücük istiyorum, beni tek kelime etmeden terk etmeden önce dudaklarımızı hafifçe birbirine bastırmak değil, gerçi bu noktada bunu da kabul edebilirim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Dudakların benimkinde. Ellerim pantolonunun önünden aşağı kayıyor, çıplak sikini kavıyor. Parmakların göğsümde, sertleşmiş meme uçlarımı çimdikliyor, alay ediyor, çeğiştiriyor," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Belki fazla dürüstçe, ama neyse.

"Siktir," diye inliyor, arabayı kenara çekiyor ve kısa bir an için heyecanla canlanıyorum, bana tam olarak istediğim şeyi vereceğini düşünüyorum, ama vermiyor.

Bunun yerine emniyet kemerimi çözdü, arabadan çıktı ve benim için kapımı açtı. Elini tutuyorum ve beni arabanın kaputunun üzerine kaldırdığında yardımını kabul ediyorum. Önümde tüm kokuşmuş ihtişamıyla Hudson Nehri duruyor.

Buruşturduğum burnuma bakarak sırtıyor ve şöyle diyor: "Bu şehirde neredeyse dokuz milyon insan yaşıyor ve tüm çöpleri yakılmak üzere nehrin karşısına götürülüyor. Rüzgâr hâlâ kokuyu alıp nehrin karşı kıyısına sürüklüyor, dolayısıyla pis koku da buradan geliyor."

"Çok hoş." Şaka yapıyorum, "Yani, beni sinemadan çok güvenlik tehlikesi olan bir yerde bir filmin son yirmi dakikasına götürdün ve şimdi bir

Dokuz milyon insanın çöpünün karşısındaki kokuşmuş nehir. Gecenin bu bölümünde bedenimi parçalayıp, parçalarını Su?" Arabasının kaputunda yanıma otururken ona doğru eğildim.

"Nicolaio Andretti, kesinlikle çok çekicisin. Uzunlarım ne istersen yap ama kıcıma dokunmayacağına söz veriyor musun? Ondan oldukça hoşlanıyorum."

"Gölüp geçin ama burası tüm şehirde en sevdiğim yer."

"Nedenmiş o?"

"Dokuz milyon insanın yaşadığı bir şehirde yaşıyoruz. Dokuz milyon. Ve buna New York'a gelen tonlarca turist de dahil değil.

Bazen sadece bir molaya ihtiyacım oluyor. Kendime özgür olduğumu hatırlatmak için. Bazen hissettiğim gibi bu şehre bağlı olmadığımı. Ve burada yalnızım. Kendi kendimin adamıyım. Kendi düşüncelerimi başka insanlar tarafından gölgelenmeden düşünebiliyorum."

"Yalnız kalmaktan hiç sıkılmıyor musun? O taş evde tek başına yaşıyordun."

"Evet, ama bu farklı." "Nasıl yani?"

"Orada kapana kısıldım ve burada değilim. Bunu açıklamanın başka bir yolu olduğundan emin değilim."

"Burayı seviyorum," diye

karar verdim. "Kokulu

olsa bile mi?"

"Özellikle de koktuğu için." "Bok

yok mu?"

"Eğer öyle olmasaydı, sanırım daha fazla insan burada olurdu ve o zaman bundan gerçekten nefret ederdim."

Bir kahkaha attı. "Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?"

"Kendisini tanımayan dokuz milyon insandan uzaklaşmak için kokuşmuş bir nehre giden adam böyle diyor." Bakış açımızdan şehre bakarken yüzümdeki ifade değişiyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum usulca. "Burası özgürlük gibi geliyor. Şehirden yeterince uzakta olduğum için sorumluluklarım yüzünden kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum ve Mina'nın bana ihtiyacı olduğunda yanında olabileceğimi hissedecek kadar da yakıным." Ona dönüyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Neden küfretmiyorsun?" diye sormadan önce birlikte sessizliğe gömüldük, suyun ve esintinin sesinin tadını çıkardık.

İğrenç sözler söz konusu olduğunda küfrederim, çünkü bunun yerini hiçbir şey tutamaz, ancak bundan bahsetmediğinden şüpheleniyorum, bu yüzden "Mina'yı geri almak için olmam gereken kişi olacağıma dair kendime söz verdiğim sıralarda duracağıma dair kendime söz verdim" diyorum.

Altın arayıcılığıma yapılan atıf ayıltıcı, odadaki fil gibi aramızda duruyor. Bu konuyu açmadığında minnettar oluyorum, çünkü henüz bu gerçekle yüzleşmek istemiyorum. Altın aramak istemiyorum ama yine de buna ihtiyacım var.

Eğer bu konuda bir şey yapmazsam Mina'nın koruyucu aile sisteminde altı yılı daha var.

Ama şimdilik, gerçekten hoşlandığım bir çocukla geçirdiğim bu normal anın tadını çıkarmak istiyorum. Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Çıldırıktı, kesinlikle sinir bozucu, ama aynı zamanda istediğimi hiç bilmediğim her şey. Onu bu şekilde yönlendirmek çok mu yanlış? O büyük bir çocuk. Eminim bununla başa çıkabilir.

"Neden hemen şimdi küfretmeyi denemiyorsun?"

diye soruyor. "Bu kaygan bir zemin."

"Azıcık bile mi?"

"Beni yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsun, Niccolao?"

"Sen zaten yozlaşmışsın, Minka. Yoksa Remington mı demeliyim?"

Omuzlarımı hafifçe onunkilere doğru itiyorum, o gecenin anılarını uzaklaştırmaya çalışıyorum ama aynı zamanda beni bir an önce öpmesini diliyorum. Öpülmenin -gerçekten öpülmenin- nasıl bir his olduğunu bilmek ve bundan hoşlanmak istiyorum. Ama bunu başlatan ben olmak istemiyorum. Onu zaten yönlendirirken olmaz.

Onun yerine, "Bana bir sır söyle."

diyorum. "Ne bilmek istiyorsun?" "O gece ne oldu?"

"Vincent'a yapılan başarısız saldırıdan dört gün sonraydı. Hepimiz Vincent'ın Romanos babama misilleme yapacaktı, bu yüzden beni ve Ranie'yi Luca Amcamızın evinde kalmaya zorladı. Uyuyamadım ve tüm korumaların kayıp olduğunu fark ettiğimde etrafta dolaşıyordum. Telefonum yanımda değildi ve Ranie'nin odası malikanenin diğer tarafındaydı, bu yüzden silahımı çektim ve o salona ulaşana kadar odaları temizledim. Asher'la buluştuğum yere.

ilk kez. Bana bir ültimatom verdi-Ranie'nin hayatı ya da Luca Amca'nınki."

"Ve sen Ranie'yi seçtin."

"Ben de pişman değilim."

"Eğer bunu onun için yaptıysan, olanlar için sana nasıl kızabilir?"

"Bunu onun için yaptığımı bildiğini sanmıyorum. Kimsenin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ya da bilseler bile umurlarında değil. Bir *capo* öldürdüm."

"Ne olduğunu açıklamaya çalıştın mı?"

"Olay olur olmaz kaçtım ama bir süre aramaya ve e-posta göndermeye çalıştım. Ama sonra bunu takip edebileceklerini fark ettim, bu yüzden babama ve Ranie'ye iade adresi olmayan mektuplar göndermeye geri döndüm. Mektuplar ellerine ulaştı mı bilmiyorum. Her iki durumda da,

önemli değil. Babam öldü ve Ranie bana bir suikast düzenledi. *La volontà de re*. Kral'ın Vasiyeti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir mafya babasının ölüm döşeginde selefine dileği gibi bir şey. Ve geleneksel olarak yerine getirilmesi gerekir."

"Ve baban bir Kral Vasiyeti mi yaptı? Neydi o?"

"Benim ölümüm."

Başımı sallıyorum, inanamıyorum ama artık ilk randevumda bu kadar karanlık, bu kadar ciddi bir şey hakkında konuşmak istemiyorum. "Bana başka bir şey söyle.

Olumlu bir şey."

Arkasına yaslanıyor, böylece artık tamamen arabanın üzerine uzanıyor ve ben de ona katılarak başımı göğsüne yaslıyorum. "Seni istiyorum, Minka Reynolds. Benim olacaksın. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Bu konuda söz hakkım yok mu?" Eğlenerek soruyorum.

Beni istediğine karar verdi ve bu sadece bir zaman meselesi. Bu beni kızdırmalı ama kızdırmıyor. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben de onu istiyorum.

Ona sahip olamayacağımı bilsem bile.

Otuz Dördüncü Bölüm

*Affetmenin böyle mi
filizlendiğini merak ettim;
aydınlanmanın tantanasıyla değil,
acının eşyalarını toplaması,
toparlanması ve gecenin bir yarısı
habersizce çekip gitmesiyle.*
Khaled Hosseini

niccolao andretti

Güvenli eve geri dönerken **Minka sessiz**. Aklımdan bir şey söylemek geçiyor ama güvenli evin bir blok çevresine ulaştığımızda bir arabanın bizi takip ettiğini fark ediyorum ve bu düşünceyi bir kenara itmek zorunda kalıyorum.

Minka'ya "Bir saniyeliğine direksiyona geç" dedim.

"Ne?!" diye sorar, sesindeki alarm nettir. "Ben hiç araba kullanmadım!"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki, seni pislik! Ben New York'luyum! Biz araba kullanmayız."

Sesindeki küstahlığa gülümsedim. Günün erken saatlerini saymazsak, bugün her zamankinden daha uysaldı ve onu bir randevuya götürmenin meydan okumasını yatıştırabileceğinden endişeleniyordum.

Ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine bakıyorum. "Direksiyonu bırakacağım. Eğer almazsan, kaza yapmayacağımızı garanti edemem."

Direksiyonu bıraktım ve gözleri büyüdü.

Direksiyonu tuttu ve "Seni aptal herif!"

diye bağırdı.

Gülüyorum, çantamı karıştırırken başımı ondan çeviriyorum ve "Dikkat et. Wilton'un görünüyor."

Seeneklerimi gözden geçirerek çantadan bir bıçak, colt ve bir EMP tabancası aldım ve eşyalarımla birlikte ön koltuğa döndüm.

Minka seçtiklerimi incelerken gözleri açılıyor. "Aman Tanrım. Sen delirmişsin. Bizi neredeyse *bunun* için mi öldürüyordun?! Bunlar ne için?"

"*Bizi neredeyse ben öldürmüyordum. Sen doğal bir sürücüsün.*" "Sürüşümü bile izlemiyordun!"

"Hayattayız, değil mi?"

"İnanılır gibi değil. Ve bu buluşma çok iyi gidiyordu."

Öyleydi. Hâlâ da öyle. Onu güvenli evin kapısına bırakacaktım, sanki ailesinin evine bırakıyormuş gibi yapacaktım; ona aklını başından alacak bir öpücük verecektim ve bir dakika sonra şaka yollu gizlice içeri girecektim.

Ama şimdi benim kış tekmeleyişimi izleyecek ve bu daha iyi değil mi?

Direksiyonu ondan aldım ve ara sokaktan geçerek güvenli evimize doğru sürdüm. "Bir yere mi gidiyoruz?" Bir yere gittiğimizi fark edince gözleri parlıyor.

Bizim evin önünden geçerken, bu gecenin olabildiğince uzun sürmesi için onu başka bir yere götürmek istiyorum. "Poligon mu?"

"Biri bizi takip ediyor."

Gözleri açılıyor ve oturduğu yerde rahatlamadan önce tekrar silahlarıma bakıyor, havaya teslim olmuş bir iç çekiş yayılıyor.

EMP silahını ona veriyorum, her ne kadar ilk kez kullanma fırsatını çok istesem de. "Ateş etmek ister misin?"

"Daha önce hiç silah kullanmadım. Nişancılığım muhtemelen berbattır."

"Mermi atmıyor. Elektromanyetik bir darbe atıyor, bu yüzden nişan almanın çok iyi olması gerekmiyor. Sana söylediğimde arabanın olduğu yöne doğru ateş et yeter."

Yüzüne sinsi bir sırıtma yayılıyor ve kahretsin, sanırım bu kadına aşık oldum. Tamam, belki değil, ama olabilirim. Bunun oraya gittiğini görebiliyorum ve beni şaşırttığı her küçük an için sabırsızlanıyorum. Şu anda olduğu gibi, gözlerinde muhtemelen endişe olması gerekirken heyecan var.

"*Kahretsin!* koluna tutun," diye uyardım, frene basmadan önce ve momentumu kullanarak arabayı yüz seksen derece döndürdüm, böylece şimdi bizi takip eden arabaya bakıyorum.

Sürücünün açılmış gözlerine bakıyorum, ağzı hafifçe açık, hızla arabasının frenlerine basıyor ve araba ani bir sarsıntıyla duruyor. Yüzü her şeyi anlatıyor; boyundan büyük işlere kalkışmış. Ama ben asla merhametli biri olmadım. Bu adam ben Minka'yla birlikteyken peşimden gelmeye karar verdi. Bununla birlikte

Bu düşünceyle motorumu hızlandırdım ve diğer araba geri geri gitmeye başladı. Ben de artan bir hızla onu takip ediyorum. Yanımda, Minka'nın yüzü adrenalinden kızarmış ve bana hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

"Ateş edebilir miyim?" diye soruyor.

Bordo saçları rüzgârda çılgınca savruluyor, kızarmış yüzü p e m b e p e m b e ve EMP iki elinin arasında nazikçe duruyor ve o hayatımda gördüğüm en ateşli şey.

Bir sırtışıma geri çekip "Neredeyse" diyorum.

Direksiyonumu biraz sağa kırıp hızlanıyorum, böylece sol ön tamponum onun sol ön tamponunun yanına geliyor ve sonra arabayı ona doğru çevirmeye başlıyorum. Tekerleklerini ayarlıyor, arabasının yönünü değiştiriyor, böylece ona çarpıyorum. Onu nereye yönlendirdiğimi anladığında başka bir yöne dönmeye çalışıyor ama artık çok geç.

Onu güvenli evimizin bitişiğindeki çıkmaz sokağa kadar geri götürdüm. Motorunu devirdi, bize çarpacağı tehdidinde bulundu, ama ben saçmalık dedim.

Ne olur ne olmaz diye Minka'ya "Artık vurabilirsin" dedim.

Kendisine biraz büyük gelen EMP tabancasını pencereden dışarı uzatıyor ve ben de yüzümde hafif bir sırtışla onu dengede tutmaya çalışmasını izliyorum. A

Tetiği çektikten birkaç saniye sonra diğer arabanın motoru durmaya başlar.

"Buna nasıl üzülmezsin?" diye soruyor, gözleri önümüzde duran sahneyi hevesle yutarken.

Ama üzgünüm. Sadece iyi saklıyorum. Bunu ona söylemek yerine, "Böyle bir şeyin olmasına hazırlıklıydım" diyorum.

Olay olduğunda orada olacağını düşünmemiştim ve bu beni çıldırttı. Ve adrenalin azalırken, bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu fark ettim. Bu kadını tehlikeye attım. Eğer yaralanırsa, bu benim suçum olacaktı ve bundan asla kurtulamayacağımı hiç şüphesiz biliyordum.

Karşıdan gelen arabaya bakarken yüz ifadem değişiyor ve öfkemin derimin altında, benden başka herkesin göremeyeceği şekilde kaynamasına izin veriyorum. Ne yazık ki öndeki adam öfkemin kaynağı ve ben hiçbir zaman affedip unutan biri olmadım. *Aileden gelen bir şey olmalı*, diye düşünmeden edemiyorum.

Sürücü camını indiriyor ve iki elini de görmem için dışarı çıkarıyor. Bir elini arabanın tavanına koyuyor, diğer eliyle de dış kapı kolunun kilidini açıyor. O dışarı çıkarken sabırsızlıkla bekliyorum, her ihtimale karşı silahım hazır.

Arabanın tamamen dışına çıktığında ve arabaya yaslandığında, dışarı çıkıp ona yaklaşıyorum, Minka da arkamdan yakından takip ediyor. Çantamdan çıkardığım bir fermuarlı kravatla ellerini birbirine kelepçeliyorum ve onu güvenli eve götürüyorum, biz yokken herhangi bir davetsiz misafirin içeri girmesi ihtimaline karşı onu canlı kalkan olarak kullanıyorum, ancak sanmıyorum çünkü telefonumda bir alarm uyarısı almadım.

Odayı temizledikten ve burada sadece Jax'in olduğundan emin olduktan sonra Minka için bir çanta alıp ona atıyorum. "Güvenli evleri değiştirmeliyiz."

İtiraz etmedi ve o eşyalarını toplarken ben de çantamı alıp kapının yanına koydum. Buraya gelirken böyle bir senaryo ihtimaline karşı bavulumu açmaya zahmet etmemiştim. Jax'i tutup kulağına bir plan fısıldıyorum, mutfaktan bir koltuk alıp kanepenin önüne çekiyorum ve şoförü küçük kanepeye itmeden önce onu oturtuyorum.

Zavallı kıcı minderlerin üzerine düşer düşmez, "Adın ne?" diye sordum.

Sessizliğini koruyor, ben de ön cebinden cüzdanını alıp ehliyetini çıkarıyorum.

"Merhaba David." Cüzdanını ve ehliyetini ayaklarının dibine atıyorum ve Jax'e eliyle işaret etti. "Bu Jax. O da ödül işinde şansını denedi ve o zamandan beri bizimle yaşıyor. Bu ne kadar önceydi, Jax?"

"Bilmiyorum."

"Tahmin et."

"Bir yıl mı?"

Onun tiyatrosuna karşı bir homurtu tutuyorum. "Peki seni neden hâlâ öldürmedim?" "Çünkü senin kız benden hoşlanıyor."

"Doğru. Kızım senden hoşlanıyor." "Minka?" diye seslendim.

Kafasını dolaptan çıkarıyor ve ben de silahımı kaldırıp Jax'in göğsüne art arda üç kurşun sıkıyorum. Geriye düşüyor, bu hareket sandalyesinin de onunla birlikte düşmesine neden oluyor ve bir gümbürtüyle yere iniyor.

Minka'nın tepkisini nefesimi tutarak bekliyorum. Muhtemelen bunu onun önünde yapmamalıydım ve bu kesinlikle pislik yollarımdan vazgeçmediğimin ve muhtemelen asla vazgeçmeyeceğimin bir göstergesi.

Ancak bu durum ve bugünle ilgili bir şey beni gergin hissettiriyor. Yaşadığım hayat bu. Her zaman tehlikede olacağım ve her zaman başkalarını tehlikeye atacağım. Eğer Minka bunu kabullenemiyorsa, o zaman buna -bu her neyse- şimdi bir son vermeliyiz. Ve... belki de ona bunu yapması için bir neden vermek istiyorum, çünkü bunu yapmayacağıma adım gibi eminim.

Zaten çok uzaktayım, bana hissettirdiklerine hapsolmuş durumdayım. Gözleri, saçları, yumuşak teninin kızarması. Kız kardeşini gördüğünde yüzünün aydınlanması. Ve onun özverisi, tamamen yanlış yönlendirilmiş ama yine de orada.

Minka telaşlı bir nefes veriyor ve şok olmuş gözlerle Jax'in bedenine bakıyor. Orada ifadesiz durmaya, beni olduğum canavar gibi görmesine izin vermeye çalışıyorum ama son anda çözülüyorum. Yüzümü David'den uzaklaştırarak ona göz kırpıyorum ve o da rahatlayıp toparlanmaya başlıyor. Ve lanet olsun, bana bu şekilde güvenmesi endişe verici.

Ama aynı zamanda heyecan verici.

Kanepede, David'in çokla geri çekildiğini görüyorum, hala Jax'e bakıyor, ancak sandalye onu görüş alanından çıkarıyor.

"Sorularıma cevap verecek misin?" Başını salladığında devam ediyorum, "Beni nasıl buldun?"

"Biri bana yerini mesaj attı." "Kim?"

"Bilmiyorum."

"Yani, bir yabancı sana durup dururken yerimi mi mesaj attı?"

Başını sallıyor. "Telefonumu kontrol et."

Ön cebinden telefonunu aldım ve mesajlarını açtım. İlk metinde yüzümün bir resmi var.

Bilinmeyen Numara: Öldür onu ve sana 5 milyon dolar göndereyim. David: Kim bu?

Bilinmeyen Numara: Yarısı şimdi. Yarısı sonra. David: Neden yapayım?

Bir sonraki metinde David'in bir kumarhanede kâğıt oynarken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Bilinmeyen Numara: 5 milyon dolar çok para. Borcunu temizlemeye yeter.

David: Gerçek olduğunu nereden bileceğim?

Bilinmeyen Numara: Banka hesabını kontrol et. Lanet olsun.

David: Ölmesini istediğin adam kim?

Kötü bir adam mı?

Alo?

Bilinmeyen Numara: 531 E. Williamsburg St. 24 saatiniz var.

Metne bakıyorum, iki şeyin farkına varınca çenem sıkılıyor. Birincisi, bu her kimse parası var, bu da güç anlamına gelebilir. Ve iki, bilinmeyen numara

güvenli evin nerede olduğunu biliyor, bu da tek bir anlama gelebilir. "Artık kalkabilir miyim?" Jax yerden David'i şaşırtarak sorar.

"Ne? Ama sen... Ne?" David'in yüzü şaşkınlığın resmidir.

Ona acıyan bir bakış attım. "Kurusıkı silahlar gerçeğinin yakınından bile geçmez. Bir dahaki sefere vurmayı düşünürsen, sakın yapma. Seni aşar."

"Kurusıkı mıydılar?" Minka elindeki birkaç şeyle bana yaklaşıp soruyor. Başımı sallayınca, "Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm," diyor.

Tercümesi: Bir hafta önce benden Jax'i öldürmememi istediğinde öldürmeyeceğime söz verdikten sonra sözünden dönmeyecek kadar bana güveniyor.

Sikeyim.

Bu dünyada biri *bana* tekrar *güveniyor*.

Sanırım kalbim bir an için sendeliyor ama bunu kabul etmek istemiyorum çünkü bunu kabul etmek hazır olduğumdan çok daha fazlasını kabul etmek anlamına geliyor. Ama dürüst olmak gerekirse, onun için asla hazır olacağımı sanmıyorum.

Beni vurdular; kız kardeşini geri almaya çalışıyor; ben iyi bir insan değilim ve itibarım daha da kötü. Benden önce gelen tehlike sonsuza dek yolumuza çıkacak, o zaman ne yapıyorum ben?

Bu şüphelerimi dile getirmiyorum. Bunun yerine, korumalarımın birine Jax ve David'le ilgilenmesi için bir mesaj gönderiyorum, Minka'nın eşyalarını elinden alıyorum ve onu arabaya götürüyorum. Arabayı sessizce sürüyoruz, adrenalinin onu bir süre önce terk ettiğine şüphe yok. Arabayı yeni güvenli eve doğru sürerken uyanık kalmak için mücadele ederken gözlerinin ağır kapüşonundan bunu görebiliyorum. Bir süre önce kurduğum, sadece benim bildiğim bir güvenli ev.

Ve şimdi de Minka.

Onu daha önce götürdüğüm Hudson kıyısındaki noktaya yakın bir depo. Deponun dışı paslı ve kararmış pencerelerle dolu ama içi ev gibi. Aslında Luca Amca'nın malikanesinin batı kanadı örnek alınmış.

Kendime engel olamadım. Luca Amca'nın zeminindeki Carrera mermerinin aynısını döşemekle başladım ve bir baktım ki duvarları aynı renge boyuyor, yerleşim planına uygun odalar ekliyor ve hatta benzer mobilyalar için internette araştırma yapıyordum.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca, bu evi yenilemek için canla başla çalıştım. kendi başıma bir yer. Hayatımda Asher ve Vincent'tan başka kimse yokken zaman geçirmenin bir yoluydu ve Minka merakla etrafına bakarken bunun için minnettarım.

"Burası neresi?"

Benim güvenli sığınağım.

"Güvenli evim."

"Sadece senin güvenli evinde olduğumuzu sanıyordum." "Orası Vincent'ındı. Burası benim."

Ve bu her zaman son çare olarak düşünülmüştü ama sanırım hayatım o noktaya geldi. Aslında, daha erken gelmediğine şaşırdım.

Minka eşyalarını kollarımdan alıp girişte yere bırakıyor. Yüzünü bana döndü. "Şimdi ne yapacaksın?"

"David'i peşimizden gönderen kişiyi bulacağım ve onun icabına bakacağım."

"Kardeşin değil miydi?"

"Hayır. O güvenli evi sadece bir kişi biliyordu." "Kim?"

Kararsız bir nefes bırakıyorum. "Vincent Romano."

Bölüm Otuz Beş

*Bağışlama ara sıra yapılan bir
eylem değildir. Sürekli bir
tutumdur.* Martin Luther
King Jr.

niccolao andretti

Arabamı Vincent'in evinin önüne park ettiğimde **sokak uğursuz bir** sessizliğe bürünüyor. Arkama uzanıp çantamı alıyorum ve aradığım plastik kutuyu bulmak için çantamı karıştırıyorum. Bulduğumda, kolumla ön kolumun iç kısmı arasında kaydırıyorum, ekstra hacmi başka bir paltoyla gizliyorum, hava koşullarına uygun olduğu için şükrediyorum.

Şu tuhaf yaz günlerinden biri, hava çok sıcak ama yine de fırtına çıkacakmış gibi görünüyor. Bu gece ya da yarın erken saatlerde olacağından şüpheleniyorum ve bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Her zaman dramatik bir sikici olmuşumdur ve içimde kopan fırtınaya uyan bir havadan daha iyisini düşünemiyorum.

Kapıyı çalıyorum ve kısa bir süre sonra kapı açılıyor. "Sergio," diye selamlıyorum, korumanın sırtına bir tokat atıyorum, yüz hatlarımı her şey normal görünecek şekilde düzenliyorum.

"Her şey yolunda mı kardeşim?" diye soruyor, kollarımı ve bacaklarımı açmam için eliyle bir işaret yapıyor.

Kollarımı ve bacaklarımı açmadan önce ona silahlarımı uzatıyorum, plastik bir kutu uyku gazı için biraz daha fazla para ödediğim için minnettarım. Metal dedektörünü vücudumda gezdirirken, "Pek sayılmaz dostum. Güvenli eve daha yeni girildi."

"Vince'ten bir tane daha mı istiyorsun?" diye soruyor. "Evet. O burada mı?"

Serg başını sallayarak beni Vincent'in ofisine götürüyor ve "birazdan aşağıda olacak" diyerek yanımdan ayrılıyor.

Başımı sallıyorum ve o gider gitmez teneke kutuyu alıp kilidini açarak üstteki havalandırma deliğine yerleştiriyorum. Uyku gazı evin içinde ilerlerken kendime karşı maddeyi enjekte ediyorum ve Serg'in kapının dışındaki nöbet yerinden düşen bedeninin gümbürtüsünü duyuyorum.

Ayrılmadan önce bir dakika daha bekliyorum. Sergio'nun arka cebinden, her Romano muhafızının birkaç tane bulundurduğunu bildiğim birkaç fermuarlı kravat alıyorum ve işim bitmeden gelirlerse diye onu ve yakındaki muhafızları bağlıyorum.

Diğer herkes.

Vincent'a ulaşmadan önce evin etrafındaki adamlara da aynı şeyi yapıyorum. Onu itfaiyeci gibi omzumda taşıyıp yemek odasına götürüyorum, orada diğer adamlarını toplayıp on ikisini duvara karşı sıraya diziyorum.

Vincent'ın muhafızları ondan önce uyanıyor ve Serg'in ihanet dolu bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. Öfkemin alevlenmesine izin vererek onu susturuyorum. Adamı neredeyse hiç tanımıyorum bile. Onunla sadece Vincent'ı görmem gerektiğinde konuştum, o kadar.

Ama yine de... ihanet beni rahatsız ediyor ve kendime en azından Minka'nın bana güvendiğini ve onun fikirlerini Serg'inkinden çok daha fazla önemsediyimi hatırlatmadan edemiyorum.

Yine de, "Güvenli evin yerini söyledi," diyorum. Serg, gözlerinde hâlâ parlayan bir bakışla, "Vermediğini biliyorsun," diyor. Ama ben bilmiyorum.

Bunu bilmiyorum.

İçgüdülerimi bir kenara bırakıp herkese güvenmeli miyim? Tüm kanıtlar Vincent'ı gösteriyor. O benim hem yerimi bilen tek kişi Brownstone ve güvenli ev. İlk etapta hem Jax hem de Naz tarafından bulunmamı bir tesadüf olarak değerlendirmiştım ama bugünkü saldırıdan sonra artık o kadar cömert değilim.

Ve bir daha olursa lanetleneneceğim.

Vincent dudaklarımı aşağıya doğru çekmeme neden olan şiddetli bir öksürükle uyanana kadar on dakika bekliyorum. Gözlerini açtığında yavaşça kırıştıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor ve ilk kez merak ediyorum, acaba hep böyle miydi -yavaş, zayıf- ve bir baba figürünün verdiği hisle dikkatim dağıldığı için hiç fark etmemiş miydim?

"Güzel," diyorum, doğrulup Vincent'ın kollarını ve bacaklarını yemek odasındaki sandalyeye bağlayan ipleri gözlerimle iki kez kontrol ediyorum. "Sıra sende."

"Bu nedir?" diye soruyor, sesi duruma rağmen sakin ve güçlü. İşte benim ve dünyanın tanıdığı Vincent Romano *bu*.

"Neler yapıyorsun, Vincent?"

"Vince," diyor yüzünde bir gülümsemeyle ve hakkını vermeliyim. Hiç görmediğim kadar büyük taşakları var.

Doğruluyorum, yaklaşıyorum ve mutfaktan aldığım bıçağı kolumdan çıkarıyorum. Duvara yaslanan Sergio öne doğru sarsılıyor, ağzından bir kurdun başarabileceğinden daha vahşi bir hırıltı çıkıyor.

"Şimdi, şimdi," diyor Vincent, gözleri Sergio'nun üzerinde. "Burada hepimiz arkadaşız. Değil mi, Niccolao?"

"Hayır, aslında. Öyle olduğumuzu sanmıyorum."

Ve yumruğumu havaya kaldırıp Vincent'ın suratının ortasına bir yumruk indirdim. Sergio tepki veriyor, kendini yerden kaldırıyor ama onu bağlama şeklim sayesinde yüz üstü düşüyor. Hiçbir zaman izci olmadım, ama ip ve görünüşe göre fermuarlar söz konusu olduğunda bazı çılgın becerilerim var.

"Bu çok acımasızca," diyor Vincent, ama sesi artık eskisi kadar güçlü değil.

Onun yerine biraz hırıldadı ve kaşlarımı çattım. Bir yumruğu bundan daha iyi kaldıracabileceğini düşünmüştüm. O kadar da yaşlı değil. Düşündüm de, Asher'ın düğününde hissettiğim o kötü duygu hâlâ orada ve onu tekrar inceliyorum.

Son birkaç ayda çok kilo verdi. Eskiden kadınları kedi nanesi gibi kendine çeken yüzü şimdi hafifçe çökmüş durumda. Gözleri kan çanağı ve saçları biraz daha az dolgun. Çok az değil, ama yine de... Bu ona gerçekten odaklandığında fark edilir.

Düğünde bunları fark ettim, ama daha çok geçici bir gözlem gibiydi. Sonuçta, kimse Vincent Romano'yu becermek ya da hevesli bir Romano askeri tarafından dişlerinin kırılmasını istemediği sürece ona öylece bakmaz.

Ve bu Vincent'ın utangaç bir diktatör olduğu anlamına gelmiyor. Sadece tanıştığı herkes, yani *herkes* ona büyük saygı duyuyor. Etkileyemediği biriyle karşılaştığını hiç sanmıyorum.

Yine de buradayız - yumruğumdan onun kanı damlıyor ve dilimde geri dönemeyeceğim suçlamalar var. Asher ne düşünürdü? Andretti bölgesinin kalbine gitti, ki bu bir intihar görevi olmalıydı,

Vincent'a başarısız bir vuruştan sonra. O zaman kimse Vincent'ın saçının teline bile dokunmamıştı. Diğer yandan ben kan akıttım.

Ve Minka işin içinde olduğu için tepkim daha güçlü, daha şiddetli değil dersem yalan söylemiş olurum. Çünkü onu tehlikeye atmıştım ve bunu kabul etmektense öfkelenmeyi tercih ederdim. Yine de Vincent yerimi sızdırdı ve bunun bedelini ödemesi gerekiyor.

"Bunu neden yaptın?" Ona sordum.

"Neyi?" diye sorma cesaretini gösterdi, gözlerinde anlam veremediğim bir acıma ifadesi vardı.

Neden bana acısın ki?

Belki de Vincent bu şekilde emniyet müdürü oldu. Böyle boktan akıl oyunları oynayarak.

"Güvenli evin yerini sızdırın."

"Nerede saldırıya uğradın?" diye soruyor, sesinde ikna edici bir endişe var. "Sen iyi misin? Minka?"

Biri bu adama Oscar versin.

"Biz iyiyiz." Sesimden zehir damlıyor. "Senin sayende değil."

Vincent iç çeker, yüzünde boyun eğmiş bir ifade vardır. "Senin sorunun ne biliyor musun evlat?"

"Bir şeyim olduğunun farkında değildim."

Tavrımı görmezden geliyor. "Çok korumacısın."

"Ve olmak için nedenim var." Vincent'ın etrafını saran elleri bağlı adamlara dikkatle bakıyorum, hepsi onun için hayatlarını ortaya koymaya istekli ve mutlu.

Bana göre ikiyüzlülük çok açık.

Yine beni görmezden geliyor. "Yine de, en tuhaf anlarda, insanlar için çok şey feda etmeye hazırsın."

"Belki de bu yüzden temkinliyim. Başkaları için çok fazla fedakârlık yaptım. Belki de yanmaktan bıkmışımdır?" Kardeşim ve hatta Naz için yaptığım fedakârlıklara atıfta bulunarak söylüyorum.

"Belki de," diye kabul ediyor. "Ama bu hayatı yaşamak için üzücü bir yol, değil mi?" Onaylayarak homurdanıyorum, çünkü buna nasıl karşı çıkabilirim?

"Bak, Vincent. Kes şu saçmalığı. Bütün gün burada durabiliriz ya da bunu şimdi bitirebiliriz. Peşini bırakmayacağımı bilmelisin. Neden bizim yer?"

"Ben yapmadım evlat," diyor ve sesi o kadar içten ki bir an için ona inanıyorum.

Ama başka kim bilebilir ki? Haberleri olmadan izlediğim muhafızlarım dışında, hiç kimse, tek bir kişi bile Güvenli ev. Hiç kimse. Sadece Vincent Romano, ve o bana bunu yapmadığını mı söylüyor?

Lanet olası saçmalık.

"Yalan söylemek eskimiyor mu?"
diye sordum. "Bilmem ki. Öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Her gün kendine yalan söylüyorsun, Niccolao Cristiano Andretti. Kardeşini özlüyorsun ama ona duyduğun öfkenin arkasına saklanıyorsun." Keskin bir nefes alıyorum ama o rahatlamıyor. "Yalnızsın ama teklif ettiğimizde benimle ya da Asher'la vakit geçirmeyi reddediyorsun. Ve yapıyoruz. Sık sık. Bana bir baba figürü gibi bakıyorsun ama her konuştuğumuzda beni itiyorsun. Eminim sen de o kızla aynı şeyi yapıyorsundur. Minka. Onu seviyorsun, değil mi? Orada ne yapıyorsun? Büyük bir dert ve tehlike hikayesi mi örüyorsun? Kendine onunla birlikte olamayacağını, ikinizden birinin diğeri için iyi olmadığını mı söylüyorsun?"

Tanrım. Vincent Romano beni parçalara ayırıyor. Olduğumu sandığım adamı alıyor ve onu parçalara ayırıyor. Durmasını istiyorum ama konuşacak kelime bulamıyorum. Bunu neden söylüyor? Neden bunu söylemeyi umursuyor ki?

Bu benim aklımın ucundan bile geçmeyen bir tür ters sorgu taktiği mi?

Ve Minka hakkındaki şeyler. *Tanrım*. Onu sevmiyorum. Sevemiyorum. Ve onun için kötüyüm.

Sessizliğim üzerine durakladı ve gözlerimin içine baktı. "Ne zaman mutlu olmaya izin vereceksin oğlum?"

"Kafamda lanet olası bir darbe varken nasıl mutlu olabilirim? Kendi kardeşimin bana vurduğu bir darbe."

"Kendine acımayı bırak, Niccolao. Kızgınsın. Bunu anlıyorum. Ama hayatının bir noktasında affetmeyi öğrenmelisin. Aksi takdirde öfken seni yiyip bitirecek, ta ki geriye kalan tek şey sana hiçbir faydası olmayan gururun olana kadar."

"Dur," diyorum. "Kes şunu ve sadece lanet soruma cevap ver. Adresi neden verdin?"

"Yapmadım. Ve eğer durursan, sana bunu yapamayacak kadar değer verdiğimi anlayacaksın. Sadece bana bak."

"Ne?"

"Bana gerçekten bak ve ne görüyorsun?"

Görüyorum... zihni güçlü ama bedeni güçsüz bir adam. Bu nasıl oldu?

"Ne... bana ne söylemeye çalışıyorsun, Vince?"

Vince.

Vincent değil.

Neyim var benim?

"Bana bakın ve sonra duvardaki şu resme bakın," diyor, ailesiyle birlikte çerçevelenmiş büyük tuval resmine atıfta bulunarak.

Ona bakıyorum ama gerçekten bakmıyorum. Onun yerine aklım başımdan gidiyor, çünkü ben bir aptalım. Sinirlenen ve düşünmeyen asabi bir aptalım.

Beni takip etmeden izlemenin başka yolları olduğunu fark etmek için durmadım. Kameralar. Dex, John ve benim paylaştıklarımız gibi.

Ve bu kesinlikle Dex değil. Nasıl

bu kadar yanlış anladım?

Pişmanlık midemde şiddetle çalkalanıyor ve kendimi resme bakmaya zorluyorum, çünkü en azından bunu yapabilirim. Resimde Vince capcanlı. Hayat dolu. Sağlıklı. Karşımdaki adam çelimsiz değil -Vince'in çelimsiz olabileceğini hiç sanmıyorum- ama kesinlikle resimdeki adama benzemiyor.

Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Değişiklikler o kadar kademeliydi ki, o kadar küçük, minik bebek adımlarıyla gerçekleşiyordu ki, bir değişiklik olduktan sonra ona alışıyordum, sonra bir sonrakine, bir sonrakine ve bir sonrakine ve böyle devam ediyordu. Ve şimdi, İşte buradayım. Dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum.

En büyük pislik.

"Hasta mısın?" Bağlarını kesmek için öne eğildiğimde Vince'e soruyorum.

Ona fazladan bir bıçak veriyorum ve birlikte muhafızlara doğru ilerliyoruz, ama Sergio'nun bağlarını keser kesmez beni zapt etmeye çalışıyor. Bunu ve daha kötüsünü hak ettiğim için, ikimiz de onu kolayca alt edebileceğimi bilmemize rağmen, kavgaya bile etmiyorum.

"Bırak onu," diye emrediyor Vince ve bir anlık tereddütten sonra Sergio bırakıyor. "Hasta mısın?" Tekrar soruyorum. "Neyin var senin? Neden hiç

kimseye söyledin mi?"

İç çekiyor. "Kanserim var. Son evrede ve geçmeyecek. Zamanım kaldı ama fazla değil. Kendimi kemoterapiye vermek istemiyorum ve kimseye söylemeden önce Asher ve Lucy'ye balaylarının tadını çıkarmaları için zaman tanımak istedim." Beklentiyle bana bakıyor.

"Sen hazır olana kadar Asher'a söylemeyeceğim," diye söz veriyorum, ama bu söz beni huzursuz ediyor.

Asher bilmek isterdi. Hemen.

"Ve bu gece ne yaptığını kimseye anlatmayacaksın," diye emretti.

"Ama-"

"Asher öğrendiğinde sana ihtiyacı olacak. Sana bir şey söylemeyecek ama sana ihtiyacı olacak. Eğer mecbur kalırsan, ona daha sonra söyleyebilirsin. Çok daha sonra."

"Ben çok-" Özür dilemeye başlıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, oradaki duygular tarafından boğuluyor.

"Sorun değil," diye ısrar ediyor Vince.

"Bilmiyordun." Ama sorun var.

Çünkü Vincent Romano bana karşı hep nazikti. Bana her zaman bir evlat gibi davrandı ve onunla tanıştığımdan beri benim için en iyisini düşündü.

Ve ona borcumu böyle ödedim.

Kahretsin, ben bir canavarım.

Otuz Altıncı Bölüm

*Kızgınlık, zehir içip sonra
da bunun geçmesini ummak
gibidir.
Düşmanlarınızı öldürün.
Nelson Mandela*

minka reynolds

Niccolaio ben uyuyana kadar **eve gelmiyor**. Ama gecenin bir vakti, vurma sesleriyle uyanıyorum. Deponun çatısına yağmur yağıyor ama bu sese ek olarak sanırım başka bir ses daha duyuyorum.

Yataktan fırlıyorum, araştırmak için temkinli davranıyorum. Yatak odasından çıktığımda sesi takip ederek koridorun sonundaki açık kapıya ulaşıyorum. Her yerde egzersiz aletleri var, ama bakışlarım odanın ortasına geldiğinde, buradaki dağınıklık karşısında irkilerek duruyorum.

Odanın ortasında, şekli bozulmuş siyah deri bir şeyin içinden bir çeşit kum akıyor. Yanında gömleksiz bir Niccolaio duruyor, bir elinde bıçak, diğerinde sıkılmış bir yumruk.

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Nedir

bu?" "Bir kum torbası."

"Öyle görünmüyor."

"Çıldırılmıştım."

Tereddüt ediyorum.

"Kime?" "Kendime."

Yine tereddüt ediyorum. Mina'dan başka kimseyi teselli etmeye alışık değilim ama son zamanlarda onun teselliye pek ihtiyacı yoktu. Aslında, sanırım son zamanlarda oldukça mutlu.

bir süredir. Bu yüzden Niccolao'ya doğru birkaç adım atarken temkinli davranıyorum, çünkü onu böyle görmekten nefret ediyorum. Çok kızgın. Ham. Yenilmiş.

"Ne oldu?" diye sordum.

Çantayı kesmeyi bırakıp bıçağı yere bırakıyor ama sırtı hâlâ bana dönük, bronz kasları kaskatı. "Vincent Romano kanser oldu," diyor, sesi yenik.

"Ne?"

"Vincent Romano kanser ve ben ona işkence ettim. Onu yumrukladım. Onu güvenli evimizi sızdırmakla suçladım ama Vincent değildi. John'du. Sesi kırık bir fısıltıya dönüşmeden önce bağılıyor, "Ben bir canavarım, Minka. Bensiz daha iyisin."

"Ben- Joh-" Ne diyeceğimi bilemiyorum, bana gönderdiği bilgilerle aşırı yüklenmiş durumdayım.

Yaşadığımız hayatlar nedeniyle ikimiz de hep en kötüsünü düşünüyoruz. Bu bize programlanmış. Berbat bir şey ama hayat bizi böyle yarattı. Ben reddediyorum

Niccolao'nun kötü bir insan olduğuna inanmıyorum. Onu gördüğüm kadarıyla değil.

Bir süre kelimeler benden kaçıyor, ama sonunda en çok kastettiğim şeye karar veriyorum. "Sen bir canavar değilsin, Niccolao. Sen iyi bir insansın. Beni savundun. Benim için bir kurşunun önüne atladın. İki kez-"

"Seni savunurken iyi bir insan olduğumu düşünüyorsan, o zaman yanlış yapıyorum demektir."

"Biliyor musunuz? Aynen öyle. Bu gece beni savunmak... *Doğru* yapıyorsun. Bu gece olanlar... Sen sadece benim tehlikede olmama tepki gösteriyordun. Bunun için kendinden nefret edemezsin. Sen bir canavar değilsin, Niccolao."

Ona yaklaşıyorum ve elimi tereddütle çıplak sırtına koyuyorum, temastan ürperiyorum, ta ki o beni omuz silkene kadar. İçgüdüsel olarak birkaç adım geri çekiliyorum, sanki mesafe kalbimi onun kovulmasının verdiği ani acıdan koruyacakmış gibi.

Sonunda gözlerimin içine baktı ve "Bensiz daha iyisin" dedi.

Sonra da arkasına bile bakmadan havalanıyor. Yavaşlamadı bile. Ona dokunmak için uzanıyorum, ama yanımdan geçip gidiyor, vücudunu benden uzaklaştırıyor, böylece geçerken benimkine değmiyor.

Ve neden benimle savaştığını bilmiyorum. Bununla savaşıyor.

Bizimle. Ama acıtıyor. Hem de çok acıtıyor.

Mina beni aradığında minnettarım, Niccolao'dan uzaklaştığım için mutluyum. Daha önceki konuşmamızdan sonra, yatak odalarından birine girdi. ve o zamandan beri ayrılmadı. Tekrar uyuyamadım ve bütün gün acı verici bir yavaşlıkla geçti. Şimdi gece oldu ve ben hala onun odadan çıktığını görmedim.

Ve birkaç dakikada bir koridorlarda gizleniyor olabilirim ya da olmayabilirim.

Mina beni o zamanlardan birinde yakalıyor. Görüntülü arama için cevap tuşuna basıyorum ve koridordan aşağıya, WiFi bağlantısının en güçlü olduğu ofise doğru ilerliyorum. Yine de koridorda kalıyorum.

Niccolao'nun ofisine davetsiz girme fikri.

"Hey, Minka!"

"N'aber ufaklık?"

"On iki yaşındayım," diye hatırlatıyor bana.

"O yaştan on üç katı olsan bile hâlâ bir çocuksun," diye hatırlatıyorum ona, gönülsüzce de olsa.

Niccolao ile ilgili düşüncelerim dikkatimi dağıtıyor.

"Sorun nedir?" Mina her zamanki gibi anlayışlı bir şekilde soruyor ve bana on üç yaşına girmek üzere olduğunu ve göz açıp kapayıncaya kadar liseye başlayacağını hatırlatıyor.

Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bazen keşke ona bunları anlatabilseydim diyorum, normal bir kardeş ilişkimiz olsaydı anlatırdım ama yok. Ben onun hem kız kardeşi hem de annesiyim.

Bu da aramızda çizilmesi gereken edep çizgileri olduğu anlamına geliyor. Ve buna benim aptal erkek sorunlarım hakkında onunla konuşmamak da dahil.

Görünüşe göre Mina da bunu fark etmiş, çünkü kaşlarını çatma sırası onda. "Neden hep böyle yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Benden bir şeyler sakla. Söylemek istediğini bildiğim şeyleri." "Bunu bilerek yapmıyorum."

Yüzü düştü. "Evet, öyle."

"Ben sadece... Sen benim kız kardeşimsin Mina ve seni seviyorum. Sorunlarımın yükünü sana yüklemek istemiyorum."

Yüzünde şok edici bir öfke parlaması var. "Benim sana yaptığım gibi mi?" "Ne?! Bu da nereden çıktı şimdi? Sen bir yük değilsin, Mina. *Asla*." vurgulu bir şekilde söyleyin.

Ama Mina'nın başı çoktan dönmüş, dikkati başkasının üzerinde. Arka planda Erica'nın sesini duyduğumda yüzüm ekşiyor. Mina'nın yüzünün Erica'nın söyledikleriyle aydınlandığını gördüğümde yüzüm daha da ekşiyor.

Acıtıyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. İçten içe, Erica'nın Mina'yı mutlu edebilmesine içerlemenin önemsiz olduğunu biliyorum. Mina mutlu olduğu için mutlu olmalıyım ama elimde değil. Mina'nın sosyal hizmet uzmanı olarak Erica'nın

Mina'nın benden alınmasındaki rolü ve bunu asla affedemem.

Bunu asla affetmek *istemiyorum*.

Erica'nın Mina'yı mutlu etmesine tanık olmak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum, oysa ben hiçbir işe yaramıyorum - Mina'yı ziyaret edemiyorum ve Niccolao'yu neşelendirmek için hiçbir şey yapamıyorum. Kendime acıyorum, böyle bir insan olduğum için kendimden nefret ediyorum ama değişmek de istemiyorum. Hayatımın bu kadar berbat olmasındaki rolümün sorumluluğunu üstlenmek gibi bir alternatif varken bunu yapamam.

"Erica'dan nefret ediyorsun. Nefret ediyorsun, değil mi?"

Mina'nın sözleri beni ürküttü. Gözlerimin kapalı olmasına sevindim.

Şokumu bastırdıktan sonra gözlerimi açtım, iç çektim ve "Ben... evet." dedim. Artık Mina'ya yalan söylemek istemiyorum.

O gerçeği hak ediyor.

"O kötü biri değil. Ondan hoşlanıyorum." "Bana ondan nefret ettiğini söylemiştin."

"Sekiz yaşındaydım ve beni senden daha yeni almışlardı."

"Peki ya şimdi?" Sesimi yumuşatıyorum. "Benim için bir yük değilsin. Asla." "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne?"

"İğrenç adamlarla birliktesin, çünkü beni buradan çıkarmak için paraya

ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun, ama beni buradan çıkarmana gerek yok."

Çenem düştü ve şaşkına döndüm. "Ne? Nasıl yani? Bunu sana kim söyledi? Ben-"

"Minka," diyor ses tonuyla beni durdurarak. Yüzünde on iki yaşındaki bir kızın sahip olmaması gereken kasvetli bir ifade var. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne? Tabii ki biliyorum."

"*Hayır*, bilmiyorsun," diye ısrar ediyor, ses tonu kararlı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben..." diye tereddüt ediyor. "Burada mutluyum, Minka. Seni çok ama çok seviyorum ama gitmek istemiyorum. Eskisi gibi hissetmiyorum.

Zaman aldı ama

Artık burayı seviyorum. Gittiğim okul eskisinden çok daha iyi; İnsanlar benimle arkadaş; öğretmenler burada bana iyi davranıyor; sen tüm paranı benim yemeğime harcarken ben senin yarım paket erişte yemeni izlemek zorunda değilim; ve dürüst olmak gerekirse, burada kalmamın ikimiz için de daha iyi olacağını biliyorum."

Sanırım inledim, ama emin değilim. Sözlerinden o kadar ürkmüştüm ki ondan başka hiçbir şeye dikkatimi veremiyordum. "Ama-"

"Burayı seviyorum, Minka. Bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor," diyor, sesi her zaman yaşından çok daha bilge çıkıyor.

Sanırım hayat sizi çok hızlı büyümeye zorladığında böyle oluyor. Onun yaşındayken sesim onun kadar bilge çıkıyor muydu? Çünkü şimdi kesinlikle bilge hissetmiyorum.

"Bu sadece burada kalmanın benim için doğru olduğu anlamına geliyor." diye devam ediyor.

Ve bu ruh emici altın arama planıma başladığımdan beri ilk kez her şeyi sorguluyorum. Ya Mina haklıysa? Ya benimle olmak yerine orada olması daha iyiye?

Oh, Tanrım.

Bunca yılımı -ve akıl sağlığımı- altın aramakla mı harcadım? Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum ve aramayı sonlandırmadan önce Mina'ya aceleyle veda ediyorum çünkü beni bu halde görmesini istemiyorum.

Zayıf.

Kırılmış.

Acınası.

Arkamdan güçlü kollar beni sarıyor ve onlara doğru sarkıyorum.

Sönük ama temas için minnettar. "Özür dilerim," diyor Niccolaio.

"Ne için? Mina'ya o sözleri sen söyletmedin."

"Daha önce sadece yardım etmeye çalıştığın için. Ben sadece... her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ve başkalarının bana yardım etmesine izin vermeye alışık değilim." Tereddüt ediyor. "Ve Minka... Kız kardeşin haklı."

Gerginleşiyorum ve bu ona durması için bir uyarı oluyor.

Şimdi.

İyi insanların bile sınırları vardır ve hiç kimse beni iyi olmakla suçlamadı.

Ama Niccolaio vücudumun uyarısına kulak asmadı. Onun yerine devam ediyor: "Altın aramak sorunlarınızın çözümü değil. Aslında, bu senin sorunun. Zekisin, güzelsin, komiksin, alıngansın ve inanılmazsın. Lanet olsun Minka, sen mükemmelsin. Bunu gerçekten söylüyorum.

"Mutlu olabilirsin. Özgür olabilirsin. Ama bunun yerine kızgın ve hayal kırıklığına uğramış durumdasınız ve hayatınızda yaptığınız şeyden nefret ediyorsunuz. Bunu söylemiyorum.

Mina her zaman bir yük oldu, ama ben *diyorum* ki, belki de kalması gerektiğini söylediğinde onu dinlemeli ve hayatındaki olumlu değişiklikleri kabul etmelisin.

Bununla gel." Derin bir nefes alır. "Belki de siz ikiniz birbirinizden ayrı yaşasanız daha iyi olur."

"Bunu nasıl söylersin?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Bahsettiğin kişi benim kız kardeşim!"

"Ve yıllardır uzak olduğum bir kardeşim var."

"Ama bu farklı. Hayal görme, Niccolaio. Sana bir suikast düzenledi."

"Her zaman böyle değildi."

İnanamayarak homurdandım. Niccolaio'nun çoğu zaman tahammül edilemez olduğunu bilecek kadar uzun süredir etrafındayım... şu an olduğu gibi. Param olsaydı ve sen isteseydin

Belki bir ay kadar önce ben de onu vururdum. "Bak, Minka. Bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Benimle ilgili değil. Mina'yla değil.

Sen. Diğer insanlara odaklanmayı bırakıp kendinize odaklanmaya başlamalısınız. Berbat bir insan olduğunuzu düşünüyorsunuz ama değilsiniz. Aslında tam tersisin. Özverilisin. *Çok özverilisin.* Ve şimdi size artık buna mecbur olmadığınızı söyleyen bir insan için hayatınızı feda ettiniz. Belki de onu dinlemelisin." Sesi düşer. "Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Altın arayıcılığından daha fazlasını."

Söylediği diğer her şeyi görmezden gelip son kısma odaklanıyorum çünkü bir yanımda onun her konuda haklı olmasından korkuyorum. "Bu benim bedenim. Onunla ne istersem yapabilirim."

"Haklısın ve sorun da bu. Gerçekten istediğin bu mu?"

Hayır demek dilimde. Kendime ve etrafımdaki herkese yalan söylemeyi bırakmak için. Ama bunun yerine, "Evet, öyle. Ne olmuş yani?" diyorum.

"Başka seçenekler de var," diyor bana, sanki bunu zaten düşünmemişim gibi. Yine de sesi yükseliyor ve bu konuşmanın onu ne kadar etkilediğini fark ediyorum.

Bir an aramızdaki her neyse onunla savaşıyor, bir an sonra da ben oluyorum. Belki de vazgeçmeliyiz. Belki de birileri incinmeden buna bir son vermeliyiz. Ama bu kelimeleri düşünürken bile, yapmayacağımı biliyorum.

Yapamam.

Onu çok fazla istiyorum. Ve ben çok ileri gittim. Eğer bu biterse, harap olacağım. Ve bu beni ne kadar korkunç bir insan yapsa da, umarım o da aynı şekilde hissediyordur, çünkü tek yapmak istediğimiz birbirimizi tüketmekken neden sürekli birbirimizle kavga ettiğimizi bilmiyorum.

"Şu haline bak, Minka," diyor ve bundan sonra söyleyeceği her kelimenin beni kızdıracağını biliyorum. "Öfke, acı ve kızgınlık. Bunlar sadece *sana* zarar verir, Minka."

Tavana bakıyorum, onun seslendiği duyguları alıp götürmesini umuyorum. Ama geçmiyor. Bu yüzden, tavandaki bir deliğe sabitleniyorum, burada geniş bir karanlık ve bir yıldız denizi yeniden modellenmiş depoya tepe yapıyor.

İkimizin arasında bu kadar karanlık varken yıldızlar nasıl hâlâ bu kadar parlak parlayabiliyor? Sanki yıldızlar tüm sorularıma cevap verecekmiş gibi gözlerimi yıldızlara dikeyorum. Pislikler tabii ki cevap vermiyor.

Onun yerine gece gökyüzünün karanlığına odaklanıyorum. Ve bizim karanlığımıza. Karanlık Niccolao'nun DNA'sına bağlı ve ben neyin gecenin karanlığı neyin o olduğundan emin değilim. Aradaki farkı anlayamamak beni ürkütüyor, ama daha da önemlisi umursamıyorum.

İçimi çekiyorum ama kelimelerim yine de öfkeli, şiddetli ve yüksek sesle çıkıyor, "Sen de tıpatıp aynıyken bunu nasıl söylersin?!" Ona doğru bir adım atıyorum, parmaklarım tanıdık sıkı bir yumruk halinde sıkılmış. "Seni görüyorum Niccolao. Kabul etmek istediğinden daha fazla kırılmışsın."

Ve öyle.

Ruhundaki çatlakların güzel olduğunu düşündüğümü eklemiyorum. Başkasının mükemmelliğini alacağıma onun her kusurunu alırım.

Otuz Yedinci Bölüm

*Kin, kendilerine bir şey borçlu
olduğunda ısrar edenler
içindir;
Ancak affetmek, yoluna devam
edebilecek kadar sağlam
olanlar içindir.*

Criss Jami

niccolao andretti

"**Biliyor musunuz? Kırıldım. Kırıldım,**" diye itiraf ediyorum. Bunu saklamaya bile zahmet etmiyorum, Vincent'ın, yumruğumu onun kanıyla lekeledikten sonra bunu belirtmesinden sonra bunu yapmak istemiyorum. "Ama sen de öylesin, Minka. Ve bunda yanlış bir şey yok."

Alay ediyor. "Yüksek atından in, Niccolao," diyor ve ben birbirimiz için korkunç olup olmadığımızı merak ediyorum.

Belki de öyleyizdir. Belki ikimiz de bunu biliyoruz. Ama öyle olsa bile, kalplerimiz dinlemiyor. Benimki onun için mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde acıyor ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Bundan eminim. Bunu gözlerinde görebiliyorum; öfke, hüsrân ve hayal kırıklığı içinde olsa bile, her yaklaştığımda gözlerinin parlamışında.

Bana katlanamıyor ama benden uzak kalmaya da katlanamıyor.

Vincent'ı kastederek, "Yaptıklarının sonuçları var," diyor ve bu beni rahatsız etmiyor, çünkü onun incindiğini biliyorum. Sadece beni kızdırmaya çalışıyor. Mina hariç herkese yaptığı gibi beni de kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Hayır, Mina yakınlaşmaya çalışıyor.

Çok yakın.

"İşte senin sorunun bu."

Gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde öfkeyle parlıyor ve sikim başını kaldırıyor. Lanet şey öfkeli seks istiyor ama yapamam. Onunla yapamam. Şu anda her şey bu kadar karmaşıkken olmaz. Onu arzulayabilirim, elbette; onu arzulayabilirim, evet; ona doğru yolda yardım edebilirim, kesinlikle; ve onu öpebilirim, belki.

Ama kesinlikle onu beceremem.

Sonrasında onu bırakamayacağımı bildiğim halde değil.

"Benim bir sorunum yok," diye itiraz ediyor.

"Biliyorsun. Hayatınızı sonuçları hakkında endişelenerek yaşıyorsunuz."

Hırlıyor. "Senden tavsiye dinleyecek değilim. Sonuçları umursamadın ve şimdi Andretti ailesi tarafından, öz kardeşin tarafından sana karşı bir suikast düzenlendi." Alay ediyor. "Eğer bu benim düşünce tarzımı desteklemek için yeterli değilse, seninle yaptığım bu tartışma anlamsız."

Bunu ona söylememeliydim. Ona geçmişimden, ailemden bahsetmemeliydim. Neden anlattım bilmiyorum. Bazen ondan nefret ettiğimi hissediyorum.

Sanki ondan çok nefret ediyorum. Bana bunları söylemeye nasıl cüret eder? Gerçeği söylemeye nasıl cüret eder? Ve ondan bu kadar nefret ediyorsam neden onun etrafında olmak istiyorum?

Ama içten içe biliyorum ki bunun sebebi ondan nefret etmemem.

Bana karşı çok gerçekçi, en karanlık şeytanlarımla yüzleşmeye çok hevesli. Her zaman öyleydi. Ve lanet olsun, içimdeki iyi ve kötü her duyguyu uyandırıyor. İçimdeki canavarı uyandırıyor. Canavarı ayağa kaldırıyor. Ve onun beni böyle istediğini anladım. Ona kızgın olmamı istiyor ki tartıştığımız konuyu unutup öfkeye odaklanabileyim.

Bunu yapacağını biliyor, çünkü ikimiz de aynıyız.

İkimiz de hayvanız, her zaman öfkemize yenik düşüyoruz. Affetme yeteneksizliğimiz.

Ama bu gece değil.

Bu gece, beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Depodan hışımla çıktığında, arkasından neredeyse her yeri yakıp yıkarken, ben de peşinden gidiyorum. Ondan yayılan öfke dalgalarını hissedebiliyorum ama yine de onu takip etmeyi seçiyorum. İstedğim bu kadının peşinden gitmeyi seçiyorum.

başka bir şey istemediğim kadar çok istiyorum. Bir sonraki nefesimi istediğimden daha fazla.

Yağmur yağdığını ve üzerinde sadece lanet olası küçük uyku şortu ve tişörtü olduğunu gördüğünde -Tanrım, *benim tişörtüm*- durmuyor bile. O

ara sokakta devam ediyor, ağzını açıyor, bana doğru dönüyor ve bağılıyor, "Dur artık, Niccolaio. Bu gece olmaz. Bu dövüşü kazanamayacaksın."

Ama o orada duruyor, kendi iyiliği için fazla akıllı ağzını açıyor, yağmur saçlarından, yüzünden, vücudundan aşağı damlıyor ve ben ondan nefret ediyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum. Bunun ikimizin de kazanacağı ya da ikimizin de kaybedeceği bir kavga olmasından nefret ediyorum. Ve tabii ki ikimizin de kazanmasını istiyorum.

Onu öpmek istiyorum.

Gözlerimdeki bakışı görüyor; vahşi, hayvani ve dengesiz. Ve benden uzaklaşmıyor.

O. Hareket etmiyor. Hareket etmiyor. Uzaklaşmıyor. Uzaklaşmıyor. Benden.

Önce kim hareket etti bilmiyorum ama saniyeler içinde dudakları dudaklarıma değdi.

Kızgın. Çatışma. Savaşan.

Ve çok lezzetli.

Vay anasını.

Onu öpüyorum.

Minka'yı

öpüyorum.

Onu deponun duvarına doğru bastırıyorum, medeniyetten bu kadar uzakta olduğumuz için hem minnettar hem de öfkeliyim. İçimdeki hayvan, herkesin görmesi için onu sert metale karşı becermek istiyor. Bu güzel kadını benim olarak sahiplendiğimi görmek için. Ama burada seyirci yok. Sadece o, ben ve aramızdaki bu inanılmaz manyetizma.

Dili dudaklarımın yanından geçip bir kez dudaklarıma değiyor. İki kez. Üç kez ve ben yokum. Onun büyüsünde kayboldum. Dudaklarında. Saçları. Teni. Elim kıcının yuvarlak toplarını kavrayıp onu havaya kaldırana, bacakları belime dolanana kadar her şey beni tüketiyor.

Kendini ereksiyonuma doğru sürtüyor, ağzıma seksi sesler çıkararak inliyor. Dudaklarım onun alt dudağından boynuna doğru kayıyor, hassas derisini kemiriyorum, nazik olmaya çalışıyorum ama pek de iyi bir iş çıkaramıyorum. Özellikle de

kendini tekrar sikime sürttüğünde, beni pantolonumun içinden sikmeye çalıştığında.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye fısıldıyor ağzıma, şimdiye kadar duyduğum en iyi davet.

Bu kadına saygı duyuyorum. Hem de çok. Bence o güçlü bir kadın, tanıştığım diğer kadınlardan daha güçlü, ama bu gece ona öyle davranmayacağım. Ona hükmedeceğim, onunla tanıştığımdan beri istediğim gibi onu becereceğim.

Biraz geri çekiliyorum ve şehvet dolu gözlerini yüzüme odaklamaya zorlayarak uyarıyorum: "Şimdi seni becereceğim. Sert olacak, kaba olacak ve canın yanacak. Ama iyi hissedeceğine söz veriyorum. Amin sikimin etrafında o kadar sertleşecek ki, dar, küçük aminin duvarları beni sıkıştırırken onu hareket ettiremeyeceğim. Tamam mı?"

Dudakları aralanıyor, gözleri tahrik olmuş gibi parlıyor ama başını sallamasını istiyorum. Bana izin vermesi için.

"Beni nasıl istiyorsun?" Ona hükmetmeme izin vereceğini umarak soruyorum, çünkü buna ihtiyacım var.

"Sert. Sert." Sesi alçalıyor ve amını sikime sürüyor, vücutlarımız lanet kıyafetlerimizle ayrılıyor. "Ve *çıplak*."

Sözlerinin iğrençliği ve bana duyduğu güven karşısında homurdanıyorum. Parmaklarım, sevmeye başladığım minik şortunun içine dalıyor ve bu bir utanç verici. Ve öyle de yapıyorum, şortunu ve seksi dantel külotunu bir kerede yırtıyorum, ta ki benim için çıplak kalana kadar, güzel amcığı ay ışığında parlayana kadar.

Başka bir şey çıkarma zahmetine bile girmiyorum, tişörtümü gövdesinde bırakıyorum çünkü onun benim olduğunu hatırlamasını istiyorum.

Elim pantolonumun içine dalıyor, parmaklarımı sikimin etrafına sarıyorum. Bir kez okşuyor, alt dudağımı ağzına alıp emerken inliyor, bırakmadan önce dişleriyle sıyrıyor. Sikimi yumrukluyorum ve yarığı boyunca gezdiriyorum, iç uyluklarında iz bırakan ıslaklığıyla ıslatıyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve ben de hiçbir uyarıda bulunmadan sikimi onu bekleyen amına sokuyorum. Temasla çığlık atıyor, ağzı omzuma doğru hareket ediyor ve dişleri oradaki kası sertçe ısırıyor. Tırnakları sırtımdan kan akıtıyor ama umurumda değil.

Baskın ve kontrollü bir şekilde vücuduna hükmediyor, amını zevkim için bir araç gibi kullanıyorum. O benim adımları söylerken ben ona acımasızca vuruyorum.

sanki bir dua gibi. Kalçalarımın her hamlesi onu duvara daha çok bastırıyor ama şikayet etmiyor, çünkü ona verdiğim her şeyi alıyor ve her hamlemi karşılarken geri veriyor. Dudaklarım meme uçlarına doğru kayıyor ve giydiği tişörtümün içinden bir tanesini kabaca emiyorum, sertleşmiş tomurcuğu ısıyorum ve ikimizin kokularının birbirine karıştığı kışkırtıcı kokunun tadını çıkarıyorum.

Onu işaretliyormuşum gibi hissediyorum. Onu sahipleniyorum. Onu benim yapıyorum. Ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var, bundan daha fazlasına. Ellerimi dar beline götürmeden ve oradaki deriyi kavramadan önce ellerimle kığını kabaca yoğuruyorum. Belini kavriyorum ve sert itişlerimin her birini karşılamak için onu horozumun üzerine çarpıyorum, şimdi ezici gelme ihtiyacı, ama horozumun üzerinde parçalanana kadar gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Parmaklarım klitorisine sürtündüğünde, etrafımda spazm geçirmeye başlaması için gereken tek şey bu ve ancak o zaman kendimi ona boşaltıyorum, duvarlarının sıkı kenetlenmesi içimdeki her bir damlayı sağıyor. İşimiz bittiğinde, ondan çekilmiyorum. Çekebileceğimi sanmıyorum.

"Bu..." diye devam ediyor, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Ama hiçbiri yok, ben de ona hak vererek "Evet," diyorum.

Onu kollarımda tutarak deponun içine taşıyorum ve odama götürüyorum. İsteksizce amından çıkıyorum ve onu yatağımın üstüne yerleştiriyorum. Arkasına geçiyorum, vücudumu onunkinin etrafında kısıriyorum ve çarşafı üzerimize çekiyorum.

Muhtemelen onu temizlemeliyim ama istemiyorum. Kendimi ondan çekerken bile bir parçanın onun içinde olmasını istiyorum ve bu beni korkutmalı ama korkutmuyor.

Tanrım, sanırım sonunda buna hazırım.
İlişkimiz için.

Ertesi sabah yapmam gereken milyonlarca şey var, ama Minka'yı uyandırmadan edemiyorum, ağzım onun tatlı amında, dişlerim dişlerini

sıyrıyor

klitorisini. Ve Tanrım, dilime bindiğinde, etrafına sertçe geldiğinde, neredeyse yükümü lanet olası bir genç çocuk gibi çarşafı döküyorum.

"Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diyor, güzel yüz hatlarında seks sonrası bir ışıltı.

Sırıyorum ama cevap vermiyorum çünkü onu elimden geldiğince sık bu şekilde uyandırmayı planlıyorum. Dün geceki tartışmayı hâlâ çözemedik ama hazır olduğunda Mina'nın sözlerini kabul edeceğini biliyorum. Ve bu olduğunda ben de onun yanında olacağım.

O zamana kadar ona her şeyin iyi bir yanı olduğunu göstermeyi planlıyorum. O duş alıp sabah için hazırlanırken ben de kahvaltı hazırlayıp battaniyeyle birlikte piknik sepetine koyuyorum. İşi bittiğinde dışarı çıkıyoruz ve pikniği nehrin önüne kuruyorum, eskiden ben olan panterin evcilleşmesini izlerken sırtmasını görmezden geliyorum.

Yemeğimiz bittiğinde ona bakıp "Lanet olsun." dedim.

Bu alışılmadık talep karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" "Bu senin yıllar önce bu arayışın için vazgeçtiğin bir şey. Ama sen artık buna gerek yok."

Tedirgin bir şekilde bana bakıyor. "Mina'nın velayeti için başvuruda bulunmamam, onun için iyi bir rol model olmaya çalışmaktan vazgeçmem gerektiği anlamına gelmez."

"Doğru, ama iyi bir rol model olmak için seçtiğin yol kendi şartlarına göre olacak. Sosyal Hizmetlerin küfrettiğinizi duyup onu sizden alacağını düşündüğünüz için değil."

Güzel ağzını açıyor, şüphesiz ifademi tartışmak için, ama o Haklı olduğumu anladığında hemen kapatıyor. Bu korkuyu daha önce *de* yaşadığını gözlerinden anlayabiliyorum. Aslında, muhtemelen son dört yılını Her an yapacağı bir şeyin Sosyal Hizmetler'in hışmına uğramasına neden olabileceğinden korkarak yıllar geçirdi.

Ve şimdi artık bu endişeleri olmadığına göre, umarım kendini özgür hissediyordur, güzel ruhuna ağırlık veren sorumluluklardan kurtulmuştur.

Başını arkaya atıyor ve suya doğru bağıyor, "Siktir, siktir, siktir!"

Gözlerim bir an için açıldı. Bir an için bunu gerçekten yapacağını düşünmedim. Ağzım bir sırıtışa dönüşüyor ve kulağa saçma gelse de onunla birlikte bağıyorum, "Siktir, siktir, siktir!"

"Kahretsin!"

"Ahmak!"

"Kahretsın!"

Ve onu güldürmek istediğim için "Göt herif!" diye bağıyorum.

Onun kahkahalarıyla ödüllendiriliyorum ve Minka'yla birlikte sabah boyunca Hudson'a küfrediyoruz, ta ki boğazlarımız ağrıyana, gülümsemekten yüzümüz acıyana kadar ve o fısıldıyor, "Sana aşık oluyorum amina koyayım."

Otuz Sekizinci Bölüm

*Bağışlamanın bir suçluyu
suçundan arındırmakla hiçbir ilgisi
yoktur. Her şey kişinin kurban olmanın
yükünden kurtulmasıyla ilgilidir - acıyı
bırakmakla
ve kendini kurbandan
hayatta kalana
dönüştürmek.
C. R. Strahan*

minka reynolds

İstediğim zaman ayrılabilceğimi **fark ettim**. Artık altın aramak zorunda değilim, yaşamak için Sosyal Hizmetler onaylı bir yer bulmama gerek yok. LSAT'lerime çalışmam gerekiyor ve Niccolaiio onunla ilişkimi bilen tek tehditkâr kişinin icabına bakarsa tehlikede değilim.

Ama John'la anlaşmak için onun evine doğru giderken, Niccolaiio'nun yanında olmayı her şeyden çok istediğime eminim. Ve daha önce ona aşık olduğumu söylediğimde ciddiye almadı.

Aramızdaki bu şey düşündüğümde daha gerçek ve Niccolaiio'suz bir hayat düşünemiyorum. Nereye giderse gitsin tehlikenin onu takip etmesi umurumda değil. Kardeşinin onu vurması yüzünden tehlikeye atılsam da umurumda değil.

Yapabileceğim her şekilde onunla birlikte olmak istiyorum.

Ve bu düşünce, arabayı evinin önüne park ettikten sonra onu bir öpücük için kendime çekmemi sağladı.

"Bu ne içindi?" Gözlerinde ukala bir parıltı var ve bu parıltının çok hoşuma gittiğini fark ediyorum.

"Öyle hissettim."

"*Bana aşık olduğun için mi?*" diye *sırıttıyor*.

Kaşlarımı çatıyorum ve elimle omzunu olabildiğince sert bir şekilde itiyorum. Devasa vücudu bir santim bile kıpırdamıyor.

Gülümsemesi azalıyor ve samimi bir sesle, "Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun, değil mi?" diyor.

Niccolaio'nun aralıksız kapıyı çalmasının ardından John, Ashley -ya da Niccolaio'nun ona verdiği isimle Red Senior- yanında olduğu halde kapıyı açtığında bile gülümsüyorum.

John kaşlarını çatıyor. "Ne istiyorsun? Arayabilirdin."

Niccolaio, John'u yumruğuyla selamlamadan önce, "Hey, göt herif," der.

John'un yüzü geri çekiliyor ve ben öne atılarak Ashley'nin çığlığını maskelemek için elimle ağzını kapatıyorum. Ancak çığlığı kesildikten sonra elimi bırakıyorum ve o sırada Niccolaio çoktan John'un ellerini ve bacaklarını bağlamış oluyor.

Ashley'i John'un yanındaki kanepeye oturturken yüzüm özür dileyen bir ifadeyle fermuarını çektim.

En azından kanepeler rahat.

John'un evine gitmeden önce Niccolaio'nun Dex'ten aldığı top ve tıkaçı elime alıyorum. Görünüşe göre, Dex bazı sapıkça şeylerle ilgileniyor ve dürüst olmak gerekirse, bu düşünce bana Niccolaio ile en azından bir kez her şeyi denemeye hazır olduğumu hatırlatıyor.

Belki ağzındaki top hariç.

Hâlâ elimdeyken Ashley'e, "Çığlık atarsan bu ağzına girecek," diyorum. Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu Dex'ten aldık, kim bilir nerede? oldu mu?"

Şu anda bile deri kayışın ucundan tutuyorum, ihtiyacım olandan fazlasına dokunmak istemiyorum.

Bu şekilde cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapabilir miyim?

Ashley'nin yüzü nötr kalıyor ve o başını salladığında John öfkeleniyor, "Seni lanet olası kaltak. Eğer Ashley'nin saçının teline dokunursan, yemin ederim sana öyle bir dava açarım ki, torunlarının torunları bile hala ödüyor olur."

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Sanırım davaların ötesindeyiz."

Ve Niccolaio, şaka yapmıyorum, John'u *tokatlar*. Gerçek bir tokat gibi. Düz avuç içi ve her şey. John ağzını açtı ve Niccolaio ona tekrar tokat attı.

John inanamıyormuş gibi, "Sen... Sen bana *tokat attın*," diye sıçradı. Dürüst olmak gerekirse, ben de inanamıyorum.

Niccolaio omuz silkiyor. "Yumruklarımı hak etmiyorsun."

John, Niccolaio'ya doğru hamle yapar ama özellikle de elleri kolları bağlıyken bu acınası bir girişimdir. Sonunda ağırlığın altında inleyen Ashley'in üzerine düşüyor. Sempatik bir şekilde irkiliyorum ve John'u onun üzerinden itmek için hareket ediyorum.

Zihnimin bir köşesinde, artık böyle bir şey yapmadığım için duyduğum mutluluğu kaydediyorum.

John'a ve onun gibi diğer erkeklere, çarpık ihtiyaç duygumdan dolayı dokunmak zorundayım. Artık altın aramak zorunda değilim ve bu da keyfimi daha da yerine getiriyor.

Niccolaio, "Arkadaşın David'le tanıştım." diyor.

John cevap verir, "Kimi kastettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Arkama yaslanıp konuşmaları izliyorum, Niccolaio'nun John'u nasıl konuşturacağını merak ediyorum ama konuşturacağından da eminim.

"Telefonunda senin numaranı buldum."

John'un gözleri parlar. "İmkânsız! Engelledim-" hatasını anladığında sesi titrer.

"Onu engelledin. Söyleyeceğin şey bu muydu?" John'un sessizliği üzerine Niccolaio devam eder: "Biliyor musun, ilk başta bizim kameralarımızı kullandığını düşündüm. Ama sonra David'in telefonundaki resmimi tekrar gördüm ve kalitenin berbat olduğunu fark ettim. Şehrin CCTV kameralarını hack'leyen biri vardı, değil mi?" Yanıt beklemedi. "Şimdi asıl soru neden olduğu."

"Ben bir şey yapmadım."

"Nişanlınız çok güzel." Niccolaio Ashley'e dönmeden önce bana göz kırptı. "Ashley, değil mi? Her şey ilk kez ortaya çıktığında başladı." Biraz daha yaklaştı. "Eğer sen değilsen, John, senin kız mıydı?"

Niccolaio'nun Ashley'i incitmeyeceğini biliyorum ama John incitmez ve Niccolaio oldukça iyi bir aktör.

John'un burun delikleri açılıyor ve bağlarına karşı mücadele ediyor, hareketin sertliği bir an için yaşını unutmama neden oluyor. "Seni pislik. Onu rahat bırak. Ben yaptım. Tamam mı? Duymak istediğin bu mu?"

"Neden?"

"Çünkü Ashley şehre geri geldi ve kaldığımız yerden devam ettik. Çünkü ben ilişkimizde hiçbir şey olmadığından emin olmaya kararlıydım.

Bu sefer problemler vardı ve sen de bir problemdin. Ya da olacaktın. Ben

düz gidiyorum ve sadece yarım kalmış işleri tamamlıyordum. Kişisel bir şey değil, tamam mı? Ne şimdi ne de gelecekte peşimden gelmeni istemedim.

Önce senin peşinden. Kafana bir darbe yemene yardımcı olur. Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim. Bunun için beni suçlayamazsınız. Sen de aynısını yapardın."

"Sen lanet bir aptalsın."

"Pardon?"

"Ben senin peşinden gelmezdim. Yeterince önemli değilsin. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

John irkilir, yüzü utançtan kıpkırmızıdır. "Ben-sen yapardın." "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü geçmişte anlaşmalarımız var."

"Geçmişte pek çok insanla işim oldu ve bunların çoğu hala hayatta."

"Yanımda oturuyorsun."

"Peki beni brownstone'dan çıkarken ne sıklıkla görüyorsun?"

İç geçirdi. İstifa etti. "Nadiren."

"Aynen öyle. Her şeyi berbat ettin. Senin peşinden gelmezdim. Sen umurumda bile değilsin. Öte yandan şimdi senin için bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Yapmayacağım... Bu bir hataydı. Bir daha peşinden gelmeyeceğim."

"Sendika'yı tanıyor musun?" Niccolai soruyor, sesi acımasız.

John başını sallıyor, yüzünü korku kaplıyor. Buraya gelmeden önce Niccolai bana Sendika'nın ne olduğunu açıkladı. Beş kişi ne kadar sık olursa olsun

De Luca, Andretti, Romano, Camerino ve Rossi sendikaları savaşıyor, Hala bir mafya babası tarafından yönetilen ve her bir ailenin beş *capo famiglia*sı (patronu) tarafından danışmanlık yapılan daha büyük bir İtalyan sendikasının parçasıdır.

Normal bir şirket gibi, Sendika'nın da resepsiyonistleri var ve yaptıkları işin bir kısmı da vuruş emirlerini işleme koymak. Niccolai'ya verilen ve kan borcu sayesinde onaylanan emir gibi. Ve Niccolai'nun John'a yaptığı gibi, John önce onun peşine düştüğü için onaylandı.

Niccolai, "Sana bir suikast düzenledim," diyerek John'un solmasına neden olur. "Benim ölümüm şartına bağlı. Ben ölürsem, sen de ölürsün."

"Ama ya benden önce ölürsen ve bu benim yüzümden olmazsa?" "Ölmemem için Tanrı'ya dua etsen iyi olur."

"Lütfen. İptal et." John şimdi yalvarıyor. "Bir daha yapmayacağım. Bu bir hataydı. Sadece Ashley için her şeyi güvenli hale getirmek istedim."

"Beni öldürseydin bu işe yarardı ama yapmadın. Şimdi, nerede olduğumuza bak. Yanlış adım attın, John. Sonuç bu."

Sonra Niccolao ve ben John'un evinden çıktık, onu ve Ashley'i bağı bıraktık. Biz kapının önünden geçerken Niccolao Asher'dan bir telefon alıyor ve yüzündeki kan çekiliyor, bu da benim gerilmeme neden oluyor.

John'un icabına bakıldı. Bir sorun daha azaldı. Niccolao'nun kafasında hâlâ 5 milyon dolar olsa da daha iyi hissetmeliyiz. Ama şu anki ifadesi? Her şey yoluna girecek gibi görünmüyor.

"Ne oldu?" Nefes nefese bir yanıt bekleyerek soruyorum.

"Vincent Romano kayıp."

On dört gün.

Kasabayı o kadar uzun süre didik didik ettik, tek bir adam için tüm şehri boşu boşuna aradık.

Vincent Romano kaybolduğundan beri bu kadar zaman geçti.

İşte Niccolao'nun Asher, Lucy ve Vincent'ın yeğeni Bastian'ı toplantıya çağırmasının üzerinden bu kadar zaman geçti. Beşimiz Asher'in çatı katında buluşuyoruz, Wilton'a yakın on yatak odalı lüks bir daire, Lucy için de uygun, çünkü hâlâ okula gidiyor.

Vincent'ın kaybolduğu haberi Asher ve Lucy balayına çıkmadan önce geldi, bu yüzden Niccolao ve ben çatı katına girdiğimizde, antrede terk edilmiş bavullar bulduk. Niccolao elimi tutuyor ve beni Lucy, Asher ve Bastian'ın mutfak adasındaki bar taburelerinde oturdukları mutfağa götürüyor.

Asher bizi gördüğünde hemen ayağa fırlıyor ve "Ne oldu? Bu toplantıyı neden düzenlediniz? Onu buldunuz mu?"

Niccolao son zamanlarda sık sık yaptığı gibi elini saçlarında gezdiriyor, olan bitenin stresi onu da etkiliyor. "Hayır, ama konuşmamız gerek. Dex takip ettiğimiz ipucunun izini buldu." Vincent'ın son birkaç aydır neredeyse günde iki kez aradığı bir telefon numarasından bahsediyor.

"Ve... Tanrım, Vince bunu size söylememi istemedi, ama durum göz önüne alındığında, sanırım söylemeliyim."

Asher dişlerini gıcırdatıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Vincent kanser. Son evre. Numara onkoloğuna ait."

Tanrım, Asher, çoktan ölmüş bile olabilir. Durumunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama son zamanlarda nasıl görüldüğünü görmüyor musun?"

Vincent Romano'nun kanser olduğunu öğrendiğimde, bu beni hiç etkilemedi. herkes gibi. Onu bu insanlar gibi tanıımıyordum ve ben bile onun nasıl bir insan olduğunu kulaktan kulağa biliyordum. Ve bunun için, yaklaşan kaybın yasını tuttum.

Asher, Lucy ve Bastian'ın habere verdikleri tepkiyi izlerken, davetsiz bir şekilde özel bir ana izinsiz girmişim gibi hissediyorum. Bastian'ın yüzü üzüntü ve öfke arasında gidip geliyor. Asher'ın yüzünde boş bir maske var ama omuzları gergin ve yumrukları sıkılı. Lucy içlerinde en güçlüsü, başını dik tutuyor, ıslak yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken utanmıyor.

Birinin bir şey söylemesini bekliyorum ama havayı bir çınlama dolduruyor.

Niccolao telefonunu çıkarır ve ekrana baktığında gözleri büyür. "Hassiktir çocuklar." Bize ekrandaki ismi gösteriyor. "Bu Vincent."

Hepimiz harekete geçiyoruz, Niccolao görüntülü aramayı kabul ederken etrafında toplanıyoruz. Ama ekranda Vincent'a ait olmayan bir yüz belirdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Siyah saçlar. Çikolata kahvesi gözler. Aynı güçlü çene. Onu daha önce hiç görmedim ama kim olduğunu biliyorum.

Ve ağzını açıp "Merhaba kardeşim" dediğinde şüphelerim doğrulandı.

Ben Ranieri Andretti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

*Hatırlamaya devam
etmediğiniz sürece, haksızlığa
uğramak hiçbir şeydir.*

Konfüçyüs

niccolao andretti

Ranie'nin yüzü ekranı **dolduruyor**, ve bundan hiç **bu** kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum. "Vincent Romano'nun telefonu neden sende Ranie?" Hırladım. Kaşları çatıldı. "Senin için Ranieri."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

"Bana bir kan borcun var ve Vincent Romano kendini kurban olarak sunduğunda şaşkınlığımı hayal et."

Oh, Tanrım.

Bana yapmadığını söyle, Vince.

"Hayır, onun fedakârlığını kabul etmiyorum," diye itiraz ediyorum.

Ranie sırtıyor ve ben onun ne zaman bu hale geldiğini merak ediyorum, kan ve ölüm için bu kadar hevesli. Bunu ona ben mi yaptım? O lanet gece yüzünden mi?

"Aslında bu senin kararın değil. Öyle değil mi Niccolao? Ve kesinlikle istiyorum." Telefonu bir yere yaslayıp geri çekiliyor, böylece odayı görebiliyoruz. *Vince*'i. "Son sözün var mı Romano?"

Vince yemek masasında oturuyor. Hemen tanıdım. Önünde yarısı yenmiş bir biftek yemeği var ve yumruklarımın neden olduğu iyileşen çürük dışında, iyi muamele görmüş gibi görünüyor.

En azından küçük merhametler var.

Vince ekrana bakıyor. "Asher orada mı?"

Telefonu Asher'a veriyorum, o da gırtlaktan gelen bir "Vince" sesiyle cevap veriyor.

Dördümüz Asher'ı yalnız bırakmak için odayı boşaltıyoruz, Lucy hâlâ Vince için ve muhtemelen Asher'ın kaybı için sessiz gözyaşları döküyor. Minka elimi tutuyor ve beni balkona götürüyor.

Yüzünü bana döndü. "Bu senin hatan değil."

Ama bu gerçeğe en uzak şey. "Bu *benim* kan borcum. Benim hatam."

"Ve Vincent bunun için kendini feda etmeyi *seçti*. Bu onun kararıydı. Onun seçimiydi. Ondan başka kimsenin suçu yok."

Bugün onunla tartışmak istemediğim için iç çekiyorum. "Eğer o ölürse kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, Minka."

Güzel yüzünde inatçı bir ifadeyle bana bakıyor. "Mutlu olacağız, Niccolao Cristiano Andretti. Bunu hak ettiğimi düşünüyorum ve senin de hak ettiğini kesinlikle biliyorum."

Ve harika bir an için ona inandım. Andrettis'lere ihtiyacım olduğunu sanıyordum - onlar benim kimliğim, özümdü - ama yanılmışım... Minka'ya ihtiyacım var.

Sözlerimin ve eylemlerimin motivasyonunun *o* olduğunu fark ettim. Hayatıma girdiğinden beri, kötü bir bit vakası gibi beni rahatsız ediyor, dünyam onun tarafından tüketildi. Onu yıkasam bile, her zaman geri geliyor. Onu üzerimden fırçalasam, uçarak bana geri geliyor. Ve nihayet ondan kurtulduğumu düşündüğümde, onun hala burada, derimin altında saklı olduğunu görüyorum.

Bana sanki beni düzeltmek istemiyormuş gibi bakıyor. Sanki beni olduğum gibi seviyor. Sanki berbat bir halde olduğumu biliyor ama ben onun berbat haliyim ve başka türlü sünnü istemez.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama öfkесinin arkasına saklanmayı bırakmasını istiyorum. Bu kötü kararları vermeyi bırakmasını istiyorum. Hayatını *kendisi* için yaşamasını istiyorum. Ve tüm bunları yapmasına yardım edecek kişi olmak istiyorum.

Bu farkındalığa varmak için en kötü zaman ama belki de Vince'in özverili fedakârlığının ardından, bunu fark etmem için tam da doğru zaman.

Kahretsin, Minka Reynolds'ı seviyorum.

Telefon nihayet bana geri verildiğinde, Asher ve Bastian'dan öfke duymayı bekliyorum. Belki Lucy'den bile. Bulmayı beklemediğim şey ise sempati. Arkadaşlık. Aile. Ve Vince'in onlara ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, bunun arkasında onun olduğunu biliyorum.

Beni hep kolladı mı? Bunu nasıl fark etmedim?

Keşke o zamanlar bu kadar öfkeli olmasaydım. Öfkenin ötesini görebilseydim ve geçmişimdeki tüm yanlışları affedebilseydim. Hayatıma devam edebilseydim. Belki o zaman Vince ve Asher'in arkadaşlığından keyif alır ve burada bir aile bulduğum için minnettar olurum.

Ve yaptım.

Romanolar benim için tam olarak bu.

Minka'yı asla hafife almayacağıma dair zihinsel bir yemin ettim.

Ekranda, Vince hâlâ yemek masasında oturuyor. Ranie sağında, Luigi ise solunda oturuyor ve bana Ranie' nin hâlâ Kral'ın Vasiyetini yerine getirmediğini hatırlatıyor.

"Niccolao, oğlum," diye selamlıyor Vince. "Kendini suçluyorsun, değil mi?"

"Suçlayacak başka kim var ki?"

"Kaderden başka kimse yok, evlat."

Duruma rağmen bir kahkaha attım. "Bu duyduğum en saçma şeylerden biri."

Vince benimle birlikte gülümsüyor. "Belki, ama bu beni bilge biri gibi gösterdi, değil mi?"

Katılıyorum. "Sen tanıdığım en bilge insansın." İç çektim. "Bunu nasıl fark etmedim? Burada bir ailem varmış ve ben bunun farkına bile varmamışım. Fırsatım varken kıymetini bile bilemedim."

"Ama yine de bunun değerini bilebilirsin. Asher, Lucy, Bastian, ben gittiğimde orada olacaklar. Sen kendi mücadelelerini gözden geçiriyordun. İyileştikten sonra bunu eninde sonunda anlayacaktın."

"Ben sadece... Beni hala böcek taramasından geçiriyordun!"

"Çünkü bunu sen *istedin*. Bu mesafeyi sen istedin."

Utanç beni dolduruyor. "Ve şimdi bundan pişmanım."

"Yapma. Sakın bana dönüp bakma ve pişmanlık duyma. Hatıralarımın bununla anılmasını istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

"Ama benim yüzümden ölüyorsun."

"Hepimiz eninde sonunda öleceğiz, Niccolao. Ben zaten ölecektim."

O haklı. Onu son gördüğümde kendisi de öyle demişti... ama böyle gideceğini düşünmemiştim. Benim yüzümden.

"Benim için kendini feda etmek zorunda değilsin."

"Ama kalbinizde bağışlayıcılıkla yaşamanın güzelliği de bu. Hayatınızı öfkeden arındırmak ve şefkatle yaşamak. Bunu yapmak *istiyorum* evlat. Seve seve. Dünyadaki son eylemim sevdiğim biri için olabilirse, o zaman ayrıcalıklı bir hayat yaşamış olurum." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor: "Yıllar önce amcan yerine kardeşini kurtarmak için o seçimi yaptığında pişman oldun mu? O zamandan beri pişman mısın?"

Yapmadığımı söylemek için ağzımı açıyorum ama fırsatım olmuyor.

"Yeter," diyor Ranie, sözümüzü keserek. Gözleri bana odaklanıyor, ama kendini toparlayıp "Kan borcun ödendi," demeden önce kararsız görünüyorlar. Ödendi."

Sonra, ben daha sözlerini sindiremeden, silahını kaldırıp Vincent'ı o kocaman kalbinden vuruyor.

Ve böylece Vincent Romano, tanıdığım en harika adam, öldü.

Her zaman kaçmayı bıraktığım anın mutlu bir an olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Bunun yerine, gözyaşlarımı yüzümden akmaması için zorluyorum. Ve bundan etkilenen tek kişi ben değilim. Diğerleri de silah sesini duydu.

-Asher irkilir, Bastian yumruğunu duvara vurur ve Lucy Asher'in elini ölümcül bir şekilde sıkar. Ama kimse, hiçbirini beni suçlayacak tek bir kelime bile etmiyor.

Ölümünde bile, Vince burada.

Minka yanıma geldi. "Onurlu bir ölümle öldü," diyor. "Tatmin edici bulduğu bir ölüm."

Ve şu anda, bu ve artık vuruşun Minka'nın hayatını tehlikeye atması konusunda endişelenmek zorunda olmadığım gerçeği, bu anla ilgili kurtarılabilir tek şey.

Ekrandaki Ranie'ye dönüyorum, o bile şu anda kasvetli görünüyor, bu da Vincent Romano'nun inanılmaz bir adam olduğuna olan inancımı pekiştiriyor. Dokunduğu herkes üzerinde bir etki bırakan biriydi.

"Cesedini bize geri verecek misin?" Bunu yapması için ona gözlerimle yalvararak soruyorum.

Ranie bizim kavgamızdan ve belki de genel olarak kavgadan yorgun görünüyor. Başını sallıyor. "Gecenin sonuna kadar elinizde olacak. Adamlarım onu uçuracak. Ben-" tereddüt ediyor. "Benim hayatımla Luca Amca'nın arasında seçim yapmakla ne demek istedi?"

Sonunda, aramızdaki öfke ve ihanetten arınmış bir şekilde, yıllar önce neler olduğunu kardeşime anlatma fırsatı buluyorum, ama gerçek bir fark yaratmak için çok geç. "O gece, bana bir seçenek sunuldu. ne seni ne de Luca Amca'yı kurtarabilirim. İkinizi de kurtaramazdım... ama Luca Amca'yı acı dolu bir ölümden kurtarabilirdim. Asher onu öldürmeden önce Luca Amca'yı vurdum. Çabuk oldu. Anında öldü ve acı çekmedi." Söz veriyorum.

"Tüm o mektuplar..." sesi kesiliyor. "Bunu bana onların içinde mi söyledin?" Başımı sallıyorum ve acı bir kahkaha atıyorum. "Bu ve bir sürü siktir git."

Yumruğu sıkılır. "Sadece bir tanesini okusaydım..."

"Seni affediyorum," diyorum çünkü Vince'in de bunu isteyeceğini biliyorum. Kalbimde bağışlayıcılıkla yaşamamı.

Umarım Ranie de aynısını yapabilir.

"Kafana vurulmasını iptal ettim. Artık Andrettis'lerle bir sorunun olmayacak." Tereddüt ediyor. "Ve eğer istersen, eve geri dönebilirsin kardeşim."

"Ama Kral'ın Vasiyeti," diye itiraz ediyorum.

Ranie acı bir kahkaha atar. "Babamın Kral Vasiyeti seni öldürmek değildi Niccolaio. Seni *affetmek* içindi. Ben sadece... Bunu yapamayacak kadar kızgındım."

Ve Luigi'nin artık masada oturmadığını fark ettim. Nihayet, yedi yıllık uzun bir hizmetten sonra, eski *consiglieri* artık huzur içinde emekli olabilir. Babamın Kral Vasiyeti gerçekten de beni affetmekti.

"Bunca zaman... Babam öldüğünde benden nefret ettiğini sanıyordum ama mektubumu okumuş olmalı."

"Özür dilerim, Niccolaio. Gerçekten üzgünüm." Gözleri bana yalvarıyor, "Eve gel. Bunu düzelteceğiz."

"Ben *geldim*, Ranie." Ve geldim. Asher, Bastian, Lucy ile. *Minka* ile. "Bir kızla tanıştım, Ranie."

Ve Ranie uzun zamandır ilk kez karşımda gülümsüyor. "Bana ondan bahset."

Ve anlatıyorum. Gecenin geri kalanında Ranie'ye Minka'dan ve onun garip, berbat bir şekilde bizi nasıl bir araya getirdiğinden bahsettim. Gecenin geri kalanında,

Ranie ve ben birbirimizi nasıl affedeceğimizi öğreniyoruz. Ve kendimizi.

Ve tüm bunlar olurken, Minka yanımda, eli elimde ve Ranie için her zaman dilinin ucunda hızlı ve esprili bir cevap var.

Kırkınıc Bölüm

*Affetmek unutmak demek
değildir. Başka bir kişinin
boğazını sıkmasına izin
vermektir.*

William Paul Young

niccolao andretti

Temmuz

2013

Sevgili

Baba,

*Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama artık Nick'i kullanıyorum.
Nick. Sadece Nick. Soyadımı da bıraktım ve kendimi kirli hissediyorum.
Sanki olduğumu sandığım her şey hayal gücümün bir ürünü. Sadık. Güçlü.
Cesur. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Ve aforoz e d i l m e m e
rağmen, hâlâ Niccolao Andretti olmayı dilemem berbat bir şey mi?*

*Bunu size daha önceki mektuplarımda (çok daha fazla küfürle) anlatmıştım,
ama onları almadıysanız ya da yaktıysanız ya da her neyse, tekrar
söyleyeceğim. Luca Amca'yı ben öldürdüm. Geceleri gözlerim doluyor.
Kararı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, Ranie ya da Luca, Ranie ya da
Luca, Ranie ya da Luca sloganını, bildiğim tek üç kelime bunlar olana
kadar tekrar ediyorum. Ve Tanrım, ne zaman gözlerimi kapatsam benimle
ilgilendiği ve bana bilgelik dolu sözlerini aktardığı tüm o zamanları
görüyorum.
Gece.*

Ama bir Őey oldu baba. Bana onu hatırlatan birini buldum ve Luca Amca yaşıyormuŐ gibi hissediyorum. Adı Vincent Romano ve ben iyi bir adam olduĐunu dűŐűnűyorum. EĐer bu lanet olası Romano-Andretti

ölümüne kavga etseniz, bence onu seversiniz. Bir parçam yanlış olduğunu düşünse de ondan biraz hoşlanıyorum. Onunla ilişki kurarak aileme ihanet ediyormuşum gibi.

Ama Romano ailesi kötü değil baba. Bana onlardan nefret etmeyi öğrettiğini biliyorum, baban da sana bunu öğretti... ama onlar iyi insanlar. Beni yanlarına aldılar, bana bir iş ve ev verdiler. Bunun seni çok kızdırmasına izin verme. Tam olarak iyi bir hayat yaşamıyorum. Yaşamak için insan öldürüyorum ve zamanımın %99'unu sinirli bir şekilde bütün gün evimde saklanarak geçiriyorum. Hayır. Tam olarak eskiden yaşadığım gibi.

Ve lanet olsun baba, birbirimizi affedebilsek harika olmaz mıydı? Sevgiler, Niccolao Andretti

Sözüne sadık Ranie, Vince'in cesedini New York'a gönderdi. Ve cesede kendisinin eşlik ettiğini öğrendiğimde şaşkınlığımı hayal edin.

Bana birkaç ay önce sorsaydınız, bir Andretti *capo ailesinin* Romano topraklarına isteyerek (ve tetikte bekleyen bir Romano tarafından vurulmadan) ayak basmasının cehennemde soğuk bir gün olacağını söyledim, ancak ben küçük kardeşinden saklanarak Hiçbir Yer'e kaçan aynı adam değilim.

Ve etrafımdaki herkes de farklı. Romanolar artık Andrettilerle savaş halinde değil. Bunu Vince yaptı. Ölmüş olsa bile insanları etkileme gücü var. Herkesin alışması biraz zaman alacak ama Ranie savaşı sona erdiren kararnameyi gönderdi ve görünüşe göre Vince'in Kral Vasiyeti'nin aynısı Romanoların icra başkanı olarak görevi devralacak olan Bastian'a da gönderilmiş.

Vince bir *capo ailesi olmamasına* ve teknik olarak bir Kral Vasiyeti'ne başvuramamasına rağmen, Vince'in kardeşi Romano *capo ailesi* Vasiyet'i onurlandırdı ve kısa bir süre sonra Romano tarafında savaşı sona erdiren bir kararname çıktı.

"Hazır mısın?" Minka sırtı bana dönük bir şekilde soruyor.

Onun için siyah elbisesinin fermuarını çekiyorum ve elini tutuyorum. "Hiç olamayacağım kadar."

Minka'yı Lucy'nin evine bırakıp Asher ve Bastian'la birlikte Vince'in cenazesini binlerce insanın saygılarını sunmak için toplandığı mezarlığa götürecek arabaya biniyorum. Oraya vardığımızda, kasvetli Romano yüzleri, Andretti'ler ve De Lucas'lardan oluşan bir deniz görüyorum. Camerino ve Rossi ailelerinin bazı üyeleri bile Vince'e hak ettiği saygıyı göstermek için silahlarını bırakmışlardı.

Konuşma sırası bana geldiğinde, gözlerim kalabalığın içinde Ranieri'nin yanında oturan Minka'nın sıcak bakışlarını buluyor ve başlıyorum, "Vincen-" Duraklıyorum, yüzümdeki acı belli oluyor. Saklamaya bile çalışmıyorum. Dünyanın Vince'in iyi bir adam olduğunu, bir Andretti'ye bir Romano'nun yasını tutturabilecek türden bir adam olduğunu bilmesini istiyorum. "*Vince* iyi bir adamdı. New York'a geldiğimde bu işin nasıl yürüyeceğini anlamamıştım. Bana öğretilen tek şey Romano ailesinden nefret etmektir ve Romanolara da öğretilenin bu olduğunu sanıyordum. Ama bir şeyleri değiştirmek için tek bir kişinin, herkesin peşinden gitmeye istekli olduğu bir adamın yeterli olduğu ortaya çıktı. Vincent Romano o adamdı.

"Sert ama adil biriydi. Güçlü ama nazikti. Ve en karanlık anlarda bile her zaman yol gösterici bir ışık oldu. Bu dünyada nasıl yaşadı ve o katı ahlaki pusulasını nasıl k o r u d u , asla bilemeyeceğim. Ama bunu başardı ve bu nedenle, bizimki kadar karanlık bir dünyada bile kendimizi nasıl tutabileceğimizin sonsuza dek bir örneği olacak.

"Asla başka bir Vincent Romano olmayacak, ancak hepimiz harekete geçmek için çabalarsak ve onun anısını onurlandırırız, dünyanın daha iyi bir yer olacağını biliyorum. Vince de bizden bunu isterdi."

Bölüm Kırk Bir

*Affetmek, geçmişin daha
farklı olabileceği
umudundan vazgeçmektir.*
Oprah Winfrey

minka reynolds

Giyindiğimde Niccolaio'yu kahverengi evindeki ofisinde, tavandaki başıboş bir boya parçasına bakarken buluyorum.

"Neye bakıyorsun?" Ona soruyorum.

"Yok bir şey," diyor yüzünde sevimli ve kaygısız bir sırıtışla. "Ben sadece... Eskiden çok kızgındım."

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bazen merak ediyorum, nasıl bu kadar Kızgın mı? Ve bu öfke beni nasıl terk etti? Ama Niccolaio'nun yanında dururken, içimdeki öfkeyi söndürmeyi başaranın sükûnet olduğunu fark ettim ve bu sükûneti Niccolaio'nun kollarında, ruhumu onunla iç içe geçirerek buldum.

Dönüp bana bakıyor, giydiğim dar Zümrüt yeşili kokteyl elbisesinin altındaki kıvrımlarıma baktıkça bakışları kararıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve birlikte Mina'yı almaya gidiyoruz. Grup evine girdiğimizde etrafımızdaki herkesin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Ebeveynler, kardeşler, çocuklar ve personel durup Niccolaio'ya bakıyor, bazıları ilgiyle ama çoğu korkuyla.

"Dur," diye fısıldıyorum ağzımın kenarından.

"Neyi durduracaksın?"

"O bakış. İnsanları

korkutuyorsun." "Ne bakışı?"

"Bana dokunan herkesi öldüreceğini söyleyen."

Aksine, gözleri daha da kararıyor. "Ama sana dokunan herkesi öldüreceğim."

"Onlar çocuk," diyorum bıkkınlıkla.

"Hepsi değil." Bakışım karşısında iç geçiriyor ve yüzüne endişe verici derecede yakışıklı bir gülümseme yapııştırıyor. "İyi o zaman."

Gülümsemesi çok güzel ve kadınların çok fazla ilgisini çekiyor, bu yüzden inleyin ve "Bu daha da kötü" deyin.

"Kıskanç mı?" Gözleri eğlence ve memnuniyetle parlıyor.

İç çekiyorum. "Seninle kazanmak diye bir şey yok."

Kulağıma eğildi. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum. Dün gece sikimin etrafında dolanırken ve bana tanrım derken sesin oldukça muzaffer geliyordu."

Onu gülererek şakacı bir şekilde kendimden uzaklaştırıyorum ve imza attıktan sonra Mina'nın salonunun kapısını açıyorum.

Mina bizi gördüğünde "Niccolaio!" diye bağıyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

Niccolaio ona sarılmaya giderken gözlerimi deviriyorum ve yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

Mina ona kafayı takmış durumda ve sanırım dünyadaki en sevdiği kişi olarak benim yerimi aldı, ama umurumda değil. Mina Niccolaio ile hararetli bir şekilde konuşurken Erica beni buluyor ve yanımda yürüyor, yüzünde bir gülümsemeye sahneyi izliyor.

"Son zamanlarda çok mutlu. Fark ettin mi?"

"Evet," diye iç geçiriyorum, Mina'nın parlak gülümsemesini izliyorum. Gülümseme gözlerine ulaşıyor ve gözlerinin parlamasına neden oluyor.

"Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" Erica, birbirimizi tanıdığımız dört yıl boyunca ilk kez bu konuda benimle yüzleşerek soruyor.

"Eskiden senden

hoşlanmazdım." "Peki ya şimdi?"

"Affetmeyi öğreniyorum."

Son zamanlarda ortalıkta çok fazla dolaşıyor gibi.

"Ben kötü bir insan değilim, biliyorsun."

Başımı sallıyorum, çünkü bunu biliyorum. Belki o zamanlar değil ama şimdi her şeyi daha net görüyorum. Eskisi kadar öfkeli değilim. Altın aramayı tamamen bıraktım ve hayatımda yapmak istediğim şeyin avukat olmak olduğundan emin olana kadar hukuk fakültesine ara verdim. Asher, neyi

sevip sevmediğimi anlamam için şirketinin herhangi bir bölümünde staj yapmamı teklif etti ve sanırım bu teklifini kabul edeceğim.

Yanımda Erica, "Eskiden koruyucu aile yanındaydım." diyor.

Bu bilgi karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü onun hep paralı biri olduğunu düşünmüştüm. Bir sosyal hizmet görevlisi olarak muhtemelen az maaş alıyordur ama Hermés Birkin çantaları, Louboutin topuklu ayakkabıları, tasarım kıyafetleri ve pırlanta işlemeli mücevherleriyle her zaman iyi giyinir.

Şöyle devam ediyor: "Ama ben kardeşinin yaşındayken bir aile beni yanına aldı. Paraları vardı ama dünyadaki hiçbir para benim Evlat edinen anne hamileydi, bu yüzden beni evlat edindiler. Ve ben bunu umursamayan bir kızdım. Dünyadan bıkmış ve her şeyi bir kenara itmeye kararlıyım.

Bana yardım etmeye çalışsalar bile herkesi kendimden uzaklaştırdım. Büyümem biraz zaman aldı ve bunu yapmak için ailemin ve arkadaşlarımın çok yardımına ihtiyacım vardı, ama sonunda büyüdüm. Ve şimdi mutluyum. Her gün, bir öncekinden daha mutluyum." Yüzünü bana dönüyor. "Seninle tanıştığımda, Minka, tıpkı benim genç halim gibiydin. Bıkkın. Dünyaya kızgındın. Ama şimdi farklısın. Mutlusun. Aferin sana."

Ve bununla birlikte, çekip gidiyor.

Kendini yetiştirmenin sorunu nedir? Hızlı büyüsünüz ama tam olarak büyüyemezsiniz. Ve orada durup Erica'nın konuşmasını dinlerken, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladım - belki de sonunda büyüdüm. Belki de sonunda evrim geçiriyorum.

"Ne dedi?" Niccolao temkinli bir şekilde bana yaklaşarak soruyor. Ona gülümsüyorum. "Zaten bilmediğim bir şey değil."

Niccolao'nun Mina'nın tekerlekli sandalyesini, her hafta sonu Mina'yı dışarı çıkardığımız zamanlar için aldığı engelli erişimine uygun minibüse itmesiyle birlikte üçümüz Mina'nın okuluna doğru yola çıkıyoruz. Mina sahnenin arkasına gitmek için bizden ayrılıyor ve Niccolao ile ben Bastian, Asher, Lucy ve hatta Aimee'nin yanında ön sırada bir koltuk buluyoruz.

Anne-kardeş ikilisinden sadece Mina'nın kız kardeşi olmaya geçiş yapamayacağımdan endişeleniyordum ama yaptım. Ve birkaç dakika sonra perdeler çekilip Mina ilk repliklerini söylerken, hayatımda ne yapacağımı bilmiyorum olabilirim ama ne yaparsam yapayım aileme sahip olacağımı biliyorum - Niccolao, Asher, Lucy, Aimee, Bastian ve Mina -Yanımda.

Niccolao'nun kulağına eğilip fısıldıyorum: "Mutlu olacağımızı söylediğimde haklıydım."

Sonsöz

Altı yıl sonra.

*Ama geri dönemeyiz.
Sadece ileriye
gidebiliriz.*

Libba Bray

Kabul Denemesi #4

Soru: Dört yüz kelime veya daha kısa bir şekilde, hayatınızın en önemli gününün ne olduğunu ve bu günün hayatınızı nasıl değiştirdiğini (veya gelecek algınızı değiştirmeye devam ediyor).

**Bu Bir Rüya
tarafından Mina Reynolds**

Altı yıl önce, ortaokulumun Romeo ve Juliet oyununda rol almıştım. Başka bir kız için bu övgü dolu bir şey olurdu. Benim içinse sanki domuzlar aniden Red Bull rengine kanatlar çıkarıp gökyüzünü keşfetmeye başlamıştı; dirilen Prens A5'te sadece köpeklerin duyabildiği notaları söylerken mor yağmur masum New York kaldırımlarına vuruyordu; ve bir mucize gerçekleşmiş ve Vatikan mutlak bir şekilde kabul edilmişti, Tanrı'nın var olduğu reddedilemez bir şekilde doğrulanmıştı ve artık O'na inanmak için imana ihtiyacımız yoktu.

Gördüğünüz gibi spina bifida hastasıyım ve genç yaşta bir alaycılar korosu tarafından hiçbir şey olamayacağım söylendi. Hayatımın geri kalanında tekerlekli sandalyeye mahkum bir kızdan başka bir şey olamayacağım ve bundan daha fazlası olmayı arzulamamam gerektiği söylendi. Engelimden başka bir şey değildim ve biz aynı şey. Ve karanlık bir an için onlara inandım. On iki yıl boyunca tekerlekli sandalyemin izin verdiğienden daha uzağa ulaşamayacağımı düşündüm.

Ama ağızımı açıp Juliet gibi, "Şimdi nasıl! Kim arıyor?" derken, sesim salonda yankılanıyor ve ailemin sevgi dolu kulaklarına ulaşıyordu; hepsi benimle kan bağı olmasa da, kelimenin tam anlamıyla tanıdığım tek aile olan bir grup uyumsuz, herhangi biri olabileceğimi fark ettim. Sadece evlatlık bir çocuk değil. Sadece bir sakat değil. Sadece Juliet değil.

Kim olursa.

Ben Mina Reynolds, umutlarım ve hayallerim hayatım boyunca oturduğum aptal bir sandalyeye bağlı değil. Onlar ay, yıldızlar ve gökyüzüdür ve ulaşamayacak kadar uzakta görünseler de, başkalarının olduğu kadar benim de hayallerimdir. Juliet olmak bir uyanış çağrısıydı. Çok ihtiyaç duyduğum bir göz Açıcı. Ondan sonra her şey çok daha netleşti.

Hayatım sadece tekerlekli sandalyeden kollarımla ulaşabileceğim şeylerden ibaret değil.

Bu bir rüya.

WILTON UNIVERSITY
OFFICE OF ADMISSIONS

15 Aralık 2023

Sevgili Bayan Mina Reynolds,

Komitesinin aşağıdaki kararları aldığını bildirmekten mutluluk duyuyoruz
Kayıt Kabul, sizi Erken Kabul programı kapsamında 2028 Sınıfına
kabul etmiştir. Lütfen kişisel kabulümüzü kabul edin
Üstün başarılarınız için sizi tebrik ederim.

Son yıllarda, her birinci sınıfta mevcut olan on iki yüz elli
kişilik kontenjan için ortalama otuz binin üzerinde öğrenci
başvurusu aldık. Bu sayı ile karşı karşıya
yetenekli bireylerin giderek daha rekabetçi bir şekilde seçilmesi
Kabul Komitesi, her yıl yalnızca akademik, müfredat dışı
faaliyetler ve kişisel alanlarda büyük güç gösteren öğrencileri
seçer.

Her kararımızda, bu dünyanın sunduğu en iyi ve en parlak
öğrencileri seçtiğimizden eminiz. Oy verirken

Kabul Komitesi, lisans yıllarınız boyunca bu üniversiteye olağanüstü katkılarda bulunacağınıza olan kesin inancımızı ve bu üniversitede geçireceğiniz birçok takip et.

Kabul edilmeyi seçerseniz, 2024 yılının Mayıs ayında fakültemiz ve sizin için erken bir oryantasyon gerçekleştirilecektir. Öğrenci arkadaşlarımız, bölümünüzü seçmenize yardımcı olmak için özel bir karşılama düzenlediler. Başvurunuzun geri kalanını ve kabul edilmeniz için gereken adımları Wilton Üniversitesi kabul web sitesinde bulabilirsiniz. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin.

Önümüzdeki yıllarda size eğitim vermeyi dört gözle bekliyoruz.

Saygılarımla,

**Wilton Kabul Komitesi
Wilton Üniversitesi Kayıt Kabul Ofisi**

Bizi izlemeye devam edin.

BEŞ SENDİKA SERİSİNİN İKİNCİ KİTABI *BASTIANO ROMANO*'NUN
ÖN GÖSTERİMİ İÇİN.

